EUROOPAN
KOMISSIO

Bryssel 22.9.2021
COM(2021) 582 final

2021/0296 (COD)

Ehdotus

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI

vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksen luomisesta ja direktiivien 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2009/138/EY ja (EU) 2017/1132 sekä asetusten (EU) N:o 1094/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

{SWD(2021) 260} - {SWD(2021) 261} - {SEC(2021) 620}

PERUSTELUT

1. EHDOTUKSEN TAUSTA

• Ehdotuksen perustelut ja tavoitteet

Vakuutukset ovat olennainen osa Euroopan kansalaisten jokapäiväistä elämää. Monessa yhteiskunnallisessa ja taloudellisessa toiminnassa vakuutuksia tarvitaan suojaamaan vakuutuksenottajaa mahdollisilta riskeiltä. Vakuutus voi olla myös säästötuote, joka vaikuttaa merkittävästi vakuutuksenottajan hyvinvointiin pitkällä aikavälillä. Vakuutuksenantajat puolestaan kanavoivat tällaisia säästöjä rahoitusmarkkinoiden kautta reaalitalouteen. Sen vuoksi vakuutuksenantajien hallitsemattomalla kaatumisella voi olla merkittäviä vaikutuksia vakuutuksenottajiin, edunsaajiin, vahingon kärsineisiin osapuoliin tai yrityksiin, joihin kaatuminen vaikuttaa, erityisesti silloin, kun kriittisiä vakuutuspalveluja ei voida korvata kohtuullisen ajan kuluessa ja kohtuullisin kustannuksin. Tiettyjen vakuutuksenantajien, erityisesti rajojen yli toimivien suurten ryhmien, uhkaava tai tosiasiallinen kaatuminen tai useiden vakuutuksenantajien samanaikainen kaatuminen voi johtaa myös rahoitusmarkkinoiden epävakauteen tai pahentaa sitä.

Solvenssi II -direktiivi on vähentänyt kaatumisten todennäköisyyttä ja parantanut EU:n vakuutusalan häiriönsietokykyä. Direktiiviä vahvistetaan entisestään toisella tarkistuksella, joka hyväksytään yhdessä tämän ehdotuksen kanssa[1]. Luotettavasta ja vankasta vakavaraisuuskehyksestä huolimatta taloudellisia vaikeuksia ei kuitenkaan voida sulkea kokonaan pois.

EU:n tasolla ei ole kuitenkaan tällä hetkellä yhdenmukaistettuja kriisinratkaisumenettelyjä vakuutuksenantajia varten. Sen vuoksi eri jäsenvaltioiden laeissa, asetuksissa ja hallinnollisissa määräyksissä, joissa säädetään vakuutuksenantajien kaatumisesta, on huomattavia sisällöllisiä ja menettelyllisiä eroja. Lisäksi yritysten maksukyvyttömyysmenettelyt eivät aina sovellu vakuutuksenantajille, sillä niiden avulla ei välttämättä voida taata kriittisten toimintojen jatkumista. Sen vuoksi tarvitaan järjestely, joka antaa viranomaisille uskottavat kriisinratkaisuvälineet, joiden avulla ne voivat puuttua lähellä kaatumista olevan tai todennäköisesti kaatuvan vakuutuksenantajan tilanteeseen riittävän varhain ja nopeasti. Näin voidaan varmistaa, että tilanne ratkaistaan vakuutuksenottajien kannalta järkevällä tavalla, ja minimoida samalla talouteen ja rahoitusjärjestelmään kohdistuvat vaikutukset ja käyttää mahdollisimman vähän veronmaksajien varoja.

Kansainvälisellä tasolla finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmä kehitti lokakuussa 2014 vakuutusalan tehokkaiden kriisinratkaisujärjestelmien avaintekijät, joita sovelletaan kaikkiin vakuutuksenantajiin, jotka voisivat kaatuessaan olla järjestelmän kannalta merkittäviä tai kriittisiä. Finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmä julkaisi lisäohjeita tehokkaiden kriisinratkaisustrategioiden ja -suunnitelmien laatimisesta kesäkuussa 2016 sekä avaintekijöiden arviointimenetelmäänsä sisältyviä lisäohjeita elokuussa 2020. Tämän ohella kansainvälinen vakuutusvalvojien järjestö hyväksyi marraskuussa 2019 kaikkia vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksiä koskevat vakuutustoiminnan perusperiaatteet (Insurance Core Principles) sekä kansainvälisesti toimivia vakuutusyritysryhmiä koskevan yhteisen kehyksen (Common Framework for Internationally Active Insurance Groups), jossa esitetään yksityiskohtaiset standardit kansainvälisesti toimivien vakuutusyritysryhmien ennakoivaa elvytyksen suunnittelua varten sekä valtuudet, jotka viranomaisilla tulisi olla käytettävissään

[1] COM(2021) 581.

voidakseen varmistaa hallitun markkinoilta poistumisen. Yksittäisten vakuutusyritysryhmien kriisinratkaisu on määrä suunnitella tarpeen mukaan.

Tämä kehitys on otettu huomioon käsillä olevassa ehdotuksessa, jolla nämä kansainväliset standardit pannaan täytäntöön EU:n lainsäädännössä. Ehdotus perustuu Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen, jäljempänä 'EIOPA', valmistelevaan työhön, erityisesti sen heinäkuussa 2017 antamaan lausuntoon[2], sekä Solvenssi II -direktiivin uudelleentarkastelua koskevaan EIOPAn tekniseen lausuntoon[3]. Ehdotusta edeltävät myös Euroopan järjestelmäriskikomitean vuosina 2017 ja 2018 laatimat kertomukset[4], joissa perustellaan tarvetta vakuutusalan yhteiselle elvytys- ja kriisinratkaisukehykselle.

- **Yhdenmukaisuus muiden alaa koskevien politiikkojen säännösten kanssa**

Käsillä oleva ehdotus on laadittu siten, että se on täysin yhdenmukainen Solvenssi II -kehyksen ja erityisesti Solvenssi II:n toimenpidehierarkian kanssa, jota sovelletaan yrityksiin niiden taloudellisen aseman heikentyessä. Ehdotus on myös niiden elvytystoimenpiteiden mukainen, joita voidaan jo käyttää tapauksissa, joissa pääomavaatimuksia ei noudateta. Ehdotuksessa otetaan käyttöön joitakin kriisivalmiuteen liittyviä uusia osatekijöitä, mutta uudet ennaltaehkäiseviä toimia koskevat valtuudet ovat yhdenmukaisia Solvenssi II -kehyksessä jo säädetyn toimenpidehierarkian ja valvontavaltuuksien kanssa. Niillä ei myöskään luoda vakavaraisuuspääomavaatimuksen rinnalle uutta ennalta määritettyä kriteeriä, jonka täyttyminen käynnistäisi toimenpiteet. Ehdotus on yhdenmukainen myös luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten[5] sekä keskusvastapuolten[6] vastaavien elvytys- ja kriisinratkaisupolitiikkojen kanssa.

- **Yhdenmukaisuus unionin muiden politiikkojen kanssa**

Tällä ehdotuksella vakautetaan vaikeuksissa olevien vakuutuksenantajien kriittiset toiminnot. Näin ehdotus auttaa varmistamaan paremman suojan säästäjille ja sijoittajille, säilyttämään reaalitalouden kannalta keskeiset vakuutuksenantajien toiminnot ja parantamaan rahoitusvakautta. Ehdotus tukee keskeisiä edellytyksiä, joilla helpotetaan tehokkaiden ja kestävien pääomavirtojen ohjaamista sinne, missä niitä tarvitaan.

Se auttaa yleisesti vahvistamaan vakuutuksenantajien roolia pitkäaikaisina sijoittajina ja covid-19-kriisin jälkeistä talouden elpymistä edistävinä toimijoina pääomamarkkinaunionin ja Euroopan vihreän kehityksen ohjelman poliittisten tavoitteiden mukaisesti.

2. OIKEUSPERUSTA, TOISSIJAISUUSPERIAATE JA SUHTEELLISUUSPERIAATE

- **Oikeusperusta**

Ehdotuksen oikeusperustana on Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen, jäljempänä 'SEUT-sopimus', 114 artikla. Kyseisen artiklan nojalla voidaan toteuttaa

---

2 Ks. EIOPA, "Opinion to Institutions of the European Union on the harmonisation of recovery and resolution frameworks for (re)insurers across the Member States", heinäkuu 2017.

3 https://www.eiopa.europa.eu/content/opinion-2020-review-of-solvency-ii_en

4 Euroopan järjestelmäriskikomitean kertomukset "Recovery and resolution for the EU insurance sector: a macroprudential perspective", elokuu 2017, ja "Macroprudential provisions, measures and instruments for insurance", marraskuu 2018.

5 Direktiivi 2014/59/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä.

6 Asetus (EU) 2021/23, annettu 16 päivänä joulukuuta 2020, keskusvastapuolten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä.

sisämarkkinoiden toteuttamista ja toimintaa koskevia toimenpiteitä jäsenvaltioiden säännösten ja määräysten lähentämiseksi.

Ehdotuksen tavoitteena on yhdenmukaistaa vakuutuksenantajien elvytystä ja kriisinratkaisua koskevat kansalliset lait tarvittavilta osin tai ottaa tarvittaessa käyttöön tätä koskeva kehys, jotta jäsenvaltioilla olisi käytössä samat välineet ja menettelyt häiriöiden ratkaisemiseksi. Ehdotuksessa vahvistetaan yhdenmukaistetut vähimmäisvaatimukset sisämarkkinoita varten ja luodaan näin tasapuoliset toimintaedellytykset kaikille jäsenvaltioille. Yhdenmukaistetulla kehyksellä turvattaisiin lisäksi vakuutuksenottajien edut ja reaalitalous. Se edistäisi rahoitusvakautta ja luottamusta vakuutus- ja jälleenvakuutusalan sisämarkkinoilla varmistamalla vähimmäisvalmiudet vakuutuksenantajien kriisinratkaisua varten kaikissa jäsenvaltioissa ja helpottamalla kansallisten viranomaisten välistä yhteistyötä rajatylittävää toimintaa harjoittavien ryhmien kaatumistapauksissa. Näin ollen ehdotuksen päämääränä on sisämarkkinoiden toteuttaminen ja toiminta, jolloin SEUT-sopimuksen 114 artikla on asianmukainen oikeusperusta.

- **Toissijaisuusperiaate (jaetun toimivallan osalta)**

Tällä hetkellä vakuutusalan elvytys- ja kriisinratkaisujärjestelmät ovat kansallisia ja niitä on käytössä vain muutamassa jäsenvaltiossa. Sen vuoksi monissa kansallisissa oikeusjärjestelmissä viranomaisille ei anneta tarvittavia valtuuksia puuttua riittävällä tavalla lähellä kaatumista olevien vakuutuksenantajien tilanteeseen. Tällaiset erilaiset kansalliset lainsäädännöt ovat riittämättömiä myös rajatylittävää toimintaa harjoittavien yritysten kaatuessa, erityisesti rajatylittävää toimintaa harjoittavien ryhmien tapauksessa, jolloin koordinoimattomat toimet voivat nopeasti johtaa epätyydyttäviin lopputuloksiin. Riittävien kriisinratkaisujärjestelyjen luominen unionin tasolla edellyttää kansallisten käytäntöjen ja menettelyjen laajaa yhdenmukaistamista, minkä vuoksi on perusteltua, että unioni ehdottaa tätä varten tarvittavaa lainsäädäntöä.

Jäsenvaltiot eivät yksin kykene saavuttamaan riittävällä tavalla tämän ehdotuksen tavoitetta eli yhdenmukaistamaan vakuutuksenantajien elvytystä ja kriisinratkaisua koskevia sääntöjä ja menettelyjä, vaan tavoite on helpompi saavuttaa unionin tasolla, sillä minkä tahansa unionissa toimivan yrityksen kaatumisen vaikutukset ulottuvat laajalle. Unioni voi sen vuoksi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen, jäljempänä ’SEU-sopimus’, 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti.

- **Suhteellisuusperiaate**

Ehdotuksella pannaan täytäntöön kansainvälisiä standardeja, ja siinä noudatetaan EIOPAn antamia neuvoja. Jotta elvytys- ja kriisinratkaisukehys olisi tarkoituksenmukainen ja vaikuttava ja jotta vakuutuksenantajille ja viranomaisille ei aiheutuisi liiallista hallinnollista rasitetta ja kohtuuttomia kustannuksia, ehdotukseen sisältyvät vaatimukset ovat oikeasuhteisia ja niissä otetaan huomioon vakuutuksenantajan organisaation, toiminnan ja palvelujen luonne, laajuus ja monimutkaisuus. Näitä vaatimuksia sovellettaisiin elvytyksen ja kriisinratkaisun ennakoivan suunnittelun piiriin kuuluviin yrityksiin. Viranomaiset voivat myös sallia, että yrityksiin sovelletaan suunnitelmien laatimisen ja ylläpitämisen osalta yksinkertaistettuja velvoitteita. Kaatunut vakuutuksenantaja voisi edelleen poistua markkinoilta kansallisten maksukyvyttömyysmenettelyjen avulla, ja valvontatoimet olisivat edelleen harkinnanvaraisia.

Näin ollen ehdotuksen säännökset ovat oikeassa suhteessa siihen, mikä on tarpeen sen tavoitteiden saavuttamiseksi.

- **Toimintatavan valinta**

Vakavaraisuusvalvonta perustuu Solvenssi II -direktiiviin, ja kriisinratkaisu on tiiviissä yhteydessä kansallisen lainsäädännön yhdenmukaistamattomiin aloihin, kuten maksukyvyttömyyslainsäädäntöön ja varallisuusoikeuteen. Näin ollen direktiivi on soveltuva säädöstyyppi, koska säännökset on saatettava osaksi kansallista lainsäädäntöä, jotta kehys voitaisiin toteuttaa aiotuin vaikutuksin kansallisen lainsäädännön avulla.

3. JÄLKIARVIOINTIEN, SIDOSRYHMIEN KUULEMISTEN JA VAIKUTUSTENARVIOINTIEN TULOKSET

- **Olemassa olevan lainsäädännön jälkiarvioinnit ja toimivuustarkastukset**

Tästä ehdotuksesta on laadittu yhteinen vaikutustenarviointi[7] Solvenssi II -kehyksen uudelleentarkastelua koskevan ehdotuksen kanssa. Vaikutustenarvioinnin liitteessä 10 arvioidaan nykyistä Solvenssi II -kehystä ja todetaan, että sen avulla on edistytty laajalti kohti kehyksen yleisiä tavoitteita, jotka ovat vakuutuspalvelujen sisämarkkinoiden kehittämisen helpottaminen ja samalla vakuutuksenottajien riittävä suojelu. Kansalliset valvontaviranomaiset ovat kuitenkin panneet Solvenssi II -vakavaraisuuskehyksen täytäntöön monin eri tavoin sen jälkeen, kun kehystä alettiin soveltaa vuonna 2016. Tämä koskee esimerkiksi toimenpidehierarkiaa, jonka tarkoituksena on palauttaa vakuutuksenantajan taloudellinen tilanne ennalleen, kun sen on havaittu heikentyneen, tai laajemmin elvytykseen ja kriisinratkaisuun liittyviä toimenpiteitä. Solvenssi II -kehyksellä ei ole myöskään vielä luotu järjestelyä, jolla voitaisiin varmistaa vakuutuksenantajien koordinoitu kriisinratkaisu, mikä on tärkeä näkökohta, kun otetaan huomioon rajatylittävän toiminnan lisääntyminen ja vallitsevan talous- ja rahoitustilanteen luomat uudet haasteet.

Suurimmalla osalla jäsenvaltioista ei ole käytössään tehokasta elvytys- ja kriisinratkaisukehystä, ja olemassa olevien kehysten välillä on huomattavia eroja.[8] Erot liittyvät muun muassa viranomaisten valtuuksiin ja niiden käytössä oleviin välineisiin sekä edellytyksiin, joiden mukaisesti näitä valtuuksia voidaan käyttää, ja tavoitteisiin, joihin viranomaiset pyrkivät puuttuessaan lähellä kaatumista olevan vakuutuksenantajan tilanteeseen. Lisäksi vakuutuksenantajien ja viranomaisten riittämätön varautuminen sekä asianmukaisten välineiden ja valtuuksien tai rajatylittävän koordinoinnin puute ovat saattaneet olla syynä siihen, että lähellä kaatumista olevan vakuutuksenantajan elvytystä tai kriisinratkaisua ei ole toteutettu EU:ssa nopeasti ja onnistuneesti, kuten EIOPAn kirjaamista muutamista tosiasiallisista tai uhkaavista kaatumistapauksista käy ilmi. Tämän seurauksena vakuutuksenottajien ja edunsaajien suoja ei ole välttämättä ollut parhaalla mahdollisella tasolla.

- **Sidosryhmien kuulemiset**

EIOPA julkaisi heinäkuussa 2017 lausunnon vakuutuksenantajien elvytys- ja kriisinratkaisukehysten yhdenmukaistamisesta jäsenvaltioissa. Joulukuussa 2020 EIOPA julkaisi toisen lausunnon komission esitettyä neuvontapyynnön helmikuussa 2019. EIOPA järjesti molempien lausuntojen yhteydessä julkisen kuulemisen. Lisäksi komissio järjesti tammikuussa 2020 konferenssin, johon sisältyi yksi elvytystä ja kriisinratkaisua käsittelevä istunto.

---

7 Lisätään viittaus vaikutustenarviointiin.

8 https://www.eiopa.europa.eu/content/opinion-2020-review-of-solvency-ii_en

Komissio kuuli jäsenvaltioita 19. helmikuuta 2020 pankki-, maksu- ja vakuutusasioita käsittelevän asiantuntijaryhmän välityksellä. Jäsenvaltioita pyydettiin esittämään huomautuksensa komission kuulemisstrategiasta ja sen ehdotuksia koskevasta EIOPAn vaikutustenarvioinnista. Eräästä mahdollisesta lähestymistavasta elvytykseen ja kriisinratkaisuun käytiin erityinen näkemystenvaihto kohdennetun kyselyn avulla.

Erilaisia toimintavaihtoehtoja analysoitiin yksityiskohtaisesti heinäkuussa 2020 julkaistussa alustavassa vaikutustenarvioinnissa, josta kerättiin sidosryhmiltä palautetta elokuuhun 2020 asti. Heinä–lokakuussa 2020 järjestettiin Solvenssi II -kehyksen uudelleentarkastelua koskeva julkinen kuuleminen, johon saatiin yhteensä 73 vastausta useilta eri sidosryhmiltä, enimmäkseen Euroopan talousalueelta. Kuulemiseen saadusta palautteesta julkaistiin tiivistelmäraportti 1. helmikuuta 2021.[9]

Näissä kuulemisissa tuli esiin, että viranomaiset ja kansalaisyhteiskunta ovat laajalti elvytykseen ja kriisinratkaisuun liittyvien osa-alueiden paremman yhdenmukaistamisen kannalla, mutta vakuutusala pitää tällaista yhdenmukaistamista suurelta osin tarpeettomana ja huomautti sen todennäköisesti johtavan korkeisiin vaatimusten noudattamisesta aiheutuviin kustannuksiin. Osa vastaajista tähdensi, että sääntöjä on sovellettava oikeasuhteisesti. Kaikki sidosryhmät painottivat kuitenkin, että valvontaviranomaisten välistä koordinointia ja tiedonvaihtoa rajatylittävissä tapauksissa on syytä parantaa.

Komissio kuuli jäsenvaltioita pankki-, maksu- ja vakuutusasioita käsittelevän asiantuntijaryhmän välityksellä muista vakuutusyritysten elvytykseen ja kriisinratkaisuun liittyvistä kysymyksistä 10. marraskuuta 2020. Jäsenvaltioiden asiantuntijat olivat yleisesti ottaen samaa mieltä suuntaviivoista, joita EIOPA ehdotti vuonna 2020 esittämässään lausunnossa.

- **Asiantuntijatiedon keruu ja käyttö**

Komissio esitti EIOPAlle neuvontapyynnön ja pyysi tältä kattavaa lausuntoa, jossa käsiteltäisiin muun muassa elvytystä ja kriisinratkaisua, Solvenssi II -kehyksen uudelleentarkastelua koskevan työnsä tueksi. EIOPAn loppuraportti julkaistiin 17. joulukuuta 2020.

Sidosryhmien kuulemisen lisäksi komissio osallistui keskusteluihin ja näkemystenvaihtoon, joita hyödynnettiin EIOPAn, kansainvälisen vakuutusvalvojien järjestön ja finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmän työssä näiden käsitellessä vakuutuksenantajien elvytystä ja kriisinratkaisua. Tältä osin lainsäädäntöehdotus on täysin yhdenmukainen finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmän ja kansainvälisen vakuutusvalvojien järjestön viimeisimpien suuntaviivojen kanssa.

- **Vaikutustenarviointi**

Tämän ehdotuksen vaikutustenarviointi laadittiin osana Solvenssi II -kehyksen laajempaa uudelleentarkastelua, ja sääntelyntarkastelulautakunta antoi siitä myönteisen lausunnon 23. huhtikuuta 2021. EIOPA arvioi tähän ehdotukseen liittyviä kustannuksia ja hyötyjä perusteellisesti ja toteutti niistä kaksi kuulemista.[10] Tärkeimpiä EIOPAn analyysissa esiin

[9] https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/have-your-say/initiatives/12461-Review-of-measures-on-taking-up-and-pursuit-of-the-insurance-and-reinsurance-business-Solvency-II-/public-consultation_fi

[10] Ks. EIOPAn vaikutustenarvioinnin kohdat 11.6 ja 12 sekä tausta-asiakirjan kohta 12. EIOPAn lausuntoa Solvenssi II:n uudelleentarkastelusta edelsivät lausunto vakuutuksenantajien ja

tulleita näkökohtia käsitellään vaikutustenarvioinnissa, ja yhteenveto niistä esitetään jäljempänä.

Sääntelyntarkastelulautakunta esitti useita parannussuosituksia, joiden johdosta vaikutustenarviointia muokattiin edelleen. Erityisesti vaihtoehtoja koskevaa arviointia, Solvenssi II -kehyksen uudelleentarkastelun kokonaiskustannusten ja -hyötyjen arviointia sekä elvytystä ja kriisinratkaisua koskevaa ehdotusta perusteltiin tarkemmin.

Vaikutustenarvioinnissa todettiin, että ottamalla käyttöön ennakoiva elvytys- ja kriisinratkaisukehys puututtaisiin tehokkaasti havaittuihin ongelmiin, joita ovat riittämätön varautuminen, toimenpiteiden mahdollinen viivästyminen, välineiden puutteellisuus sekä koordinoinnin puute tosiasiallisissa tai uhkaavissa rajatylittävissä kaatumistapauksissa.

Vaikutustenarvioinnissa todettiin kuitenkin, että kansainvälisten ohjeiden ja standardien mukaisesti kriisinratkaisuun asettamiselle on asetettava erityisedellytykset sellaisia tilanteita varten, joissa vakuutuksenantajan kaatuminen vaikuttaisi koko järjestelmään. Ehdotuksessa esitetyt toimintavaihtoehdot tarjoaisivat uskottavan kehyksen sellaisten vakuutuksenantajien vaikeuksiin puuttumiseksi, joiden kaatumisella voisi olla haitallisia vaikutuksia vakuutuksenottajiin. Yhdenmukaistetut valtuudet ehkäistä kaatumisia ennalta ja puuttua kaatumistilanteisiin sekä yhdenmukainen suunnittelu, täytäntöönpano ja täytäntöönpanon valvonta edistäisivät rajatylittävää yhteistyötä ja koordinointia kriisitilanteissa ja auttaisivat välttämään tarpeettomia kustannuksia, joita syntyy, kun eri viranomaisten ja tuomioistuinten päätöksentekoa ei koordinoida. Tämä edistäisi myös tasapuolisia toimintaedellytyksiä ja estäisi eri maiden sääntelyerojen hyväksikäyttöä.

Kustannusten osalta vaikutustenarvioinnissa osoitettiin, että kustannuksia syntyisi pääasiassa suunnittelua ja purkamismahdollisuuksien arviointia koskevien vaatimusten johdosta. EIOPAn vaikutustenarvioinnissa esitetään yleiskatsaus erilaisista kansallisten valvontaviranomaisten arvioimista kustannuksista, joita kriisinratkaisusuunnitelmien ja purkamismahdollisuuksien arviointien laatimisesta ja ylläpitämisestä sekä ennakoivien elvytyssuunnitelmien valvonnasta syntyisi. Vakuutuksenantajille aiheutuisi kustannuksia ennakoivien elvytyssuunnitelmien laatimisesta, tietojen toimittamisesta kriisinratkaisun suunnittelua varten sekä muutoksista, joita ne mahdollisesti joutuisivat tekemään kriisinratkaisun esteiden poistamiseksi. Näistä kustannuksista ei ollut saatavilla arviota vaikutustenarviointia varten, mutta koska ennakoivat elvytyssuunnitelmat sisällytettäisiin osaksi vakuutuksenantajien jatkuvaa riskinhallintaa, niiden laatimisessa voitaisiin hyödyntää yritysten omia riski- ja vakavaraisuusarvioita sekä varautumissuunnitelmia.

Vaikutustenarviointi myös vahvisti EIOPAn arvion, jonka mukaan ei olisi kohtuullista vaatia vakuutusalaa rahoittamaan kriisinratkaisurahastoa tai vaatia yksittäisiä vakuutuksenantajia kerryttämään velkoja, joihin voitaisiin soveltaa arvonalennusta tappioiden vaimentamiseksi ja lähellä kaatumista olevien vakuutuksenantajien pääomapohjan vahvistamiseksi. Vaikutustenarvioinnissa arvioitiin, että nämä toimenpiteet paisuttaisivat vakuutuksenantajien tasetta, jotta tappioita voitaisiin vaimentaa suhteessa vakuutustekniseen vastuuvelkaan. Tästä

---

jälleenvakuuttajien elvytys- ja kriisinratkaisukehysten yhdenmukaistamisesta jäsenvaltioissa (5. heinäkuuta 2017) sekä kriisinratkaisun rahoittamista ja kansallisia vakuutustakuujärjestelmiä käsittelevä keskusteluasiakirja (”Discussion Paper on Resolution Funding and National Insurance Guarantee Schemes”, EIOPA, heinäkuu 2018).

aiheutuisi puolestaan korkeampia kustannuksia alan toimijoille sekä yrityksille koituvia velan hoitoon liittyviä riskejä, joiden vastapainoksi ne eivät saisi olennaisesti suurempia hyötyjä.[11]

- **Sääntelyn toimivuus ja yksinkertaistaminen**

Kuten kohdassa 2 selitetään, Solvenssi II -kehykseen ei luoda uutta toimenpidehierarkiaa ja uudet suunnitteluvaatimukset ovat riittävän oikeasuhteisia. Näiden oikeasuhteisuusnäkökohtien huomioimisen pitäisi auttaa vähentämään ehdotuksen täytäntöönpanoon liittyvää sääntely- ja hallinnollista rasitetta ja saavuttamaan sopiva tasapaino ehdotuksen odotettujen hyötyjen kanssa.

Ehdotuksella parannetaan tietoisuutta ja varautumista, ja näin se tukee vahvemmin tietoon perustuvien ja oikea-aikaisten korjaavien toimien toteuttamista silloin, kun vakuutuksenantajat niitä tarvitsevat. Ehdotus myös tasapuolistaisi toimintaedellytyksiä, kun on kyse toimenpiteistä, joita viranomaiset toteuttavat vakuutuksenantajien taloudellisen tilanteen palauttamiseksi tai niiden kriisien ratkaisemiseksi, ja siten se edistäisi tasapuolisia kilpailuedellytyksiä.

- **Perusoikeudet**

Ehdotuksessa noudatetaan perusoikeuksia ja otetaan huomioon erityisesti Euroopan unionin perusoikeuskirjassa, jäljempänä ’perusoikeuskirja’, tunnustetut periaatteet, erityisesti omistusoikeus, elinkeinovapaus sekä oikeus tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin, oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin ja puolustukseen, ja se on pantava täytäntöön mainittujen oikeuksien ja periaatteiden mukaisesti.

Kaiken kriisinratkaisutoimista johtuvan osakkeenomistajien ja velkojien oikeuksiin puuttumisen olisi oltava sopusoinnussa perusoikeuskirjan kanssa. Erityisesti silloin, jos samaan luokkaan kuuluvia velkojia kohdellaan eri tavoin kriisinratkaisutoimen yhteydessä, tällaisen erilaisen kohtelun olisi oltava yleisen edun kannalta perusteltua ja oikeasuhteista kyseessä oleviin riskeihin nähden. Velkojat, joihin toimet vaikuttavat, vakuutuksenottajat mukaan lukien, eivät saisi kärsiä suurempia tappioita kuin niille olisi aiheutunut, jos vakuutuksenantaja olisi likvidoitu tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisesti kriisinratkaisupäätöksen tekemisen ajankohtana.

4. TALOUSARVIOVAIKUTUKSET

Ehdotuksella ei ole vaikutuksia unionin talousarvioon.

Ehdotus edellyttäisi, että EIOPA i) laatii kymmenen teknistä standardia ja kuusi ohjetta, ii) laatii vuosittain kertomuksen yksinkertaistettujen velvoitteiden käytöstä, iii) pitää yllä tietokantaa kansallisten viranomaisten ilmoittamista hallinnollisista seuraamuksista sekä iv) osallistuu kriisinratkaisukollegioihin, tekee päätöksiä valvonta- ja kriisinratkaisuviranomaisten ollessa eri mieltä sekä toimii sovittelijana, jonka ratkaisut ovat sitovia. Hiljattain perustettu kriisinratkaisukomitea myös valmistelisi EIOPAn tehtäviä tämän ehdotuksen piiriin kuuluvilla aloilla. Tässä yhteydessä asiaankuuluvia toimivaltaisia viranomaisia pyydetään osallistumaan jäseninä näihin kehitystoimiin, jolloin käytettävissä olevia resursseja käytetään mahdollisimman tehokkaasti.

[11] EIOPA tarkasteli näitä vaihtoehtoja keskusteluasiakirjassa ”Discussion Paper on Resolution Funding and National Insurance Guarantee Schemes” (EIOPA, 30. heinäkuuta 2018) ja toteutti niitä koskevia kuulemisia.

Tekniset standardit on määrä toimittaa 18 kuukautta direktiivin voimaantulon jälkeen. Tämän määräajan pitäisi antaa EIOPAlle riittävästi aikaa niiden laatimiseen, kun otetaan huomioon sen tämänhetkiset resurssit. Ainoa toistuvasti toimitettava tuotos liittyy yksinkertaistettujen velvoitteiden käyttöä koskevaan kertomukseen.

Seuraamustietokannan luomisesta ja ylläpidosta aiheutuva työmäärä riippuu todennäköisesti kansallisten viranomaisten ilmoittamien tapahtumien määrästä. Kirjattavia tapahtumia olisi todennäköisesti vähän ja ne jakautuisivat pidemmälle ajalle, jolloin EIOPA voisi käyttää olemassa olevia resurssejaan tarpeen mukaan.

Kun otetaan huomioon EIOPAn kriisien hallinnan parissa aiemmin ja tällä hetkellä tekemä työ, voidaan olettaa, että EIOPAlle ehdotetut tehtävät eivät edellyttäisi uusien virkojen perustamista, vaan ne voitaisiin hoitaa nykyisillä resursseilla.

5. LISÄTIEDOT

- **Toteuttamissuunnitelmat, seuranta, arviointi ja raportointijärjestelyt**

Ehdotuksessa edellytetään, että jäsenvaltiot saattavat elvytys- ja kriisinratkaisusäännöt osaksi kansallista lainsäädäntöään 18 kuukauden kuluessa ehdotuksen voimaantulosta. Kuten 5 kohdassa todetaan, kansallisten viranomaisten olisi raportoitava EIOPAlle vuosittain yksinkertaistettujen velvoitteiden soveltamisesta ja EIOPAn olisi puolestaan julkaistava nämä tiedot.

- **Ehdotukseen sisältyvien säännösten yksityiskohtaiset selitykset**

I osasto – Soveltamisala, määritelmät ja viranomaiset

Kohde ja soveltamisala (1 artikla)

Tässä ehdotuksessa käsitellään kaikkien sellaisten EU:hun sijoittautuneiden vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten kriisinhallintaa (ennaltaehkäiseviä toimia koskevat valtuudet, ennakoiva elvytyksen suunnittelu ja kriisinratkaisu), joihin sovelletaan Solvenssi II -kehystä.

Koska ryhmään kuuluvan yhteisön kaatuminen voi vaikuttaa koko ryhmän vakavaraisuuteen ja toimintoihin, ennakoivassa elvytyksen ja kriisinratkaisun suunnittelussa on yksilöitävä ja sen piiriin on sisällytettävä kaikki olennaiset niihin ryhmiin kuuluvat yhteisöt, joihin vakuutuksenantaja voi kuulua, ja viranomaisilla pitäisi olla tehokkaat toimintakeinot näiden yhteisöjen suhteen, jotta ne voivat määrätä korjaavia toimia ottaen huomioon ryhmän vakavaraisuuden, puuttua purkamismahdollisuuksien esteisiin ryhmän tasolla ja laatia yhtenäisen kriisinratkaisusuunnitelman koko ryhmälle, erityisesti rajatylittävissä tapauksissa.

Kriisinratkaisuviranomaisten perustaminen (3 artikla)

Ehdotuksessa edellytetään, että kukin jäsenvaltio perustaa vakuutusyrityksiä varten kriisinratkaisuviranomaisen, jolla on yhdenmukaistetut vähimmäisvaltuudet toteuttaa kaikki asiaankuuluvat valmistelu- ja kriisinratkaisutoimet. Ehdotuksessa ei määritetä, mikä viranomainen tähän tehtävään olisi nimettävä, vaan viranomainen voi olla esimerkiksi kansallinen keskuspankki, toimivaltainen ministeriö, hallintoviranomainen tai muu viranomainen, jolle on annettu hallinnolliset valtuudet. Jos valtuudet annetaan olemassa olevalle viranomaiselle, erityisesti valvontaviranomaisten osalta olisi otettava käyttöön asianmukaiset rakenteelliset järjestelyt eturistiriitojen välttämiseksi valvonta- ja kriisinratkaisutehtävien sekä toiminnallisen riippumattomuuden välillä.

II osasto – Valmistelu

Yksinkertaistetut velvoitteet (4 artikla)

Suhteellisuusperiaatteen noudattamiseksi ja kohtuuttoman hallinnollisen rasitteen välttämiseksi viranomaisten olisi tarvittaessa sovellettava yrityskohtaisesti useiden yritykseen liittyvien tekijöiden perusteella erilaisia tai kevennettyjä ennakoivaa elvytyksen ja kriisinratkaisun suunnittelua koskevia vaatimuksia ja tiedonantovaatimuksia ja sallittava suunnitelmien harvempi päivittäminen. Viranomaisten olisi raportoitava yksinkertaistettujen velvoitteiden soveltamisesta EIOPAlle vuosittain.

Ennakoiva elvytyksen suunnittelu (5–8 artikla)

Ryhmien olisi laadittava koko ryhmän kattava ennakoiva elvytyssuunnitelma ja toimitettava se ryhmävalvojalle. Myös niiden vakuutuksenantajien, jotka eivät ole osa sellaista ryhmää, johon sovelletaan näitä suunnitteluvaatimuksia, on laadittava ennakoiva säännöllisesti päivitettävä elvytyssuunnitelma ja sisällytettävä siihen toimet, jotka kyseisten yritysten on toteutettava taloudellisen asemansa palauttamiseksi silloin, kun se on merkittävästi heikentynyt. Valvojien olisi käytettävä useita tekijöitä määrittäessään ne vakuutuksenantajat, joiden on laadittava ennakoiva elvytyssuunnitelma. Kaiken kaikkiaan näitä vaatimuksia olisi sovellettava vähintään 80 prosenttiin jäsenvaltioiden markkinoista, ja vähäriskiset yritykset jätettäisiin yksilöllisesti niiden soveltamisalan ulkopuolelle.

Elvytyssuunnitelma auttaa vakuutuksenantajaa ymmärtämään paremmin omat haavoittuvuutensa ja realistiset vaihtoehtonsa stressiskenaarioissa, ja sen tulisi olla erottamaton osa yrityksen hallintojärjestelmää. Ennakoivien elvytyssuunnitelmien laatimisessa voidaan hyödyntää olemassa olevia välineitä.

Valvontaviranomaisten on arvioitava ennakoivat elvytyssuunnitelmat tarkastaakseen, että ne ovat kattavia ja että niiden avulla yrityksen elinkelpoisuus voidaan käytännössä palauttaa nopeasti.

Kriisinratkaisun suunnittelu ja purkamismahdollisuuksien arviointi (9–16 artikla)

Kriisinratkaisuviranomaisten on laadittava kriisinratkaisusuunnitelma, jossa esitetään kriisinratkaisutoimet, joita kriisinratkaisuviranomainen aikoo toteuttaa kriisinratkaisuedellytysten täyttyessä. Kriisinratkaisun suunnittelun piiriin olisi kuuluttava kaikkiaan 70 prosenttia kunkin jäsenvaltion yrityksistä, ja vähäriskiset yritykset jätettäisiin yksilöllisesti suunnittelun ulkopuolelle. Kriisinratkaisun suunnittelun piiriin kuuluvat vakuutuksenantajat olisi määritettävä useiden suhteellisuuskriteerien, muun muassa vakuutuksenantajan kaatumisen odotettujen vaikutusten, perusteella.

Ennakoivien elvytys- tai kriisinratkaisusuunnitelmien ei pitäisi perustua minkäänlaiseen poikkeukselliseen julkiseen rahoitustukeen eikä altistaa veronmaksajia tappioriskille.

Kriisinratkaisuviranomaisten olisi osana kriisinratkaisun suunnittelua arvioitava myös vakuutuksenantajan yleiset purkamismahdollisuudet ja puututtava mahdollisiin purkamisen esteisiin. Viranomaisten harkintavalta olisi rajoitettava siihen, mikä on välttämätöntä, jotta vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen rakenne ja toiminnot voidaan yksinkertaistaa yksinomaan sen purkamismahdollisuuksien parantamiseksi.

Yhteiset päätökset (17 artikla)

Ryhmävalvojien, valvontaviranomaisten, ryhmien kriisinratkaisuviranomaisten ja muiden kriisinratkaisuviranomaisten olisi pyrittävä tekemään yhteisiä päätöksiä tässä artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

III osasto – Kriisinratkaisu

Kriisinratkaisuedellytykset (19 artikla)

Ehdotuksella otetaan käyttöön yhteiset parametrit kriisinratkaisuvälineiden soveltamisen käynnistämiselle. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys olisi asetettava kriisinratkaisuun, jos se on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu ja jos vaihtoehtoiset yksityisen sektorin toimenpiteet tai valvontatoimet eivät estäisi tätä kaatumista.

Samalla on varmistettava, että tällaisiin toimenpiteisiin, joilla puututaan yrityksen toimintaan, ryhdytään ainoastaan sillä edellytyksellä, että sidosryhmien oikeuksiin puuttuminen on perusteltua ja kriisinratkaisutoimien toteuttaminen on yleisen edun mukaista.

Kriisinratkaisuvälineet ja -valtuudet (26–52 artikla)

Kun kriisinratkaisuedellytykset täyttyvät, kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet soveltaa seuraavia kriisinratkaisuvälineitä:

a) Pääomainstrumenttien, velkainstrumenttien ja muiden hyväksyttävien velkojen arvonalentaminen tai muuntaminen erityisesti muiden kriisinratkaisuvälineiden (esimerkiksi maksukykyisen yrityksen asettaminen run-off-tilaan tai siirtojen soveltaminen) käytön helpottamiseksi: Tätä varten luodaan erityinen hierarkia, joka täydentää kansallisessa maksukyvyttömyyslainsäädännössä vahvistettua hierarkiaa ja tarvittaessa korvaa sen. Periaatteessa arvonalennusta olisi sovellettava ensin kaikkiin osakkeenomistajien saataviin ja sen jälkeen etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa oleviin saataviin. Vasta kun näiden saatavien arvo on alennettu, kriisinratkaisuviranomaiset voivat määrätä, että tappiot katetaan soveltamalla arvonalennusta etuoikeudeltaan parempiin saataviin. Tietyissä tilanteissa jäljellä olevat osakkeenomistajien saatavat muunnetaan eli niitä laimennetaan merkittävästi.

b) Maksukykyisen yrityksen asettaminen run-off-tilaan: Kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen toimilupa tehdä uusia vakuutus- tai jälleenvakuutussopimuksia peruutetaan, jotta sen toiminta voidaan rajoittaa ainoastaan olemassa olevan vakuutuskannan hoitoon, jolloin olemassa olevilla varoilla saadaan katettua mahdollisimman suuri osa vakuutussaatavista.

c) Liiketoiminnan myynti: Yrityksen koko liiketoimintaa tai osa siitä voidaan myydä kaupallisin ehdoin noudattamatta menettelyllisiä vaatimuksia, joita muutoin olisi sovellettava.

d) Omaisuudenhoitoyhtiön käyttö: Yrityksen koko liiketoiminta tai osa siitä voidaan siirtää valtion määräysvallassa olevalle yhteisölle. Omaisuudenhoitoyhtiöllä on oltava Solvenssi II -direktiivin mukainen toimilupa. Sen toiminta on tilapäistä: tavoitteena on myydä liiketoiminta yksityiselle ostajalle markkinaolosuhteiden ollessa asianmukaiset.

e) Varojen ja velkojen erottelu: Arvoltaan alentuneet tai ongelmalliset varat ja velat voidaan siirtää erilliseen varainhoitoyhtiöön, jossa niille voidaan löytää ajan mittaan lopullinen ratkaisu. Kilpailun vääristymisen ja moraalikadon riskien minimoimiseksi tätä välinettä olisi käytettävä ainoastaan yhdessä jonkin muun kriisinratkaisuvälineen kanssa.

Jos käytössä on vakuutustakuujärjestelmiä, ne voisivat osallistua kriisinratkaisuprosessin rahoitukseen kattamalla tappiot siltä osin kuin kyseisille järjestelmille olisi aiheutunut nettotappioita sen jälkeen, kun niillä olisi suojeltu vakuutuksenottajia tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä. Tällaisissa tapauksissa arvonalennus- tai muuntamisvälinettä soveltamalla varmistettaisiin, että vakuutuksenottajat suojataan vähintään vakuutustakuujärjestelmien kattamalle tasolle, mikä on tärkein syy siihen, että näitä järjestelmiä on perustettu kansallisen lainsäädännön nojalla.

Näiden välineiden soveltamiseksi kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet ottaa kaatunut tai lähellä kaatumista oleva laitos määräysvaltaansa, omaksua osakkeenomistajien ja johtajien rooli, siirtää varoja ja velkoja sekä panna täytäntöön sopimuksia. Kriisinratkaisutoimien on myös oltava unionin valtiontukikehyksen mukaisia. Yhdenmukaistettujen vähimmäistason välineiden lisäksi kansalliset viranomaiset voivat myös säätää erityisistä kansallisista välineistä ja valtuuksista, kunhan ne ovat unionin kriisinratkaisukehyksen periaatteiden ja tavoitteiden mukaisia. Kansalliset viranomaiset voivat harkita erityisesti arvonalennus- tai muuntamisvälineen käyttöä lähellä kaatumista olevan vakuutuksenantajan pääomapohjan vahvistamiseksi, kunhan se ei vaikuta vakuutussaataviin ja samalla toteutetaan asianmukaiset uudelleenjärjestely- ja rakenneuudistustoimenpiteet.

Kriisinratkaisua koskevat liitännäissäännökset, mukaan lukien arvostus, suojatoimet, menettelylliset velvoitteet sekä muutoksenhakuoikeudet ja muiden toimien poissulkeminen (23–25 ja 53–66 artikla)

Jotta varmistetaan, että kriisinratkaisua koskevien päätösten tekemisessä noudatetaan keskeisiä omistusoikeutta koskevia periaatteita sekä arvopaperi- ja yhtiöoikeutta, direktiivi sisältää tarvittavat säännökset ja vaiheet, joita kriisinratkaisuviranomaisten olisi noudatettava ennen kriisinratkaisupäätösten tekemistä ja niitä tehdessään. Näitä ovat esimerkiksi vakuutuksenantajan taseen oikein suoritettu arvostus, asianosaisia osakkeenomistajia ja velkojia, vakuutuksenottajat mukaan lukien, koskevat suojatoimet korvauksen saamiseksi, jos ne jäävät huonompaan asemaan kuin jos vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys olisi likvidoitu kansallisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä, menettelyvaiheet, joita viranomaisten on noudatettava ilmoittaessaan kriisinratkaisupäätöksistä vakuutuksenantajalle ja muille asianomaisille viranomaisille sekä oikeus hakea muutosta kriisinehkäisy- ja kriisinhallintatoimenpiteisiin. Kriisinratkaisun helpottamiseksi ja rahoitusvakauden turvaamiseksi kehykseen sisältyy myös saatavien maksamisen väliaikainen keskeytys sekä vakuutuksenottajien lunastuttamisoikeuksien keskeyttäminen henkivakuutussopimusten osalta.

IV osasto – Rajatylittävää toimintaa harjoittavien ryhmien kriisinratkaisu (67–71 artikla)

Joidenkin vakuutusyritysryhmien rajatylittävän toiminnan huomioon ottamiseksi ja kattavan ja yhdenmukaistetun kehyksen luomiseksi unionissa toteutettavia elvytys- ja kriisinratkaisutoimia varten perustetaan kriisinratkaisukollegioita, joita johtaa ryhmän kriisinratkaisuviranomainen ja joihin EIOPA osallistuu. EIOPA edistää viranomaisten yhteistyötä, pyrkii osaltaan lisäämään yhdenmukaisuutta ja toimii tarvittaessa sovittelijana. Kollegioiden tavoitteena on koordinoida kansallisten viranomaisten valmistelu- ja kriisinratkaisutoimenpiteitä optimaalisten ratkaisujen aikaansaamiseksi unionin tasolla.

V osasto – Suhteet kolmansiin maihin (72–77 artikla)

Unionin vakuutuksenantajat toimivat myös kolmansissa maissa ja päinvastoin, joten tehokkaassa kriisinratkaisukehyksessä on säädettävä myös yhteistyöstä kolmansien maiden viranomaisten kanssa. Ehdotus antaa unionin viranomaisille tarvittavat valtuudet tukea

kriisinratkaisutoimia, joita kolmas maa toteuttaa kaatuneen ulkomaisen vakuutusyrityksen suhteen, sillä ehdotus mahdollistaa tietyin edellytyksin sellaisten yrityksen varojen ja velkojen siirrot, jotka sijaitsevat kolmannen maan alueella tai joihin sovelletaan kolmannen maan lainsäädäntöä. Unionin kriisinratkaisuviranomaisilla olisi myös oltava valtuudet soveltaa kriisinratkaisuvälineitä kolmansien maiden yritysten kansallisiin sivukonttoreihin, kun erillinen kriisinratkaisu on tarpeen yleisen edun vuoksi tai paikallisten vakuutuksenottajien suojaamiseksi.

Ehdotus mahdollistaa yhteistyösopimusten tekemisen kolmansien maiden kriisinratkaisuviranomaisten kanssa kolmansien maiden toteuttamien kriisinratkaisutoimien tukemisen helpottamiseksi. EIOPA voisi tehdä kolmansien maiden viranomaisten kanssa hallinnollisia puitejärjestelyjä asetuksen (EU) N:o 1094/2010 33 artiklan mukaisesti, ja kansalliset viranomaiset voisivat tehdä kahdenvälisiä järjestelyjä EIOPAn puitejärjestelyjen mukaisesti.

VI osasto – Seuraamukset (78–82 artikla)

Jotta varmistetaan, että vakuutuksenantajat sekä henkilöt, joilla on tosiasiallinen määräysvalta niiden liiketoiminnassa, sekä vakuutuksenantajien hallinto-, johto- tai valvontaelimet noudattavat tästä ehdotuksesta johtuvia velvoitteita, jäsenvaltioiden olisi säädettävä hallinnollisista seuraamuksista ja muista hallinnollisista toimenpiteistä, jotka ovat tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia. EIOPAn olisi pidettävä yllä keskustietokantaa kaikista hallinnollisista seuraamuksista.

VII osasto – Solvenssi II -direktiiviin, yhtiöoikeusdirektiiveihin ja EIOPAn perustamisasetukseen tehtävät muutokset

Solvenssi II -direktiiviin tehtävät muutokset, mukaan lukien ennaltaehkäiseviä toimenpiteitä koskevat muutokset (83 artikla)

Tällä ehdotuksella ei muuteta voimassa olevaa toimenpidehierarkiaa, vaan sillä selvennetään valvontaviranomaisten valtuuksia määrätä vakuutuksenantajat toteuttamaan ennaltaehkäiseviä toimenpiteitä tapauksissa, joissa niiden taloudellinen asema on heikentynyt tai sääntelyvaatimuksia on rikottu, jotta vältetään ongelmien kärjistyminen riittävän varhaisessa taloudellisen aseman heikkenemisen vaiheessa.

Tehokkaan kriisinratkaisun mahdollistamiseksi uudelleenjärjestelyä ja likvidaatiota koskevia säännöksiä muutetaan niiden soveltamisen laajentamiseksi silloin, kun käytetään kriisinratkaisuvälineitä joko vakuutuksenantajiin tai muihin kriisinratkaisujärjestelmän kattamiin yhteisöihin.

Yhtiöoikeusdirektiiveihin ja EIOPAn perustamisasetukseen tehtävät muutokset (83–88 artikla)

Unionin yhtiöoikeusdirektiiveihin sisältyy osakkeenomistajien ja velkojien suojaa koskevia sääntöjä. Jotkin näistä säännöistä saattavat estää kriisinratkaisuviranomaisia toteuttamasta nopeita toimia. Sen vuoksi näitä sääntöjä ehdotetaan muutettaviksi.

Jotta varmistetaan, että kriisinratkaisuviranomaiset ovat edustettuina Euroopan finanssivalvontajärjestelmässä ja että EIOPAlla on tarvittava asiantuntemus, asetusta (EU) N:o 1094/2010 muutettaisiin siten, että toimivaltaisten viranomaisten määritelmä käsittää myös kriisinratkaisuviranomaiset.

2021/0296 (COD)

Ehdotus

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI

vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksen luomisesta ja direktiivien 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2009/138/EY ja (EU) 2017/1132 sekä asetusten (EU) N:o 1094/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen, jäljempänä ’SEUT-sopimus’, ja erityisesti sen 114 artiklan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen, kun esitys lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan keskuspankin lausunnon[12],

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon[13],

noudattavat tavallista lainsäätämisjärjestystä,

sekä katsovat seuraavaa:

(1) Vakuutusyritysten vaikeuksilla voi olla merkittäviä seurauksia jäsenvaltioiden taloudelle ja hyvinvointijärjestelmälle, jos nämä vaikeudet johtavat vakuutuksenottajien, edunsaajien tai vahingon kärsineiden osapuolten vakuutussuojan keskeytymiseen. Jälleenvakuutusyritysten asema taloudessa, niiden sidokset ensivakuutusyrityksiin ja rahoitusmarkkinoihin yleisemmin sekä se, että jälleenvakuutusmarkkinat ovat suhteellisen keskittyneet, edellyttävät asianmukaista kehystä, jonka avulla niiden vaikeudet tai kaatuminen voidaan hoitaa hallitusti. Sen vuoksi on tarpeen käsitellä sekä ensi- että jälleenvakuutusyritysten elvytystä ja kriisinratkaisua niiden erityispiirteet huomioon ottaen.

(2) Vuoden 2008 maailmanlaajuinen finanssikriisi paljasti rahoitusalan haavoittuvuudet ja alan sisäiset sidokset. Vaikeuksien ja kaatumisten syyt näyttivät olevan yhteydessä muun muassa rahoitusmarkkinoiden kehitykseen ja vakuutus- ja jälleenvakuutustoiminnan luonteeseen. Tässä yhteydessä vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten merkittävimpinä huolenaiheina pidetään usein vakuutusriskejä eli riittämättömiä varauksia korvausten kattamiseksi, väärinhinnoittelua eli alimitoitettuja vakuutusmaksuja, varojen ja velkojen hallinnoinnissa tehtyjä virheitä ja sijoitustappioita. Veronmaksajien varoja on tässä yhteydessä käytetty useiden vakuutusyritysten taloudellisen aseman palauttamiseksi

[12] EUVL C , , s. .
[13] EUVL C , , s. .

ennalleen. Vaikka Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2009/138/EY[14] on pyritty vahvistamaan unionin rahoitusjärjestelmää ja parantamaan vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten häiriönsietokykyä, se ei ole täysin poistanut vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten kaatumisen mahdollisuutta. Markkinoiden suuri epävakaus ja pitkään alhaisena pysyvä korkotaso voivat olla erityisen haitallisia vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten kannattavuuden ja vakavaraisuusaseman kannalta. Sen vuoksi vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten herkkyys markkinoiden ja talouden kehitykselle edellyttää erityistä varovaisuutta ja asianmukaista kehystä, jonka avulla näiden yritysten taloudellisen aseman mahdollinen heikkeneminen voidaan hoitaa ja siihen voidaan varautua. Muutamat viimeaikaiset tosiasialliset ja uhkaavat kaatumistapaukset, erityisesti rajatylittävissä tilanteissa, ovat tuoneet esiin nykyisen kehyksen heikkouksia, joihin on puututtava, jotta vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten poistuminen markkinoilta voidaan toteuttaa asianmukaisesti ja hallitusti.

(3) Vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten toiminta, palvelut tai toiminnot, joita ei voida helposti korvata kohtuullisessa ajassa tai kohtuullisin kustannuksin vakuutuksenottajille, edunsaajille tai vahingon kärsineille osapuolille, on katsottava kriittisiksi toiminnoiksi, joita on jatkettava. Tällainen toiminta ja tällaiset palvelut ja toiminnot voivat olla kriittisiä unionin tasolla tai kansallisella tai alueellisella tasolla. Vakuutus- tai jälleenvakuutussuojan jatkuminen on usein parempi vaihtoehto kuin lähellä kaatumista olevan yrityksen likvidointi, koska suojan jatkuminen takaa vakuutuksenottajien, edunsaajien ja vahingon kärsineiden osapuolten kannalta parhaan mahdollisen lopputuloksen. Sen vuoksi on ratkaisevan tärkeää, että käytettävissä on riittävät välineet kaatumisten estämiseksi ja – silloin kun yritys kaatuu – haitallisten vaikutusten minimoimiseksi varmistamalla näiden kriittisten toimintojen jatkuvuus.

(4) Lähellä kaatumista olevien vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten tehokkaan kriisinratkaisun varmistaminen unionissa on olennainen osa sisämarkkinoiden toteuttamista. Näiden yritysten kaatuminen vaikuttaa vakuutuksenottajien lisäksi mahdollisesti myös reaalitalouteen ja niiden markkinoiden rahoitusvakauteen, joilla nämä vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset suoraan toimivat, mutta lisäksi niiden kaatuminen vaikuttaa myös luottamukseen vakuutusalan sisämarkkinoita kohtaan. Rahoituspalvelujen sisämarkkinoiden toteutus on lisännyt kansallisten finanssijärjestelmien keskinäistä vuorovaikutusta. Vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset toimivat aktiivisesti rahoitusmarkkinoilla hoitaakseen sijoitussalkkujaan ja hallitakseen toimintaansa liittyviä riskejä. Ne ovat johdannaisoperaatioidensa kautta kytköksissä toisiinsa pankkienvälisillä ja muilla markkinoilla, jotka ovat olennaisilta osin yleiseurooppalaisia. Sen vuoksi rahoitusmarkkinoiden vakaus ja sen myötä myös rahoituspalvelujen sisämarkkinat voivat vaarantua, jos jäsenvaltiot eivät kykene puuttumaan vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten kaatumiseen ja ratkaisemaan kaatumistapauksia ennakoitavasti ja yhdenmukaisesti siten, että samalla estetään tehokkaasti koko järjestelmälle aiheutuva laajempi vahinko.

(5) Vuoden 2008 maailmanlaajuinen finanssikriisi toi esiin tarpeen laatia vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksille asianmukainen elvytys- ja kriisinratkaisukehys. Kansainvälisellä tasolla finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmä laati

[14] Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/138/EY, annettu 25 päivänä marraskuuta 2009, vakuutus- ja jälleenvakuutustoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta (Solvenssi II) (EUVL L 335, 17.12.2009, s. 1).

lokakuussa 2014 tehokkaiden kriisinratkaisujärjestelmien avaintekijät[15], joita sovelletaan kaikkiin sellaisiin vakuutusyrityksiin, jotka voisivat kaatuessaan olla järjestelmän kannalta merkittäviä tai kriittisiä. Kesäkuussa 2016 finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmä julkaisi lisäohjeita tehokkaiden kriisinratkaisustrategioiden ja -suunnitelmien laatimisesta järjestelmän kannalta merkittäville vakuutuksenantajille[16]. Samanaikaisesti kansainvälinen vakuutusvalvojien järjestö hyväksyi marraskuussa 2019 kaikkia vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksiä koskevat vakuutustoiminnan perusperiaatteet sekä kansainvälisesti toimivia vakuutusyritysryhmiä koskevan yhteisen kehyksen, jossa esitetään yksityiskohtaiset standardit ennakoivaa elvytyksen suunnittelua varten, ja toimet, joita viranomaisten tulisi toteuttaa markkinoilta poistuvan ja kriisinratkaisuun asetettavan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen suhteen.[17] Tämä kehitys olisi otettava huomioon säädettäessä lähellä kaatumista olevien vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä.

(6) Useat vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset toimivat yli kansallisten rajojen. Jos viranomaiset eivät toimi koordinoidusti eivätkä tee yhteistyötä varautuakseen yli rajojen toimivien vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten vaikeuksiin tai kaatumiseen tai hoitaakseen tällaiset tilanteet, tämä heikentää jäsenvaltioiden keskinäistä luottamusta, johtaa vakuutuksenottajien, edunsaajien ja vahingon kärsineiden osapuolten kannalta huonompaan lopputulokseen ja vaikuttaa vakuutusalan sisämarkkinoiden uskottavuuteen.

(7) Tällä hetkellä Euroopan unionin tasolla ei ole yhdenmukaistettuja menettelyjä, joilla vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten kriisinratkaisun voitaisiin hoitaa koordinoidusti. Sen sijaan vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten kaatumista sääntelevissä eri jäsenvaltioiden laeissa, asetuksissa ja hallinnollisissa määräyksissä on huomattavia sisällöllisiä ja menettelyllisiä eroja. Yritysten maksukyvyttömyysmenettelyt eivät myöskään sovellu aina vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksille, sillä näiden menettelyjen avulla ei välttämättä aina voida taata vakuutuksenottajien, edunsaajien ja vahingon kärsineiden osapuolten, reaalitalouden tai koko rahoitusvakauden kannalta kriittisten toimintojen jatkumista.

(8) Lähellä kaatumista olevien tai todennäköisesti kaatuvien vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten kriittisten toimintojen jatkuvuus on varmistettava, ja samalla on minimoitava vaikutukset, joita tällaisten yritysten kaatuminen voi aiheuttaa taloudelle ja rahoitusjärjestelmälle. Sen vuoksi on vahvistettava kehys, joka antaa viranomaisille uskottavat välineet puuttua riittävän varhain ja nopeasti lähellä kaatumista olevan tai todennäköisesti kaatuvan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tilanteeseen. Kehyksellä olisi varmistettava, että ensin osakkeenomistajat ja niiden jälkeen velkojat kantavat tappioita, edellyttäen, ettei yhdellekään velkojalle aiheudu suurempia tappioita kuin sille olisi aiheutunut, jos vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys olisi likvidoitu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä noudattamalla

---

15 Finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmä, ”Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions” (finanssilaitosten kriisinratkaisujärjestelmien avaintekijät), 2014.

16 Finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmä, ”Developing Effective Resolution Strategies and Plans for Systemically Important Insurers” (tehokkaiden kriisinratkaisustrategioiden ja -suunnitelmien laatiminen järjestelmän kannalta tärkeille vakuutuksenantajille), 2016.

17 Kansainvälinen vakuutusvalvojien järjestö, ”Insurance Core Principles” (vakuutustoiminnan perusperiaatteet) sekä ”Common Framework for the Supervision of Internationally Active Insurance Groups” (kansainvälisesti toimivien vakuutusyritysryhmien valvontaa koskeva yhteinen kehys), 2019.

periaatetta, jonka mukaan velkojat eivät saa jäädä kriisinratkaisussa huonompaan asemaan.

(9) Luotavan kehyksen olisi mahdollistettava se, että viranomaiset voivat varmistaa vakuutuksenottajien, edunsaajien ja vahingon kärsineiden osapuolten vakuutussuojan jatkumisen, siirtää tarvittaessa vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen elinkelpoisia toimintoja ja vakuutuskantoja sekä jakaa tappiot oikeudenmukaisesti ja ennakoitavasti. Näiden tavoitteiden pitäisi auttaa välttämään vakuutuksenottajille, edunsaajille ja vahingon kärsineille osapuolille koituvia turhia tappioita ja sosiaalisia vastoinkäymisiä, lieventämään reaalitalouteen kohdistuvia haitallisia vaikutuksia sekä minimoimaan rahoitusmarkkinoihin kohdistuvat kielteiset vaikutukset ja veronmaksajille aiheutuvat kustannukset.

(10) Direktiivin 2009/138/EY uudelleentarkastelun ja erityisesti riskiherkempien pääomavaatimusten käyttöönoton, tehostetun valvonnan, likviditeetin tehostetun seurannan sekä makrotalouden vakauden valvontavälineiden parantamisen pitäisi vähentää entisestään vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten kaatumisen todennäköisyyttä sekä parantaa niiden kykyä sietää talouden häiriöitä, johtuivat häiriöt sitten järjestelmähäiriöistä tai yksittäisiä yrityksiä koskevista tapahtumista. Luotettavasta ja vankasta vakavaraisuuskehyksestä huolimatta taloudellisia vaikeuksia ei kuitenkaan voida sulkea kokonaan pois. Sen vuoksi jäsenvaltioiden olisi varauduttava niihin ja niillä olisi oltava käytössään riittävät elvytys- ja kriisinratkaisuvälineet tällaisten tilanteiden hoitamiseksi, oli sitten kyse järjestelmäkriisistä tai yksittäisen yrityksen kaatumisesta. Näihin välineisiin olisi myös kuuluttava mekanismeja, joiden avulla viranomaiset voivat hoitaa tehokkaasti lähellä kaatumista olevien tai todennäköisesti kaatuvien yritysten tilanteet. Tällaisten välineiden ja valtuuksien käytössä olisi otettava huomioon olosuhteet, joissa kaatuminen tapahtuu.

(11) Jotkin jäsenvaltiot ovat jo ottaneet käyttöön ennakoivaa elvytyksen suunnittelua koskevia vaatimuksia sekä mekanismeja lähellä kaatumista olevien vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten kriisinratkaisua varten. Vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytystä ja kriisinratkaisua koskevien unionin yhteisten edellytysten, valtuuksien ja prosessien puuttuminen on kuitenkin omiaan luomaan esteitä sisämarkkinoiden moitteettomalle toiminnalle ja kansallisten viranomaisten väliselle yhteistyölle näiden puuttuessa vaikeuksissa tai lähellä kaatumista olevien rajatylittävien yritysryhmien tilanteisiin. Näin on erityisesti silloin, kun kansallisilla viranomaisilla ei erilaisten lähestymistapojen vuoksi ole saman asteista valvontamahdollisuutta tai samoja mahdollisuuksia purkaa vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksiä. Tällaiset erot elvytys- ja kriisinratkaisujärjestelmissä voivat vaikuttaa tasapuolisiin toimintaedellytyksiin ja mahdollisesti vääristää yritysten välistä kilpailua. Nämä esteet olisi poistettava ja olisi hyväksyttävä säännöt, joilla varmistetaan, ettei sisämarkkinoiden toiminta häiriinny. Tätä varten vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten ennakoivan elvytyksen ja kriisinratkaisun periaatteista olisi annettava yhteiset säännöt, joilla taataan yhdenmukaistamisen vähimmäistaso. Jotta voidaan varmistaa yhdenmukaisuus vakuutuspalvelujen alalla voimassa olevan unionin lainsäädännön kanssa, ennakoivaa elvytys- ja kriisinratkaisujärjestelmää olisi sovellettava niihin vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksiin, joihin sovelletaan direktiivissä 2009/138/EY säädettyjä vakavaraisuusvaatimuksia.

(12) Ryhmään kuuluvan yhteisön kaatuminen voi vaikuttaa nopeasti koko ryhmän vakavaraisuuteen ja toimintoihin. Sen vuoksi on tärkeää, että käytössä on koko ryhmän ennakoivaa elvytyksen ja kriisinratkaisun suunnittelua koskevat vaatimukset.

Lisäksi viranomaisilla pitäisi olla tehokkaat toimintakeinot tällaisten yhteisöjen suhteen, jotta viranomaiset voivat määrätä korjaavia toimia, joissa otetaan huomioon kaikkien ryhmään kuuluvien yhteisöjen vakavaraisuus, sekä, puuttua purkamismahdollisuuksien esteisiin ryhmän tasolla ja laatia yhtenäisen kriisinratkaisusuunnitelman koko ryhmälle, erityisesti rajatylittävissä tapauksissa. Näin ollen ennakoivaa elvytyksen ja kriisinratkaisun suunnittelua, purkamista koskevia vaatimuksia ja kriisinratkaisujärjestelmää olisi sovellettava myös emoyrityksiin, holdingyhtiöihin ja muihin ryhmään kuuluviin yhteisöihin, mukaan lukien unionin ulkopuolelle sijoittautuneet vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten sivukonttorit.

(13) On tarpeen varmistaa, että elvytys- ja kriisinratkaisukehys on tarkoituksenmukainen ja tehokas, mutta samalla on pyrittävä välttämään se, että yrityksille ja viranomaisille koituu liiallista hallinnollista rasitetta ja kohtuuttomia kustannuksia. Näin ollen elvytys- ja kriisinratkaisukehyksen täytäntöönpanon olisi oltava oikeassa suhteessa asianomaisen yrityksen sekä sen toimintojen ja palvelujen luonteeseen, laajuuteen ja monimutkaisuuteen. Elvytyksen ja kriisinratkaisun suunnittelua koskevien vaatimusten soveltamisalan osalta viranomaisten olisi määritettävä yhdenmukaistettujen riskiperusteisten kriteerien perusteella, mihin yrityksiin suunnitteluvaatimuksia sovelletaan. Luottamuksen lisäämiseksi vakuutus- ja jälleenvakuutusalan sisämarkkinoilla ja tasapuolisten toimintaedellytysten edistämiseksi varautuminen olisi saatettava tietylle vähimmäistasolle määrittämällä, kuinka suureen osaan markkinoita vaatimuksia on vähintään sovellettava. Vaatimusten markkinoihin soveltamisen vähimmäistason yhteydessä olisi kuitenkin otettava huomioon elvytyksen ja kriisinratkaisun väliset erot sekä se, onko kriisinratkaisutoimien toteuttaminen yleisen edun mukaista.

(14) Samasta syystä viranomaisten olisi tarvittaessa sovellettava yrityskohtaisesti erilaisia tai kevennettyjä ennakoivaa elvytyksen ja kriisinratkaisun suunnittelua koskevia vaatimuksia ja tiedonantovaatimuksia ja sallittava suunnitelmien harvempi päivittäminen. Soveltaessaan tällaisia yksinkertaistettuja velvoitteita viranomaisten olisi otettava huomioon yrityksen liiketoiminnan luonne, koko, monimutkaisuus ja korvattavuus sekä yrityksen osakkeenomistusrakenne, oikeudellinen muoto, riskiprofiili ja sidokset muihin säänneltyihin yrityksiin tai yleensä rahoitusjärjestelmään. Lisäksi viranomaisten olisi otettava huomioon, olisiko vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kaatumisella ja sitä seuraavalla, tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisella likvidaatiolla todennäköisesti merkittäviä haitallisia vaikutuksia vakuutuksenottajiin, rahoitusmarkkinoihin, muihin yrityksiin tai talouteen laajemminkin. Viranomaisten olisi raportoitava yksinkertaistettujen velvoitteiden soveltamisesta EIOPAlle vuosittain.

(15) Jotta kriisinratkaisuprosessi olisi hallittu ja jotta vältetään eturistiriidat, jäsenvaltioiden olisi nimettävä hallintoviranomaiset tai viranomaiset, joille on annettu hallinnolliset valtuudet, huolehtimaan elvytys- ja kriisinratkaisukehykseen liittyvistä toiminnoista ja tehtävistä. Jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että näille kriisinratkaisuviranomaisille osoitetaan riittävät resurssit. Jos jäsenvaltio nimeää kriisinratkaisuviranomaiseksi viranomaisen, joka vastaa myös muista tehtävistä, olisi otettava käyttöön asianmukaiset rakenteelliset järjestelyt näiden ja kriisinratkaisuun liittyvien tehtävien erottamiseksi toisistaan ja toiminnallisen riippumattomuuden varmistamiseksi. Tehtävien eriyttämisen ei tulisi estää kriisinratkaisuyksikköä saamasta käyttöönsä tietoja, joita se tarvitsee hoitaakseen elvytys- ja kriisinratkaisukehyksen mukaisia

tehtäviään tai tehdäkseen yhteistyötä elvytys- ja kriisinratkaisukehyksen soveltamiseen osallistuvien eri viranomaisten kanssa.

(16) Koska vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kaatuminen saattaa vaikuttaa vakuutuksenottajiin, rahoitusjärjestelmään ja jäsenvaltion talouteen ja koska se voi edellyttää julkisten varojen käyttöä, jäsenvaltioiden valtiovarainministeriöiden tai muiden asiaankuuluvien ministeriöiden olisi jo varhaisvaiheessa osallistuttava tiiviisti kriisinhallinta- ja kriisinratkaisuprosessiin.

(17) Vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten taloudellisen aseman heikkenemiseen tai tilanteeseen, jossa tällainen yritys on jättänyt noudattamatta sääntelyvaatimuksia, on puututtava tehokkaasti, ja ongelmien kärjistyminen on estettävä. Tästä syystä valvontaviranomaisilla olisi oltava valtuudet määrätä ennaltaehkäiseviä toimenpiteitä. Ennaltaehkäiseviä toimenpiteitä koskevien valtuuksien olisi kuitenkin oltava yhdenmukaisia direktiivissä 2009/138/EY samankaltaisia tilanteita varten säädetyn toimenpidehierarkian ja siinä säädettyjen valvontavaltuuksien kanssa, mukaan lukien direktiivin 2009/138/EY 36 artiklassa vahvistetun valvojan tarkastusprosessin yhteydessä säädetyt valvontavaltuudet. Näiden ennaltaehkäiseviä toimenpiteitä koskevien valtuuksien ei myöskään pitäisi johtaa uuteen ennalta määritettyyn toimenpiteiden käynnistämiskriteeriin, jota sovellettaisiin ennen kyseisen direktiivin I osaston VI luvun 4 jaksossa säädettyä vakavaraisuuspääomavaatimusta. Valvontaviranomaisten olisi arvioitava kukin tilanne erikseen ja päätettävä ennaltaehkäisevien toimenpiteiden tarpeesta olosuhteiden, yrityksen tilanteen ja oman valvontavaltansa perusteella.

(18) On olennaisen tärkeää, että ryhmät tai tapauksen mukaan yksittäiset yritykset laativat ennakoivia elvytyssuunnitelmia, joissa esitetään toimet, jotka kyseisten ryhmien tai yritysten on toteutettava taloudellisen asemansa palauttamiseksi silloin, kun se on merkittävästi heikentynyt ja uhkaa niiden elinkelpoisuutta, ja että ne päivittävät näitä suunnitelmia säännöllisesti. Tätä varten vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten olisi määritettävä määrälliset ja laadulliset indikaattorit, jotka käynnistäisivät ennakoivissa elvytyssuunnitelmissa esitetyt korjaavat toimet. Näiden indikaattoreiden tarkoituksena on auttaa vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksiä toteuttamaan korjaavia toimia vakuutuksenottajiensa edun mukaisesti, eivätkä ne saisi johtaa uusiin lakisääteisiin vakavaraisuusvaatimuksiin. Ennakoivien elvytyssuunnitelmien, jotka kattavat kaikki ryhmään kuuluvat olennaiset oikeushenkilöt, tulisi olla yksityiskohtaisia ja perustua realistisiin oletuksiin, joita voidaan soveltaa erilaisissa vankoissa ja äärimmäisissä skenaarioissa. Näiden ennakoivien elvytyssuunnitelmien tulisi olla erottamaton osa yritysten hallintojärjestelmää. Ennakoivien elvytyssuunnitelmien laatimisessa voidaan hyödyntää olemassa olevia välineitä, kuten yritysten omia riski- ja vakavaraisuusarvioita, varautumissuunnitelmia sekä likviditeettiriskin hallintasuunnitelmia. Ennakoivan elvytyssuunnitelman laatimista koskevaa vaatimusta olisi kuitenkin sovellettava oikeasuhteisesti, eikä se saisi vaikuttaa direktiivin 2009/138/EY 138 artiklan 2 kohdassa säädettyyn vaatimukseen, joka koskee toteuttamiskelpoisen elvytyssuunnitelman laatimista ja toimittamista. Ennakoivan elvytyssuunnitelman sisältöä voitaisiin soveltuvin osin hyödyntää tai käyttää pohjana direktiivin 2009/138/EY 138 artiklan 2 kohdassa edellytetyn elvytyssuunnitelman laadinnassa.

(19) On välttämätöntä varmistaa, että kriisitilanteisiin varaudutaan asianmukaisesti. Tästä syystä perimmäisiä emoyrityksiä ja yksittäisiä vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksiä olisi vaadittava toimittamaan ennakoiva elvytyssuunnitelmansa valvontaviranomaisille perusteellista arviointia varten, jossa selvitetään muun muassa, ovatko suunnitelmat

kattavia ja voidaanko yrityksen tai ryhmän elinkelpoisuus palauttaa käytännössä niiden avulla kohtuuajassa myös erittäin vaikeassa rahoitustilanteessa. Jos yrityksen esittämä ennakoiva elvytyssuunnitelma ei ole riittävä, valvontaviranomaisilla olisi oltava valtuudet vaatia yritystä toteuttamaan tarvittavat toimenpiteet suunnitelman olennaisten puutteiden korjaamiseksi.

(20) Kriisinratkaisun suunnittelu on keskeinen osa tehokasta kriisinratkaisua. Sen vuoksi kriisinratkaisuviranomaisilla olisi oltava kaikki tarvittavat tiedot, jotta ne voivat määrittää kriittiset toiminnot ja varmistaa niiden jatkuvuuden. Koska vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksillä on luottamuksellista tietoa omasta toiminnastaan ja siihen mahdollisesti liittyvistä ongelmista, kriisinratkaisuviranomaisten olisi laadittava kriisinratkaisusuunnitelmat muun muassa asianomaisten yritysten toimittamien tietojen perusteella. Tarpeettoman hallinnollisen rasitteen välttämiseksi kriisinratkaisuviranomaisten olisi ensisijaisesti pyrittävä hankkimaan tarvittavat tiedot valvontaviranomaisilta.

(21) Matalan riskiprofiilin yrityksiä ei tulisi niiden matalan riskiprofiilin vuoksi velvoittaa laatimaan erillistä ennakoivaa elvytyssuunnitelmaa, eikä niiden tulisi kuulua kriisinratkaisun suunnittelun piiriin.

(22) Korjaavien ja kriisinratkaisutoimenpiteiden mahdollisen vuorovaikutuksen ennakoimiseksi sekä ryhmien kriisivalmiuden ja purkamismahdollisuuksien parantamiseksi elvytystä ja kriisinratkaisua koskevan ennakoivan ryhmäkohtaisen suunnittelun olisi koskettava kaikkia ryhmävalvonnan alaisia ryhmään kuuluvia yhteisöjä. Ennakoivissa elvytys- ja kriisinratkaisusuunnitelmissa olisi otettava huomioon asianomaisen ryhmän rahoitusrakenne, tekninen rakenne ja liiketoimintarakenne sekä sen sisäisten sidosten laajuus.

(23) Ryhmän ennakoiva elvytys- ja kriisinratkaisusuunnitelma olisi laadittava koko ryhmälle, ja siinä olisi määriteltävä sekä perimmäisen emoyrityksen että kaikkien ryhmään kuuluvien yksittäisten tytäryritysten suhteen toteutettavat toimenpiteet. Tytäryritysten roolin ryhmien ennakoivissa elvytys- ja kriisinratkaisusuunnitelmissa olisi kuitenkin oltava oikeassa suhteessa siihen, kuinka merkittäviä ne ovat ryhmän sekä vakuutuksenottajien, reaalitalouden ja rahoitusjärjestelmän kannalta niissä jäsenvaltioissa, joissa ne toimivat. Niiden jäsenvaltioiden kriisinratkaisuviranomaiset, joissa ryhmällä on tytäryrityksiä, olisi otettava mukaan kriisinratkaisusuunnitelmien laadintaan. Näiden viranomaisten olisi tehtävä valvonta- tai kriisinratkaisukollegiossa kaikki voitavansa saadakseen aikaan yhteisen päätöksen suunnitelmien arvioinnista ja hyväksymisestä. Riittävä kriisivalmius olisi kuitenkin varmistettava, vaikka valvonta- tai kriisinratkaisukollegio ei saisi aikaan yhteistä päätöstä. Tällaisessa tapauksessa jokaisen tytäryrityksestä vastaavan valvontaviranomaisen olisi voitava vaatia lainkäyttöalueellaan sijaitsevilta tytäryrityksiltä ennakoiva elvytyssuunnitelma ja laatia oma arvionsa suunnitelmasta. Samasta syystä kunkin tytäryrityksestä vastaavan kriisinratkaisuviranomaisen olisi laadittava kriisinratkaisusuunnitelma lainkäyttöalueellaan sijaitsevia tytäryrityksiä varten ja päivitettävä sitä. Ryhmään kuuluvalle yritykselle tulisi edelleenkin laatia yksilöllinen ennakoiva elvytys- ja kriisinratkaisusuunnitelma vain poikkeuksellisissa ja asianmukaisesti perustelluissa tapauksissa, ja tällaisen suunnitelman laadinnassa olisi sovellettava samoja vaatimuksia, joita sovelletaan vastaaviin yrityksiin kyseisessä jäsenvaltiossa. Mikäli ryhmään kuuluvalle yritykselle laaditaan yksilöllinen ennakoiva elvytys- tai kriisinratkaisusuunnitelma, asiaankuuluvien viranomaisten olisi pyrittävä mahdollisuuksien mukaan varmistamaan niiden yhdenmukaisuus ryhmän muiden osien ennakoivien elvytys- ja kriisinratkaisusuunnitelmien kanssa.

(24) Jotta kaikki asianomaiset viranomaiset olisivat jatkuvasti ajan tasalla, valvontaviranomaisten olisi toimitettava ennakoivat elvytyssuunnitelmat ja kaikki niihin tehdyt muutokset asianomaisille kriisinratkaisuviranomaisille, joiden olisi puolestaan toimitettava kriisinratkaisusuunnitelmat ja kaikki niihin tehdyt muutokset asianomaisille valvontaviranomaisille.

(25) Kriisinratkaisuviranomaisilla olisi vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen purkamismahdollisuuksien arvioinnin perusteella oltava valtuudet vaatia joko suoraan tai välillisesti valvontaviranomaisten kautta, että vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys muuttaa rakennettaan tai organisaatiotaan. Kriisinratkaisuviranomaisten olisi myös voitava toteuttaa tarvittavia ja oikeasuhteisia toimenpiteitä poistaakseen kriisinratkaisuvälineiden käytön mahdolliset olennaiset esteet tai vähentääkseen niitä ja varmistaakseen kyseisten yhteisöjen purkamismahdollisuuden. Kriisinratkaisuviranomaisten olisi arvioitava vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten purkamismahdollisuuksia niiden yritysten tasolla, joissa kriisinratkaisutoimet ryhmän kriisinratkaisusuunnitelman mukaan oletettavasti toteutettaisiin. Kriisinratkaisuviranomaisten tulisi voida vaatia muutoksia vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten rakenteeseen ja organisaatioon tai toteuttaa toimenpiteitä kriisinratkaisuvälineiden käytön mahdollisten olennaisten esteiden poistamiseksi tai niiden vähentämiseksi ja kyseisten yritysten purkamismahdollisuuksien varmistamiseksi vain siinä määrin kuin on tarpeen kyseisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen rakenteen ja toiminnan yksinkertaistamiseksi, jotta voidaan parantaa yrityksen purkamismahdollisuuksia.

(26) Ennakoivassa elvytyssuunnitelmassa tai kriisinratkaisusuunnitelmassa esitettyjen toimien täytäntöönpano voi vaikuttaa vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten henkilöstöön. Sen vuoksi näiden suunnitelmien olisi sisällettävä menettelyjä, joilla työntekijöiden edustajille annetaan tietoja ja heitä kuullaan koko elvytys- ja kriisinratkaisuprosessien ajan, kun se on tarpeen. Näiden menettelyjen osalta olisi noudatettava työehtosopimuksia, muita työmarkkinaosapuolten vahvistamia järjestelyjä sekä kansallisia ja unionin säännöksiä ammattiliittojen ja työntekijöiden edustajien osallistumisesta yrityksen uudelleenjärjestelyprosesseihin.

(27) Unionin laajuista toimintaa harjoittavien vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten tai ryhmään kuuluvien yhteisöjen tehokas elvytys ja kriisinratkaisu edellyttää valvonta- ja kriisinratkaisuviranomaisten välistä yhteistyötä valvonta- ja kriisinratkaisukollegioissa prosessin kaikissa vaiheissa ennakoivien elvytys- ja kriisinratkaisusuunnitelmien valmistelusta aina varsinaiseen yrityksen kriisinratkaisuun saakka. Jos viranomaisten välillä syntyy erimielisyyttä ryhmiä ja yrityksiä koskevista päätöksistä, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 1094/2010[18] perustetun Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen), jäljempänä ’EIOPA’, olisi viime kädessä toimittava sovittelijana.

(28) Elvytys- ja kriisinratkaisuvaiheissa osakkeenomistajilla olisi edelleen oltava täysi vastuu vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksestä ja täysi määräysvalta siinä. Niillä ei enää pitäisi olla tällaista vastuuta, kun yritys on asetettu kriisinratkaisuun. Tästä syystä kriisinratkaisukehyksessä olisi säädettävä, että kriisinratkaisu käynnistetään oikea-

[18] Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1094/2010, annettu 24 päivänä marraskuuta 2010, Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/79/EY kumoamisesta (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 48).

aikaisesti, toisin sanoen ennen kuin vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys on taseen tai kassavirran perusteella maksukyvytön, ennen kuin kaikki oma pääoma on huvennut tai ennen tilannetta, jossa kyseinen vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys ei enää pysty noudattamaan maksuvelvoitteitaan niiden erääntyessä. Kriisinratkaisu olisi käynnistettävä, kun valvontaviranomainen kriisinratkaisuviranomaista kuultuaan tai kriisinratkaisuviranomaisen kuultua sitä toteaa, että vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu eivätkä vaihtoehtoiset toimenpiteet estäisi kaatumista kohtuullisessa ajassa. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen olisi katsottava olevan lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvan, jos se on jossakin seuraavista tilanteista: i) yritys rikkoo tai se tulee todennäköisesti rikkomaan direktiivin 2009/138/EY I osaston VI luvun 4 jaksossa säädettyä vähimmäispääomavaatimusta, eikä voida kohtuudella odottaa, että se alkaisi noudattaa jälleen kyseistä vaatimusta, ii) yritys ei enää täytä toimiluvalle asetettuja edellytyksiä, tai se selkeästi laiminlyö sitä koskevien lakien ja asetusten mukaisten lakisääteisten velvoitteidensa noudattamisen tai todennäköisesti laiminlyö selkeästi niiden noudattamisen lähitulevaisuudessa siten, että toimiluvan peruuttaminen on perusteltua, iii) vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys ei kykene tai ei todennäköisesti lähitulevaisuudessa kykene maksamaan velkojaan tai muita vastuitaan niiden erääntyessä, mukaan lukien vakuutuksenottajille tai edunsaajille suoritettavat maksut, tai iv) vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys tarvitsee poikkeuksellista julkista rahoitustukea.

(29) Kriisinratkaisuvälineiden ja -valtuuksien käyttö voi keskeyttää vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen osakkeenomistajien ja velkojien oikeudet. Erityisesti kriisinratkaisuviranomaisten valtuudet siirtää vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen osakkeet tai sen varat kokonaan tai osittain yksityiselle ostajalle ilman osakkeenomistajien suostumusta vaikuttavat osakkeenomistajien omistusoikeuteen. Lisäksi valtuudet päättää siitä, mitkä velat siirretään lähellä kaatumista olevasta yrityksestä palvelujen jatkuvuuden varmistamiseksi ja vakuutuksenottajiin, edunsaajiin ja vahingon kärsineisiin osapuoliin, reaalitalouteen tai laajemmin rahoitusvakauteen kohdistuvien haittavaikutusten välttämiseksi, voivat vaikuttaa velkojien yhdenvertaiseen kohteluun. Sen vuoksi kriisinratkaisuvälineitä olisi käytettävä vain sellaisiin vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksiin, jotka ovat lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvat, ja ainoastaan silloin, kun tämä on välttämätöntä kriisinratkaisutavoitteiden vuoksi yleisen edun nimissä. Tämä tarkoittaa erityisesti sitä, että kriisinratkaisuvälineitä olisi käytettävä ainoastaan silloin, kun vakuutus- tai jälleenvakuutusyritystä ei voida likvidoida tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä, koska tämä vaikuttaisi kohtuuttomasti vakuutuksenottajien, edunsaajien ja kantajien suojaan tai vaarantaisi rahoitusjärjestelmän vakauden. Lisäksi kriisinratkaisutoimien tulisi olla välttämättömiä kriittisten toimintojen siirtämiseksi nopeasti ja niiden jatkamiseksi, ja niiden käytön edellytyksenä tulisi olla myös se, että tilanteessa ei voida kohtuudella turvautua mihinkään vaihtoehtoiseen yksityisen sektorin ratkaisuun, kuten nykyisiltä osakkeenomistajilta tai joltakin kolmannelta osapuolelta saatavaan pääomankorotukseen, joka riittäisi palauttamaan yhteisön täyden elinkelpoisuuden vaikuttamatta vakuutussaataviin. Kaiken kriisinratkaisutoimista johtuvan osakkeenomistajien ja velkojien oikeuksiin puuttumisen olisi oltava sopusoinnussa Euroopan unionin perusoikeuskirjan, jäljempänä ’perusoikeuskirja’, kanssa. Erityisesti silloin, kun samaan luokkaan kuuluvia velkojia kohdellaan eri tavoin kriisinratkaisutoimen yhteydessä, tällaisen erilaisen kohtelun olisi oltava yleisen edun

kannalta perusteltua ja oikeasuhteista kyseessä oleviin riskeihin nähden eikä se saisi olla suoraan eikä välillisesti kansalaisuuden perusteella syrjivää.

(30) Soveltaessaan kriisinratkaisuvälineitä ja käyttäessään kriisinratkaisuvaltuuksia kriisinratkaisuviranomaisten olisi kaikin asianmukaisin toimenpitein varmistettava, että kriisinratkaisutoimi toteutetaan sen periaatteen mukaisesti, että se vaikuttaa vakuutussaataviin vasta sen jälkeen, kun osakkeenomistajat ja muut velkojat ovat kantaneet oman osuutensa tappioista. Kriisinratkaisuviranomaisten olisi myös varmistettava, että vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kriisinratkaisun kustannukset jäävät mahdollisimman pieniksi ja että samaan luokkaan kuuluvia velkojia kohdellaan yhtäläisesti.

(31) Pääomainstrumenttien, velkainstrumenttien ja muiden hyväksyttävien velkojen arvonalentamista tai muuntamista tulisi käyttää sisäisenä tappioiden kattamismekanismina. Tällä mekanismilla sekä siirroilla, joiden tarkoituksena on varmistaa vakuutusturvan jatkuvuus vakuutuksenottajien, edunsaajien ja vahingon kärsineiden osapuolten hyväksi, pitäisi olla mahdollista saavuttaa kriisinratkaisutavoitteet ja rajoittaa suurelta osin vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kaatumisen vaikutusta vakuutuksenottajiin. Äärimmäisissä tapauksissa vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kriisinratkaisu voi edellyttää erityisten kansallisten järjestelmien, erityisesti vakuutustakuujärjestelmän tai kriisinratkaisurahaston, käyttöä täydentämään tappioiden kattamiseen ja uudelleenjärjestelyihin käytettäviä resursseja, tai viimeisenä keinona voidaan tarvita poikkeuksellista julkista rahoitustukea. Velkojien suojaamiseksi tarkoitettujen suojatoimien yhteydessä olisi otettava huomioon myös tällaiset erityiset kansalliset järjestelmät, joiden on puolestaan oltava unionin valtiontukikehyksen mukaisia. Arvonalennus- tai muuntamisvälineeseen olisi turvauduttava ennen poikkeuksellisen julkisen rahoitustuen käyttöä.

(32) Puuttuminen omistusoikeuteen ei saisi olla suhteetonta. Näin ollen vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten osakkeenomistajat ja velkojat, joihin tilanne vaikuttaa, vakuutuksenottajat mukaan lukien, eivät saisi kärsiä suurempia tappioita kuin niille olisi aiheutunut, jos vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys olisi likvidoitu kriisinratkaisupäätöksen tekemisen ajankohtana. Siinä tapauksessa, että osa kriisinratkaisun kohteena olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen varoista ja veloista siirretään yksityiselle ostajalle tai omaisuudenhoitoyhtiölle, jäljelle jäävä osa kriisinratkaisun kohteena olevasta yrityksestä olisi likvidoitava tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen likvidaatiomenettelyyn jäävillä osakkeenomistajilla ja velkojilla olisi oltava oikeus saada suorituksina tai korvauksina saamisistaan likvidaatiomenettelyssä vähintään se, minkä he arvion mukaan olisivat saaneet, jos koko vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys olisi likvidoitu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä.

(33) Osakkeenomistajien ja velkojien oikeuksien suojaamiseksi on tarpeen vahvistaa selkeät velvoitteet kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen varojen ja velkojen arvostusta varten sekä sellaisen kohtelun arvostusta varten, jonka osakkeenomistajat ja velkojat olisivat saaneet, jos yritys olisi likvidoitu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä. Sen vuoksi on tarpeen säätää, että ennen kriisinratkaisutoimien toteuttamista suoritetaan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen varojen ja velkojen oikeudenmukainen ja realistinen arvostus. Tähän arvostukseen olisi voitava hakea muutosta. Kriisinratkaisutoimen luonteen sekä sen ja arvostuksen läheisen yhteyden vuoksi muutoksenhaun olisi kuitenkin oltava mahdollista vain, jos se kohdistetaan samanaikaisesti kriisinratkaisupäätökseen. Lisäksi on tarpeen säätää,

että kriisinratkaisuvälineiden soveltamisen jälkeen osakkeenomistajien ja velkojien tosiasiallisesti saamaa kohtelua verrataan kohteluun, jonka ne olisivat saaneet tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä. Tästä jälkikäteen tehdystä vertailusta olisi voitava valittaa erillään kriisinratkaisupäätöksestä. Osakkeenomistajilla ja velkojilla, jotka ovat saaneet vähemmän saamisistaan kuin ne olisivat saaneet tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä, olisi oltava oikeus saada erotus maksuna.

(34) On tärkeää, että tappiot kirjataan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kaaduttua. Lähellä kaatumista olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen varojen ja velkojen arvostuksen olisi perustuttava oikeudenmukaisiin, varovaisiin ja realistisiin oletuksiin hetkellä, jolloin kriisinratkaisuvälineet otetaan käyttöön. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen taloudellinen tila ei kuitenkaan saisi arvostuksessa vaikuttaa velkojen arvoon. Poikkeuksellisen kiireellisissä tapauksissa kriisinratkaisuviranomaisten olisi voitava suorittaa lähellä kaatumista olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen varojen ja velkojen arvostus pikaisesti. Tällaisen arvostuksen olisi oltava tilapäinen, ja sitä olisi käytettävä siihen saakka, kunnes on tehty riippumaton arvostus. EIOPAn olisi laadittava periaatteellinen kehys, jota käytetään tällaisia arvostuksia tehtäessä, ja sallittava, että kriisinratkaisuviranomaiset ja riippumattomat arvostajat käyttävät tarvittaessa erilaisia erityismenetelmiä.

(35) Kriisinratkaisuviranomaisten olisi kriisinratkaisutoimia toteuttaessaan otettava huomioon kriisinratkaisusuunnitelmien mukaiset toimet ja noudatettava niitä, paitsi jos kriisinratkaisuviranomaiset arvioivat kulloistenkin olosuhteiden perusteella, että kriisinratkaisutavoitteet saavutetaan tehokkaammin toteuttamalla muita kuin kriisinratkaisusuunnitelman mukaisia toimia.

(36) Kriisinratkaisuvälineet olisi suunniteltava toimimaan asianmukaisesti hyvin monenlaisissa eri skenaarioissa, jotka suureksi osaksi eivät ole ennakoitavissa, ja niiden suunnittelussa olisi otettava huomioon, että yksittäisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kriisi ja laajempi koko järjestelmää koskeva kriisi voivat erota toisistaan. Sen vuoksi kriisinratkaisuvälineiden olisi katettava kaikki nämä skenaariot, joita ovat muun muassa kriisinratkaisun kohteena olevan maksukykyisen yrityksen asettaminen run-off-tilaan sen lakkauttamiseen saakka, kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen liiketoiminnan tai osakkeiden myynti, omaisuudenhoitoyhtiön perustaminen, varojen ja velkojen erottelu lähellä kaatumista olevan yrityksen arvoltaan alentuneista tai heikkotuottoisista salkuista sekä lähellä kaatumista olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen pääomainstrumenttien ja muiden hyväksyttävien velkojen arvonalentaminen tai muuntaminen.

(37) Mikäli kriisinratkaisuvälineitä on käytetty vakuutuskantojen siirtämiseen terveelle yhteisölle, esimerkiksi yksityisen sektorin ostajalle tai omaisuudenhoitoyhtiölle, yrityksen jäljelle jäävä osa olisi likvidoitava asianmukaisessa määräajassa. Tämän määräajan pituus olisi määritettävä sen perusteella, onko lähellä kaatumista olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tarjottava palveluja tai tukea yksityisen sektorin ostajalle tai omaisuudenhoitoyhtiölle, jotta tämä pystyy suorittamaan toiminnot ja tarjoamaan palvelut, jotka se on siirron yhteydessä hankkinut.

(38) Turvautuessaan liiketoiminnan myyntiin kriisinratkaisuviranomaisilla olisi oltava mahdollisuus toteuttaa vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai sen liiketoiminnan osien myynti yhdelle tai useammalle ostajalle ilman osakkeenomistajien suostumusta. Liiketoiminnan myynnin yhteydessä viranomaisten olisi tehtävä järjestelyjä

markkinoidakseen vakuutus- tai jälleenvakuutusyritystä tai sen liiketoiminnan osia avoimella, läpinäkyvällä ja syrjimättömällä tavalla pyrkien mahdollisuuksien mukaan maksimoimaan myyntihinnan. Jos tällainen menettely ei ole mahdollinen asian kiireellisyyden vuoksi, viranomaisten olisi toteutettava toimenpiteitä kilpailuun ja sisämarkkinoihin kohdistuvien haitallisten vaikutusten torjumiseksi.

(39) Kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen varojen tai velkojen siirrosta liiketoimintaa myytäessä mahdollisesti saatava nettotuotto olisi kohdennettava likvidaatiomenettelyyn jäävän yrityksen hyödyksi. Kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen liikkeeseen laskemien osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien siirrosta liiketoimintaa myytäessä mahdollisesti saatava nettotuotto olisi kohdennettava näiden osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien omistajien hyödyksi. Tuottoa laskettaessa siitä olisi vähennettävä vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kaatumisesta ja kriisinratkaisuprosessista aiheutuneet kustannukset.

(40) Lähellä kaatumista olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen markkinointia ja mahdollisten ostajien kanssa ennen liiketoiminnan myyntiä käytäviä neuvotteluja koskevat tiedot ovat todennäköisesti arkaluonteisia ja voivat heikentää luottamusta vakuutusmarkkinoihin. Sen vuoksi on tärkeää varmistaa, että näiden tietojen julkistamista yleisölle, mitä edellytetään Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) N:o 596/2014[19], voidaan lykätä vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kriisinratkaisun suunnitteluun ja jäsentelyyn tarvittavan ajan.

(41) Omaisuudenhoitoyhtiö on yhden tai useamman viranomaisen kokonaan tai osittain omistama tai kriisinratkaisuviranomaisen määräysvallassa oleva vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys. Omaisuudenhoitoyhtiön päätarkoituksena on varmistaa kriittisten toimintojen tarjoamisen jatkuminen lähellä kaatumista olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen vakuutuksenottajille. Näin ollen omaisuudenhoitoyhtiötä olisi johdettava elinkelpoisena toimintaansa keskeytyksettä jatkavana yrityksenä, ja se olisi palautettava markkinoille asianmukaisissa olosuhteissa tai likvidoitava, jollei se ole enää elinkelpoinen.

(42) Varojen ja velkojen erottelun avulla viranomaisten olisi pystyttävä siirtämään kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen varat, oikeudet tai velat erilliseen yhtiöön niiden erottamiseksi, hallinnoimiseksi ja likvidoimiseksi. Jotta lähellä kaatumista olevalle vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykselle ei koituisi aiheetonta kilpailuetua, varojen ja velkojen erottelua olisi käytettävä ainoastaan yhdessä muiden välineiden kanssa.

(43) Jotta kriisinratkaisujärjestelmä olisi tuloksellinen, sillä olisi voitava varmistaa, että vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kriisi voidaan ratkaista siten, että yrityksen kaatumisesta vakuutuksenottajille, veronmaksajille, reaalitaloudelle ja rahoitusvakaudelle aiheutuvat kielteiset vaikutukset ovat mahdollisimman vähäisiä. Arvonalentamisella tai muuntamisella olisi varmistettava, että ennen kuin vakuutussaataviin kohdistuu vaikutuksia, lähellä kaatumista olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen osakkeenomistajat ja velkojat kärsivät ensin tappiot ja kantavat asianmukaisen osan kustannuksista, joita vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kaatumisesta aiheutuu, kun kriisinratkaisuvaltuuksia

[19] Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 596/2014, annettu 16 päivänä huhtikuuta 2014, markkinoiden väärinkäytöstä (markkinoiden väärinkäyttöasetus) sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/6/EY ja komission direktiivien 2003/124/EY, 2003/125/EY ja 2004/72/EY kumoamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 1).

käytetään. Arvonalennus- tai muuntamisväline kannustaa näin ollen tehokkaammin vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten osakkeenomistajia ja velkojia – ja tietyssä määrin myös vakuutuksenottajia – seuraamaan vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten kuntoa normaaliolosuhteissa.

(44) On tarpeen varmistaa, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat toimia erilaisissa olosuhteissa riittävän joustavasti asettaakseen kriisinratkaisun kohteena olevan maksukykyisen yrityksen run-off-tilaan, siirtääkseen sen varat, oikeudet ja velat vakuutuksenottajien kannalta parhain ehdoin sekä kohdentaakseen jäljelle jäävät tappiot. Sen vuoksi on aiheellista säätää, että kriisinratkaisuviranomaisten olisi voitava soveltaa arvonalennus- tai muuntamisvälinettä sekä silloin, kun tavoitteena on ratkaista lähellä kaatumista olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kriisi asettamalla se maksukykyisenä run-off-tilaan, että silloin, kun kriittiset vakuutuspalvelut siirretään pois vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksestä ja sen jäljelle jäävä osa lopettaa toimintansa ja likvidoidaan. Tässä yhteydessä vakuutusvelkojen uudelleenjärjestely voi olla perusteltua, jos tämän katsotaan olevan vakuutuksenottajien edun mukaista, jotta varmistetaan vakuutusturvan jatkuminen olennaisilta osin.

(45) Jos on olemassa realistinen mahdollisuus, että yrityksen elinkelpoisuus voidaan palauttaa eikä vakuutuksenottajille koidu tappioita kriisinratkaisuprosessissa, arvonalennus- tai muuntamisvälinettä voidaan käyttää kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen elinkelpoisuuden palauttamiseksi. Tällaisessa tapauksessa arvonalennuksella tai muuntamisella toteutetun kriisinratkaisuun yhteydessä myös yrityksen johto olisi vaihdettava, paitsi jos sen säilyttäminen ennallaan on asianmukaista ja tarpeen kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi.

(46) Arvonalennus- tai muuntamisvälinettä ei ole asianmukaista soveltaa saamisiin niiltä osin kuin niiden vakuudeksi on annettu pantti tai kiinnitys tai ne ovat muulla tavoin vakuudellisia, koska tällöin arvonalentaminen tai muuntaminen voi olla tuloksetonta tai sillä voi olla haitallisia vaikutuksia rahoitusvakauteen. Sen varmistamiseksi, että arvonalennus- tai muuntamisväline saavuttaa tehokkaasti tavoitteensa, on kuitenkin suotavaa, että sitä voidaan käyttää mahdollisimman laajalti lähellä kaatumista olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen vakuudettomiin velkoihin. Siitä huolimatta on asianmukaista rajata tietynlaiset vakuudettomat velat arvonalennus- tai muuntamisvälineen soveltamisalan ulkopuolelle. Kriittisten toimintojen jatkuvuuden varmistamiseksi velkojen arvonalentamista ei tästä syystä pitäisi soveltaa tiettyihin lähellä kaatumista olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen henkilöstön saamisiin eikä kaupallisiin saamisiin, jotka liittyvät vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen päivittäisen toiminnan kannalta kriittisiin hyödykkeisiin ja palveluihin. Jotta ei kajottaisi eläkeoikeuksiin ja eläkesäätiöiden ja eläkkeiden edunvalvojien omistamiin ja niiden valvomiin eläkemääriin, arvonalentamista ja muuntamista ei pitäisi soveltaa lähellä kaatumista olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen velkoihin, joiden edunsaajana on eläkejärjestelmä. Järjestelmäriskin pienentämiseksi arvonalentamista tai muuntamista ei myöskään pitäisi soveltaa maksujärjestelmiin osallistumisesta johtuviin velkoihin, joiden jäljellä oleva maturiteetti on alle seitsemän päivää, eikä velkoihin, joiden edunsaajana on vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys, luottolaitos tai sijoituspalveluyritys, samaan ryhmään kuuluvia yhteisöjä lukuun ottamatta, ja joiden alkuperäinen maturiteetti on alle seitsemän päivää.

(47) Vakuutuksenottajien, edunsaajien ja vahingon kärsineiden osapuolten suojaaminen on yksi kriisinratkaisun päätavoitteista. Sen vuoksi arvonalennus- tai muuntamisvälinettä olisi sovellettava vakuutussaataviin vasta viimeisenä keinona, ja

kriisinratkaisuviranomaisten olisi huolellisesti pohdittava, millaisia seurauksia luonnollisten henkilöiden, mikroyritysten tai pienten ja keskisuurten yritysten vakuutussopimuksista johtuvien vakuutussaatavien arvonalentamisella voisi olla.

(48) Kriisinratkaisuviranomaisten olisi voitava rajata velat kokonaan tai osittain arvonalentamisen ja muuntamisen soveltamisen ulkopuolelle joukossa tapauksia, joissa velkojen arvonalennusta tai muuntamista ei ole mahdollista suorittaa kohtuullisessa ajassa, ulkopuolelle rajaaminen on ehdottoman välttämätöntä ja oikeasuhteista kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi tai arvonalennus- tai muuntamisvälineen soveltaminen velkoihin johtaisi kyseisten velkojen arvon sellaiseen alentumiseen, että siitä muille velkojille koituvat tappiot olisivat suuremmat kuin jos kyseisiä velkoja ei rajattaisi arvonalentamisen ulkopuolelle. Jos tällaisia ulkopuolelle rajaamisia sovelletaan, muiden hyväksyttävien velkojen arvonalennuksen tai muuntamisen tasoa voidaan korottaa kyseisten ulkopuolelle rajaamisten ottamiseksi huomioon edellyttäen, että noudatetaan periaatetta, jonka mukaan velkojat eivät saa jäädä huonompaan asemaan kuin tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä. Jäsenvaltioita ei myöskään pitäisi vaatia rahoittamaan kriisinratkaisua yleisestä talousarviostaan.

(49) Kriisinratkaisuviranomaisten olisi käytettävä arvonalennus- tai muuntamisvälinettä yleisesti ottaen niin, että säilytetään velkojien tasavertainen kohtelu ja lakisääteinen maksunsaantijärjestys sovellettavan maksukyvyttömyyslainsäädännön mukaisesti. Näin ollen tappiot olisi ensin katettava säännellyillä pääomainstrumenteilla ja kohdennettava osakkeenomistajiin joko osakkeiden mitätöimisen tai siirron tai voimakkaan laimentamisen avulla. Jos tämä ei riitä, olisi muuntamista tai arvonalentamista sovellettava etuoikeudeltaan huonompiin velkoihin. Muuntamista tai arvonalentamista olisi sovellettava ylimmän etuoikeusluokan velkoihin vasta sen jälkeen, kun etuoikeudeltaan huonommat velat on muunnettu tai niiden arvo on alennettu kokonaisuudessaan.

(50) Velkoihin sovellettavia poikkeuksia, jotka koskevat esimerkiksi maksu- ja selvitysjärjestelmiä, työntekijä- tai kaupallisia velkojia tai etuoikeusasemaa, olisi sovellettava samalla tavalla sekä unionissa että kolmansissa maissa. Jotta varmistetaan, että velkojen arvo voidaan alentaa tai velat voidaan muuntaa kolmansissa maissa, on tarpeen säätää, että tämä mahdollisuus mainitaan sopimusmääräyksissä, joihin sovelletaan kolmansien maiden lainsäädäntöä. Tällaista sopimusehtoa ei tulisi vaatia, kun on kyse veloista, joihin ei sovelleta arvonalennus- tai muuntamisvälinettä, tai kun kolmannen maan lainsäädännössä tai kyseisen kolmannen maan kanssa tehdyssä sitovassa sopimuksessa sallitaan se, että jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomainen käyttää arvonalennus- tai muuntamisvälinettä.

(51) Osakkeenomistajien ja velkojien olisi osallistuttava lähellä kaatumista olevan yrityksen tappionjakomekanismiin tarpeen mukaan. Näin ollen jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että tappiot voidaan kattaa täysimääräisesti ensisijaisen pääoman (T1), toissijaisen pääoman (T2) ja kolmassijaisen pääoman (T3) instrumenttien avulla liikkeeseen laskevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen elinkyvyttömäksi toteamisen ajankohtana. Sen vuoksi olisi edellytettävä, että kriisinratkaisuviranomaiset soveltavat arvonalentamista kyseisiin instrumentteihin täysimääräisesti tai muuntavat ne soveltuvissa tapauksissa ensisijaisen pääoman (T1) instrumenteiksi, kun yritys todetaan elinkelvottomaksi ja ennen kuin toteutetaan kriisinratkaisutoimia. Tässä yhteydessä elinkelvottomaksi toteamisen hetkellä olisi tarkoitettava hetkeä, jolloin asianomainen kriisinratkaisuviranomainen katsoo vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen täyttävän kriisinratkaisuedellytykset tai jolloin kyseinen

viranomainen päättää, että vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys lakkaisi olemasta elinkelpoinen ilman näiden pääomainstrumenttien arvonalentamista tai muuntamista. Nämä vaatimukset olisi mainittava kutakin instrumenttia sääntelevissä ehdoissa ja mahdollisissa esitteissä tai tarjousasiakirjoissa, jotka julkaistaan tai joita tarjotaan instrumenttien yhteydessä.

(52) Kriisinratkaisuviranomaisilla olisi oltava kaikki tarvittavat lakisääteiset valtuudet, joita voidaan käyttää eri yhdistelminä kriisinratkaisuvälineiden yhteydessä, sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisu voidaan toteuttaa tehokkaasti. Tällaisiin lakisääteisiin valtuuksiin olisi kuuluttava valtuudet siirtää lähellä kaatumista olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen osakkeita tai varoja, oikeuksia tai velkoja toiselle yhteisölle, esimerkiksi toiselle yritykselle tai omaisuudenhoitoyhtiölle, valtuudet alentaa osakkeiden arvoa tai mitätöidä osakkeita taikka soveltaa arvonalentamista tai muuntamista lähellä kaatumista olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen velkoihin, valtuudet vaihtaa johto ja valtuudet määrätä keskeyttämään väliaikaisesti saamisten maksaminen. Lisäksi tarvitaan liitännäisvaltuuksia, kuten valtuuksia vaatia ryhmän muita osia jatkamaan olennaisia palveluja.

(53) Ei ole tarpeen säätää yksityiskohtaisesti keinoista, joilla kriisinratkaisuviranomaisten olisi puututtava lähellä kaatumista olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tilanteeseen. Kriisinratkaisuviranomaisilla olisi oltava mahdollisuus valita, ottavatko ne määräysvallan puuttumalla suoraan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen toimintaan vai täytäntöönpanomääräyksen avulla. Viranomaisten olisi tehtävä päätöksensä tapauksen mukaan.

(54) On tarpeen vahvistaa menettelylliset vaatimukset, joilla varmistetaan, että kriisinratkaisutoimet annetaan asianmukaisesti tiedoksi ja julkistetaan. Kriisinratkaisuviranomaisten ja niiden ammatillisten neuvonantajien kriisinratkaisuprosessin aikana haltuunsa saamat tiedot ovat kuitenkin todennäköisesti arkaluonteisia, ja siksi tietoihin olisi ennen kriisinratkaisupäätöksen julkistamista sovellettava tehokkaita salassapitojärjestelyjä. Kaikilla tiedoilla, joita päätöksestä annetaan ennen sen tekemistä, koskivatpa ne kriisinratkaisun edellytysten täyttymistä, tietyn välineen soveltamista tai mahdollista menettelyn aikaista toimea, on oletettava olevan vaikutuksia yleisiin ja yksityisiin etuihin, joihin kyseinen toimi liittyy. Siksi on varmistettava, että käytössä on asianmukaiset menettelyt tietojen luottamuksellisuuden säilyttämiseksi, kun ne koskevat esimerkiksi elvytys- ja kriisinratkaisusuunnitelmien sisältöä ja yksityiskohtia tai näiden suunnitelmien arviointien tuloksia.

(55) Kriisinratkaisuviranomaisilla olisi oltava liitännäisvaltuudet, joilla varmistetaan, että osakkeiden tai velkainstrumenttien sekä varojen, oikeuksien ja velkojen siirto ostajana olevalle kolmannelle osapuolelle tai omaisuudenhoitoyhtiölle toteutetaan tuloksellisesti. Erityisesti olisi säilytettävä jälleenvakuutussopimuksista johtuvat taloudelliset edut, jotta vakuutussaatavat voidaan siirtää ilman, että tämä vaikuttaa niihin liittyvän vakuutuskannan ja vakuutuskantaa koskevan vakuutusteknisen vastuuvelan ja pääomavaatimusten yleiseen riskiprofiiliin. Sen vuoksi kriisinratkaisuviranomaisilla olisi oltava mahdollisuus siirtää vakuutussaatavia yhdessä niihin liittyvien jälleenvakuutusoikeuksien kanssa. Tähän olisi myös sisällytettävä valtuudet riisua kolmansien osapuolten oikeudet siirrettävistä instrumenteista tai varoista, valtuudet panna täytäntöön sopimuksia ja valtuudet huolehtia siitä, että siirrettyjen varojen ja osakkeiden saaja jatkaa järjestelyjä. Osapuolen oikeutta purkaa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen tai sen ryhmään kuuluvan yhteisön kanssa tehty sopimus muista syistä kuin lähellä kaatumista olevan

vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kriisinratkaisun vuoksi ei myöskään pitäisi rajoittaa jatkossakaan. Kriisinratkaisuviranomaisilla olisi niin ikään oltava liitännäisvaltuudet edellyttää, että vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen jäljelle jäävä osa, joka likvidoidaan tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisesti, tarjoaa palveluja, jotka ovat välttämättömiä sen yrityksen liiketoiminnan harjoittamiseksi, jolle varat tai osakkeet on siirretty liiketoiminnan myynnin tai omaisuudenhoitoyhtiön käytön nojalla.

(56) Perusoikeuskirjan 47 artiklan mukaan jokaisella, jonka unionin oikeudessa taattuja oikeuksia ja vapauksia on loukattu, on oltava käytettävissään tehokkaat oikeussuojakeinot tuomioistuimessa. Sen vuoksi kriisinratkaisuviranomaisten tekemiin päätöksiin olisi voitava hakea muutosta.

(57) Kriisinratkaisuviranomaisten toteuttamat kriisinhallintatoimet saattavat vaatia monimutkaisia taloudellisia arviointeja ja laajaa harkintavallan käyttöä. Nimenomaan kriisinratkaisuviranomaisilla on tarvittava asiantuntemus tehdä tällaisia arviointeja ja päättää harkintavallan asianmukaisesta käytöstä. Sen vuoksi on tärkeää varmistaa, että kansalliset tuomioistuimet käyttävät kriisinratkaisuviranomaisten tässä yhteydessä tekemiä monimutkaisia taloudellisia arviointeja perustana tarkastellessaan kriisinhallintatoimia kussakin tapauksessa. Näiden arviointien monimutkainen luonne ei kuitenkaan saisi estää kansallisia tuomioistuimia tutkimasta sitä, onko kriisinratkaisuviranomaisten käyttämä näyttö asiallisesti tarkkaa, luotettavaa ja yhdenmukaista, sisältääkö tämä näyttö kaiken merkityksellisen tiedon, joka olisi otettava huomioon monimutkaisen tilanteen arvioimiseksi, ja voidaanko näytön avulla osoittaa oikeiksi siitä tehdyt johtopäätökset.

(58) Kiireellisten tapausten varalta on tarpeen edellyttää, että muutoksenhaku ei automaattisesti keskeytä riitautetun päätöksen oikeusvaikutuksia ja että kriisinratkaisuviranomaisen päätös on välittömästi täytäntöönpanokelpoinen, koska oletetaan, että sen täytäntöönpanon keskeyttäminen olisi yleisen edun vastaista.

(59) On tarpeen suojata kolmansia osapuolia, jotka ovat vilpittömässä mielessä hankkineet kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen varoja, oikeuksia ja velkoja viranomaisten käyttämien kriisinratkaisuvaltuuksien myötä. Samoin on tarpeen varmistaa rahoitusmarkkinoiden vakaus. Sen vuoksi oikeus hakea muutosta kriisinratkaisupäätökseen ei saisi vaikuttaa mahdolliseen myöhempään mitätöidyn päätöksen nojalla toteutettuun hallinnolliseen toimeen tai transaktioon. Tällaisissa tapauksissa laittoman päätöksen hyvitystoimet olisi rajoitettava korvauksen maksamiseen niiden henkilöiden kärsimästä vahingosta, joihin päätös vaikuttaa.

(60) Kriisinhallintatoimia voidaan joutua toteuttamaan kiireellisesti asianomaisten jäsenvaltioiden ja unionin rahoitusvakauteen kohdistuvien vakavien riskien vuoksi. Sen vuoksi kansallisen lainsäädännön mukainen hakumenettely tuomioistuimen ennakkohyväksynnän saamiseksi kriisinhallintatoimelle ja hakemuksen tarkastelu tuomioistuimessa olisi hoidettava kiireellisinä. Jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että asianomainen viranomainen voi tehdä päätöksensä viipymättä sen jälkeen, kun tuomioistuin on antanut hyväksyntänsä. Tämä ei saisi vaikuttaa asianomaisten osapuolten oikeuteen pyytää tuomioistuinta kumoamaan päätös. Tämän tulisi kuitenkin olla mahdollista vain rajoitetun ajan kuluessa siitä, kun kriisinratkaisuviranomainen on toteuttanut kriisinhallintatoimen, jotta kriisinratkaisupäätöksen soveltaminen ei viivästyisi aiheettomasti.

(61) Kriisinratkaisun tehokkuuden vuoksi ja toimivaltaristiriitojen välttämiseksi lähellä kaatumista olevassa vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksessä ei saa aloittaa tai jatkaa

tavanomaista maksukyvyttömyysmenettelyä niin kauan kuin kriisinratkaisuviranomainen käyttää kriisinratkaisuvaltuuksiaan tai kriisinratkaisuvälineitä, paitsi kriisinratkaisuviranomaisen aloitteesta tai suostumuksella. Sen vuoksi on tarpeen säätää, että tiettyjen sopimusvelvoitteiden voimassaolo voidaan keskeyttää rajalliseksi ajaksi, jotta kriisinratkaisuviranomaisella on aikaa käyttää kriisinratkaisuvälineitä. Tätä ei kuitenkaan pitäisi soveltaa velvoitteisiin, jotka liittyvät Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 98/26/EY[20] tarkoitettuihin jäsenvaltion nimeämiin järjestelmiin, kuten keskusvastapuoliin. Direktiivillä 98/26/EY vähennetään riskiä, joka liittyy maksujärjestelmiin ja arvopapereiden selvitysjärjestelmiin osallistumiseen, erityisesti vähentämällä häiriöitä tällaiseen järjestelmään osallistujan maksukyvyttömyyden tapauksessa. On tarpeen varmistaa, että näitä suojatoimia sovelletaan myös kriisitilanteessa ja että maksujärjestelmien ja arvopapereiden selvitysjärjestelmien ylläpitäjien ja muiden markkinatoimijoiden varmuutta ylläpidetään asianmukaisesti. Näin ollen pelkkää kriisinehkäisy- tai kriisinhallintatoimea ei olisi pidettävä direktiivissä 98/26/EY tarkoitettuna maksukyvyttömyysmenettelynä, edellyttäen, että sopimuksen mukaiset merkittävät velvoitteet täytetään edelleen.

(62) On tarpeen varmistaa, että kriisinratkaisuviranomaisilla on varoja ja velkoja yksityisen sektorin ostajalle tai omaisuudenhoitoyhtiölle siirtäessään riittävästi aikaa yksilöidä siirrettävät sopimukset. Sen vuoksi kriisinratkaisuviranomaisilla olisi oltava mahdollisuus rajoittaa vastapuolten oikeuksia sulkea, nopeuttaa tai muulla tavoin purkaa rahoitussopimuksia ennen siirron suorittamista. Tällaisten rajoitusten avulla viranomaisten pitäisi pystyä saamaan totuudenmukainen kuva lähellä kaatumista olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen taseesta ilman niitä arvon ja kokoluokan muutoksia, joita laajamittainen sopimusten purkamisoikeuksien käyttö aiheuttaisi, ja niiden pitäisi auttaa välttämään epävakauden syntymistä markkinoilla. Vastapuolten sopimusperusteisiin oikeuksiin puuttuminen olisi kuitenkin rajoitettava vain välttämättömimpään. Näin ollen kriisinratkaisuviranomaisten määräämiä purkamisoikeuksien rajoituksia olisi käytettävä yksinomaan kriisinhallintatoimien tai tällaisten toimien soveltamiseen suoraan liittyvien tapahtumien yhteydessä. Sen vuoksi oikeudet purkaa sopimus muiden laiminlyöntien, kuten maksun laiminlyönnin tai marginaalin realisoinnin perusteella olisi säilytettävä ennallaan.

(63) Kun lähellä kaatumista olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen varoista, oikeuksista ja veloista vain osa siirretään, on tarpeen säilyttää perustellut pääomamarkkinajärjestelyt. Sen vuoksi on aiheellista säätää suojatoimista, joilla estetään toisiinsa liittyvien velkojen, oikeuksien tai sopimusten pilkkominen, mukaan lukien saman vastapuolen kanssa tehdyt sopimukset, jotka on katettu vakuusjärjestelyin, omistusoikeuden siirtävin rahoitusvakuusjärjestelyin, kuittausjärjestelyin, sulkeutuvaan nettoutukseen perustuvin järjestelyin ja strukturoiduin rahoitusjärjestelyin. Kun sovelletaan tällaista suojatoimea, kriisinratkaisuviranomaisilla olisi oltava velvollisuus siirtää kaikki suojattuun järjestelyyn kuuluvat toisiinsa liittyvät sopimukset tai jätettävä ne kaikki osaksi jäljelle jäävää lähellä kaatumista olevaa vakuutus- tai jälleenvakuutusyritystä. Suojatoimenpiteillä olisi varmistettava, etteivät vaikutukset kohdistu direktiivissä

[20] Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 98/26/EY, annettu 19 päivänä toukokuuta 1998, selvityksen lopullisuudesta maksujärjestelmissä ja arvopaperien selvitysjärjestelmissä (EYVL L 166, 11.6.1998, s. 45).

2009/138/EY tarkoitettuun nettoutussopimuksen avulla katettujen pääomariskien käsittelyyn.

(64) Vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksen taloudellisen vakauden turvaamiseksi olisi otettava käyttöön mahdollisuus keskeyttää vakuutuksenottajien takaisinosto-oikeudet. Näiden oikeuksien keskeyttämisen ja sen avulla yritykselle turvatun rahoitusvakauden pitäisi antaa kriisinratkaisuviranomaisille riittävästi aikaa suorittaa yrityksen arvostus ja päättää, mitä kriisinratkaisuvälineitä tapauksessa olisi sovellettava. Oikeuksien keskeyttämisellä pitäisi myös taata vakuutuksenottajien yhdenvertainen kohtelu ja välttää siten mahdolliset kielteiset taloudelliset vaikutukset niihin vakuutuksenottajiin, jotka eivät ensimmäisinä pyrkisi irtisanomaan vakuutustaan. Koska yksi kriisinratkaisun tavoitteista on vakuutusturvan jatkaminen, vakuutuksenottajien olisi edelleen suoritettava kaikki vakuutussopimustensa mukaiset pakolliset maksut, myös elinkoron osalta.

(65) Varmistamalla, että kriisinratkaisuviranomaisilla on käytettävissään samat välineet ja valtuudet, helpotetaan toimien koordinointia rajatylittävää toimintaa harjoittavien ryhmien kaatuessa. Yhteistyön edistämiseksi ja kansallisten toimintatapojen hajanaisuuden ehkäisemiseksi tarvitaan kuitenkin vielä lisää toimia. Kriisinratkaisuviranomaisia olisikin vaadittava kuulemaan toisiaan ja tekemään yhteistyötä kriisinratkaisukollegioissa, jotta voidaan sopia koko ryhmän kattavista kriisinratkaisun erityissuunnitelmista ryhmään kuuluvien yhteisöjen kriisejä ratkaistaessa. Keskustelufoorumin tarjoamiseksi ja ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmista sopimiseksi nykyisten valvontakollegioiden ympärille olisi perustettava kriisinratkaisukollegioita, joihin olisi otettava mukaan kriisinratkaisuviranomaisia ja joihin osallistuisivat toimivaltaiset ministeriöt, EIOPA ja tarvittaessa vakuutustakuujärjestelmistä vastaavat viranomaiset. Kriisinratkaisukollegioiden ei pitäisi olla päätöksentekoelimiä vaan kansallisten viranomaisten päätöksentekoa helpottavia foorumeja. Yhteisten päätösten tekemisestä vastaisivat asiaankuuluvat kansalliset viranomaiset.

(66) Rajatylittävää toimintaa harjoittavien ryhmien kriisinratkaisussa olisi löydettävä sopiva tasapaino siten, että voidaan yhtäältä huolehtia menettelyistä, joissa otetaan huomioon tilanteen kriittisyys ja mahdollistetaan tehokkaat, oikeudenmukaiset ja nopeat ratkaisut koko ryhmälle, ja toisaalta tarve suojata vakuutuksenottajia, reaalitaloutta ja rahoitusvakautta kaikissa jäsenvaltioissa, joissa ryhmä toimii. Tätä varten eri kriisinratkaisuviranomaisten olisi tuotava näkemyksensä esiin kriisinratkaisukollegiossa, ja ryhmien kriisinratkaisuviranomaisen ehdottamat kriisinratkaisutoimet olisi valmisteltava ja niistä olisi keskusteltava eri kriisinratkaisuviranomaisten kesken ryhmien kriisinratkaisusuunnitelmien yhteydessä. Kriisinratkaisukollegioissa olisi myös otettava huomioon kaikkien niiden jäsenvaltioiden kriisinratkaisuviranomaisten näkemykset, joissa ryhmä toimii, jotta voidaan mahdollisuuksien mukaan helpottaa nopeiden ja yhteisten päätösten tekoa.

(67) Ryhmän kriisinratkaisuviranomaisen kriisinratkaisutoimissa olisi aina otettava huomioon niiden vaikutus vakuutuksenottajiin, reaalitalouteen ja rahoitusvakauteen niissä jäsenvaltioissa, joissa ryhmä toimii. Tämän vuoksi sen jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomaisilla, johon tytäryritys on sijoittautunut, olisi oltava mahdollisuus vastustaa – viimeisenä keinona ja asianmukaisesti perustelluissa tapauksissa – ryhmän kriisinratkaisuviranomaisen päätöksiä, jos ne katsovat, että kriisinratkaisutoimet eivät ole asianmukaisia, ja perustella tätä joko tarpeella suojata vakuutuksenottajia, reaalitaloutta ja rahoitusvakautta kyseisessä jäsenvaltiossa tai velvoitteilla, joita jäsenvaltiossa sovelletaan muihin vastaaviin yrityksiin.

(68) Koko ryhmän kattavan kriisinratkaisun erityissuunnitelmalla olisi helpotettava kriisinratkaisun koordinointia, jolla todennäköisesti saadaan aikaan parhaat tulokset ryhmän kaikkien yritysten kannalta. Tätä varten ryhmän kriisinratkaisuviranomaisen olisi esitettävä ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelma ja toimitettava se kriisinratkaisukollegiolle. Kriisinratkaisuviranomaisten, jotka vastustavat ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmaa tai jotka päättävät toteuttaa itsenäisen kriisinratkaisutoimen, olisi perusteltava, miksi ne vastustavat sitä, ja ilmoitettava nämä perustelut sekä suunnittelemansa itsenäisen kriisinratkaisutoimen yksityiskohdat ryhmän kriisinratkaisuviranomaiselle ja muille ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelman piiriin kuuluville kriisinratkaisuviranomaisille. Kriisinratkaisuviranomaisen, joka päättää poiketa ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmasta, olisi otettava asianmukaisesti huomioon, miten tämä mahdollisesti vaikuttaa vakuutuksenottajiin, reaalitalouteen ja rahoitusvakauteen jäsenvaltioissa, joissa toiset kriisinratkaisuviranomaiset sijaitsevat, sekä ryhmän muihin osiin.

(69) Sen varmistamiseksi, että toimia toteutetaan koordinoidusti koko ryhmän tasolla, kriisinratkaisuviranomaisia olisi kehotettava soveltamaan ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmassa samaa välinettä kriisinratkaisuedellytykset täyttäviin ryhmään kuuluviin yhteisöihin. Näin ollen ryhmien kriisinratkaisuviranomaisilla olisi oltava valtuudet käyttää omaisuudenhoitoyhtiötä ryhmän tasolla koko ryhmän vakauttamiseksi sekä siirtää tytäryrityksiä omaisuudenhoitoyhtiön omistukseen, jotta ne voidaan myydä eteenpäin joko yhdessä tai yksittäin, kun markkinaolosuhteet ovat asianmukaiset. Lisäksi ryhmien kriisinratkaisuviranomaisilla olisi oltava valtuudet käyttää arvonalennus- tai muuntamisvälinettä emoyrityksen tasolla.

(70) Kansainvälisesti toimivien vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten ja -ryhmien tehokas kriisinratkaisu edellyttää yhteistyötä jäsenvaltioiden ja kolmansien maiden kriisinratkaisuviranomaisten välillä. Tätä varten EIOPAlle olisi annettava valtuudet laatia ja tehdä yhteistyötä koskevia ei-sitovia kehysjärjestelyjä kolmansien maiden viranomaisten kanssa asetuksen (EU) N:o 1094/2010 33 artiklan mukaisesti, kun tilanne sitä vaatii. Samasta syystä kansallisille viranomaisille olisi annettava lupa tehdä kolmansien maiden viranomaisten kanssa kahdenvälisiä järjestelyjä, joissa noudatetaan yhteistyötä koskevia EIOPAn kehysjärjestelyjä. Tällaisten yhteistyöjärjestelyjen kehittämisellä pitäisi varmistaa tehokas suunnittelu, päätöksenteko ja koordinointi kansainvälisesti toimivien vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten tapauksessa. Tasapuolisten toimintaedellytysten luomiseksi tällaisten kahdenvälisten järjestelyjen olisi oltava vastavuoroisia eli kriisinratkaisuviranomaisten olisi tunnustettava ja pantava täytäntöön toistensa menettelyt, paitsi jos on kyseessä poikkeus, jonka perusteella voidaan kieltäytyä tunnustamasta kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyjä.

(71) Kriisinratkaisuviranomaisten välisen yhteistyön olisi koskettava sekä unionin tai kolmansien maiden ryhmien tytäryrityksiä että unionin tai kolmansien maiden vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten sivukonttoreita. Kolmansien maiden ryhmien tytäryritykset ovat unioniin sijoittautuneita yrityksiä, minkä vuoksi niihin sovelletaan täysimittaisesti unionin lainsäädäntöä, tarvittaessa myös kriisinratkaisuvälineitä. On kuitenkin tarpeen, että jäsenvaltioilla pysyy oikeus ulottaa toimensa sellaisten vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten sivukonttoreihin, joiden kotipaikka on kolmannessa maassa, jos sivukonttoriin liittyvien kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyjen tunnustaminen ja soveltaminen vaarantaisivat unionin reaalitalouden tai rahoitusvakauden tai jos unionin vakuutuksenottajat eivät saisi

tasapuolista kohtelua verrattuna kolmannen maan vakuutuksenottajiin. Näissä olosuhteissa jäsenvaltioilla olisi oltava oikeus kriisinratkaisuviranomaisiaan kuultuaan kieltäytyä tunnustamasta kolmansien maiden kriisinratkaisumenettelyjä.

(72) EIOPAn olisi edistettävä kriisinratkaisuviranomaisten käytäntöjen lähentämistä asetuksen (EU) N:o 1094/2010 16 artiklan mukaisesti annetuilla ohjeilla. EIOPAn olisi täsmennettävä erityisesti seuraavat seikat: a) yksinkertaistettujen velvoitteiden soveltaminen tiettyihin yrityksiin, b) menetelmät, joita käytetään määritettäessä markkinaosuudet ja edellytykset, joiden perusteella ennakoivan elvytyksen suunnittelun soveltamisala määräytyy, c) vähimmäisluettelo laadullisista ja määrällisistä indikaattoreista sekä erilaiset skenaariot ennakoivia elvytyssuunnitelmia varten, d) perusteet kriittisten toimintojen määrittämiseksi, e) yksityiskohtaiset tiedot toimenpiteistä, joilla puututaan purkamismahdollisuuksien esteisiin tai poistetaan ne, ja olosuhteet, joissa kutakin toimenpidettä voidaan soveltaa, sekä f) se, miten tiedot olisi toimitettava tiivistelmänä tai koosteena, jotta voidaan noudattaa salassapitovelvollisuutta koskevia vaatimuksia.

(73) Rahoituspalveluja koskevilla teknisillä standardeilla olisi edistettävä jatkuvaa yhdenmukaistamista sekä vakuutuksenottajien, sijoittajien ja kuluttajien riittävää suojaa kaikkialla unionissa. Koska EIOPAlla on pitkälle menevää erityisasiantuntemusta, olisi tehokasta ja asianmukaista antaa sen tehtäväksi laatia komissiolle toimitettavat luonnokset teknisiksi sääntelystandardeiksi ja teknisiksi täytäntöönpanostandardeiksi, joihin ei liity toimintapoliittisia valintoja.

(74) Komission olisi hyväksyttävä tässä direktiivissä määritellyissä tapauksissa SEUT-sopimuksen 290 artiklan mukaisilla delegoiduilla säädöksillä asetuksen (EU) N:o 1094/2010 10–14 artiklan mukaisesti EIOPAn laatimat teknisten sääntelystandardien luonnokset, joissa määritetään seuraavat seikat: a) ennakoiviin elvytyssuunnitelmiin sisällytettävät tiedot, b) kriisinratkaisusuunnitelmien sekä ryhmien kriisinratkaisusuunnitelmien sisältö, c) purkamismahdollisuuksien arvioinnissa huomioitavat asiat ja siinä käytettävät perusteet, d) erilaiset arvostukseen liittyvät kysymykset, mukaan lukien menetelmät, joita käytetään laskettaessa tilapäiseen arvostukseen sisällytettävä puskuri lisätappioiden varalta, sekä menetelmät kohtelun erojen arvostuksen suorittamiseksi, e) kolmannen maan lainsäädännön alaisiin rahoitussopimuksiin sisällytettävän sopimusehdon sisältö sekä f) kriisinratkaisukollegioiden operatiivinen toiminta. Komission olisi hyväksyttävä tässä direktiivissä määritellyissä tapauksissa SEUT-sopimuksen 291 artiklan mukaisilla täytäntöönpanosäädöksillä asetuksen (EU) N:o 1094/2010 15 artiklan mukaisesti EIOPAn laatimat teknisten täytäntöönpanostandardien luonnokset, joissa määritetään menettelyt, sisältövaatimukset ja vähintään tietyt vakiomuotoiset lomakkeet ja mallit, jotta vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys voi toimittaa tietoja kriisinratkaisusuunnitelmia varten ja tehdä yhteistyötä.

(75) Direktiivissä 2009/138/EY säädetään vakuutusyritysten uudelleenjärjestelyä ja likvidaatiota koskevien päätösten vastavuoroisesta tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta kaikissa jäsenvaltioissa. Direktiivillä varmistetaan, että yritysten kaikkia varoja ja velkoja käsitellään yhdessä menettelyssä yrityksen kotijäsenvaltiossa riippumatta siitä, missä maassa ne sijaitsevat, ja että vastaanottavan jäsenvaltion velkojia kohdellaan samalla tavalla kuin kotijäsenvaltion velkojia. Tehokkaan kriisinratkaisun mahdollistamiseksi direktiivissä 2009/138/EY vahvistettuja uudelleenjärjestelyä ja likvidaatiota koskevia säännöksiä olisi sovellettava silloin, kun käytetään kriisinratkaisuvälineitä joko vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksiin tai

muihin kriisinratkaisujärjestelmän kattamiin yhteisöihin. Mainittuja säännöksiä olisi sen vuoksi muutettava.

(76) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/25/EY[21], Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2007/36/EY[22] sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2017/1132[23] sisältävät sääntöjä sellaisten yritysten osakkeenomistajien ja velkojien suojaamiseksi, joihin näitä direktiivejä sovelletaan. Tilanteissa, joissa kriisinratkaisuviranomaisten on toimittava nopeasti, kyseiset säännöt saattaisivat estää kriisinratkaisuviranomaisia toteuttamasta tehokkaita kriisinratkaisutoimia, soveltamasta kriisinratkaisuvälineitä ja käyttämästä kriisinratkaisuvaltuuksia. Sen vuoksi Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2014/59/EU[24] sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) 2021/23[25] säädetyt poikkeukset olisi ulotettava koskemaan vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten kriisinratkaisun yhteydessä toteutettavia toimia. Sidosryhmien mahdollisimman suuren oikeusvarmuuden takaamiseksi nämä poikkeukset olisi määriteltävä selkeästi, niiden olisi oltava rajoitettuja, ja niitä olisi käytettävä ainoastaan yleisen edun nimissä, kun kriisinratkaisun käynnistämisen edellytykset täyttyvät.

(77) Jotta kaikille asiaankuuluville viranomaisille jaettaisiin riittävästi tietoja ja jotta niillä olisi asianmukainen pääsy tietoihin, on tarpeen varmistaa, että kriisinratkaisuviranomaiset ovat edustettuina kaikilla asiaankuuluvilla foorumeilla ja että EIOPAlla on käytössään tarvittava asiantuntemus vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytykseen ja kriisinratkaisuun liittyvien tehtävien hoitamiseksi. Tätä varten asetusta (EU) N:o 1094/2010 olisi muutettava siten, että kriisinratkaisuviranomaiset määritetään kyseisessä asetuksessa tarkoitetuiksi toimivaltaisiksi viranomaisiksi. Kriisinratkaisuviranomaisten sisällyttäminen toimivaltaisiin viranomaisiin vastaa EIOPAlle asetuksen (EU) N:o 1094/2010 25 artiklan nojalla annettuja tehtäviä myötävaikuttaa ja osallistua aktiivisesti elvytys- ja kriisinratkaisusuunnitelmien kehittämiseen.

(78) On tarpeen varmistaa, että vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset, henkilöt, joilla on tosiasiallinen määräysvalta niiden liiketoiminnassa, sekä niiden hallinto-, johto- tai valvontaelimet noudattavat yrityksen kriisinratkaisuun liittyviä velvoitteitaan. Samoin on tarpeen varmistaa, että näitä yrityksiä, henkilöitä, joilla on tosiasiallinen määräysvalta niiden liiketoiminnassa, sekä niiden hallinto-, johto- tai valvontaelimiä kohdellaan samalla tavoin kaikkialla unionissa. Sen vuoksi jäsenvaltiot olisi

---

21 Euroopan Parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/25/EY, annettu 21 päivänä huhtikuuta 2004, julkisista ostotarjouksista (EUVL L 142, 30.4.2004, s. 12).

22 Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2007/36/EY, annettu 11 päivänä heinäkuuta 2007, osakkeenomistajien eräiden oikeuksien käyttämisestä julkisesti noteeratuissa yhtiöissä (EUVL L 184, 14.7.2007, s. 17).

23 Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2017/1132, annettu 14 päivänä kesäkuuta 2017, tietyistä yhtiöoikeuden osa-alueista (EUVL L 169, 30.6.2017, s. 46).

24 Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/59/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 190).

25 Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2021/23, annettu 16 päivänä joulukuuta 2020, keskusvastapuolten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä asetusten (EU) N:o 1095/2010, (EU) N:o 648/2012, (EU) N:o 600/2014, (EU) N:o 806/2014 ja (EU) 2015/2365 sekä direktiivien 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2007/36/EY, 2014/59/EU ja (EU) 2017/1132 muuttamisesta (EUVL L 22, 22.1.2021, s. 1).

velvoitettava säätämään hallinnollisista seuraamuksista ja muista hallinnollisista toimenpiteistä, jotka ovat tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia. Näiden hallinnollisten seuraamusten ja muiden hallinnollisten toimenpiteiden olisi täytettävä tietyt keskeiset vaatimukset, jotka koskevat hallinnollisten seuraamusten ja muiden toimenpiteiden kohdetta, niiden soveltamisessa huomioon otettavia kriteerejä ja niiden julkistamista sekä keskeisiä seuraamusvaltuuksia ja hallinnollisten maksujen suuruutta. EIOPAn olisi ehdotonta salassapitovelvollisuutta noudattaen pidettävä yllä keskustietokantaa kaikista hallinnollisista seuraamuksista, muista hallinnollisista toimenpiteistä sekä tiedoista, jotka koskevat valvonta- ja kriisinratkaisuviranomaisten sille ilmoittamia muutoksenhakutapauksia.

(79) Jäsenvaltioita ei pitäisi vaatia antamaan hallinnollisia seuraamuksia tai muita hallinnollisia toimenpiteitä koskevia sääntöjä sellaisten tähän direktiiviin kohdistuvien rikkomisten osalta, joihin sovelletaan kansallista rikosoikeutta. Rikkomisista aiheutuvien rikosoikeudellisten seuraamusten säilyttäminen hallinnollisten seuraamusten tai muiden hallinnollisten toimenpiteiden sijasta ei saisi kuitenkaan vähentää kriisinratkaisu- ja valvontaviranomaisten mahdollisuuksia tehdä yhteistyötä, tutustua tietoihin ja vaihtaa tietoja oikea-aikaisesti muiden jäsenvaltioiden kriisinratkaisu- ja valvontaviranomaisten kanssa eikä muullakaan tavoin vaikuttaa näihin mahdollisuuksiin, myöskään sen jälkeen, kun asianomaiset rikkomiset on saatettu toimivaltaisten oikeusviranomaisten käsiteltäviksi syytetoimia varten.

(80) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän direktiivin tavoitetta eli vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten kriisinratkaisua koskevien sääntöjen ja menettelyjen yhdenmukaistamista, koska yhdenkin yrityksen kaatumisen vaikutukset tuntuvat koko unionissa, vaan ne voidaan saavuttaa paremmin unionin tasolla. Sen vuoksi unioni voi toteuttaa toimenpiteitä SEU-sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Kyseisessä artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen tämän tavoitteen saavuttamiseksi.

(81) Tehdessään päätöksiä tai toteuttaessaan toimia tämän direktiivin nojalla valvonta- ja kriisinratkaisuviranomaisten olisi aina otettava asianmukaisesti huomioon päätöstensä ja toimiensa vaikutus muiden jäsenvaltioiden vakuutuksenottajiin, reaalitalouteen ja rahoitusvakauteen ja pohdittava mahdollisten tytäryritysten tai rajatylittävän toiminnan merkittävyyttä sen jäsenvaltion vakuutuksenottajien, rahoitusalan ja talouden kannalta, johon tällainen tytäryritys on sijoittautunut tai jossa tällaista toimintaa harjoitetaan, jopa silloin, kun asianomaisella tytäryrityksellä tai toiminnalla on vähäisempi merkitys ryhmälle,

OVAT ANTANEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

I OSASTO
KOHDE JA SOVELTAMISALA, MÄÄRITELMÄT JA KRIISINRATKAISUVIRANOMAISTEN NIMEÄMINEN

1 artikla

Kohde ja soveltamisala

1. Tässä direktiivissä vahvistetaan säännöt ja menettelyt seuraavien yhteisöjen elvytystä ja kriisinratkaisua varten:

   a) unioniin sijoittautuneet vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset, jotka kuuluvat direktiivin 2009/138/EY 2 artiklan soveltamisalaan kuuluvat;

   b) unioniin sijoittautuneet emoyrityksenä toimivat vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset;

   c) unioniin sijoittautuneet vakuutushallintayhtiöt ja rahoitusalan sekaholdingyhtiöt;

   d) jäsenvaltioon sijoittautuneet emoyrityksenä toimivat vakuutushallintayhtiöt ja emoyrityksenä toimivat rahoitusalan sekaholdingyhtiöt;

   e) unionissa emoyrityksenä toimivat vakuutushallintayhtiöt ja unionissa emoyrityksenä toimivat rahoitusalan sekaholdingyhtiöt;

   f) unionin ulkopuolelle sijoittautuneet vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten sivukonttorit, jotka täyttävät 72–77 artiklassa säädetyt edellytykset.

   Kriisinratkaisu- ja valvontaviranomaisten on tämän direktiivin mukaisia vaatimuksia asettaessaan ja soveltaessaan sekä käyttäessään saatavillaan olevia eri välineitä jonkin ensimmäisessä kohdassa tarkoitetun yhteisön suhteen otettava huomioon yhteisön liiketoiminnan luonne, osakkeenomistusrakenne, oikeudellinen muoto, riskiprofiili, koko, oikeudellinen asema, sidokset muihin laitoksiin tai yleensä rahoitusjärjestelmään sekä yhteisön toiminnan laajuus ja monitahoisuus.

2. Jäsenvaltiot voivat hyväksyä tai pitää voimassa sääntöjä, jotka ovat tiukempia kuin tässä direktiivissä ja sen nojalla annetuissa delegoiduissa säädöksissä ja täytäntöönpanosäädöksissä vahvistetut säännöt tai täydentävät niitä, edellyttäen, että kyseisiä sääntöjä sovelletaan yleisesti eivätkä ne ole ristiriidassa tämän direktiivin ja sen nojalla annettujen delegoitujen säädösten ja täytäntöönpanosäädösten kanssa.

2 artikla

Määritelmät

1. Tässä direktiivissä sovelletaan direktiivin 2009/138/EY 212 artiklan 1 kohdan a–d ja f–h alakohdassa vahvistettuja määritelmiä.

2. Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

   (1) ’kriisinratkaisulla’ kriisinratkaisuvälineen tai 26 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun välineen soveltamista yhden tai useamman 18 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun kriisinratkaisutavoitteen saavuttamiseksi;

(2) ’jäsenvaltiossa emoyrityksenä toimivalla vakuutushallintayhtiöllä’ direktiivin 2009/138/EY 212 artiklan 1 kohdan f alakohdassa määriteltyä jäsenvaltioon sijoittautunutta vakuutushallintayhtiötä, joka ei ole minkään samassa jäsenvaltiossa toimiluvan saaneen tai samaan jäsenvaltioon perustetun vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen, vakuutushallintayhtiön tai rahoitusalan sekaholdingyhtiön tytäryritys;

(3) ’unionissa emoyrityksenä toimivalla vakuutushallintayhtiöllä’ jäsenvaltiossa emoyrityksenä toimivaa vakuutushallintayhtiötä, joka ei ole minkään jossakin jäsenvaltiossa toimiluvan saaneen tai johonkin jäsenvaltioon perustetun vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen, toisen vakuutushallintayhtiön tai rahoitusalan sekaholdingyhtiön tytäryritys;

(4) ’jäsenvaltiossa emoyrityksenä toimivalla rahoitusalan sekaholdingyhtiöllä’ direktiivin 2009/138/EY 212 artiklan 1 kohdan h alakohdassa määriteltyä jäsenvaltioon sijoittautunutta rahoitusalan sekaholdingyhtiötä, joka ei ole itse minkään samassa jäsenvaltiossa toimiluvan saaneen tai samaan jäsenvaltioon perustetun vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen, vakuutushallintayhtiön tai rahoitusalan sekaholdingyhtiön tytäryritys;

(5) ’unionissa emoyrityksenä toimivalla rahoitusalan sekaholdingyhtiöllä’ jäsenvaltiossa emoyrityksenä toimivaa rahoitusalan sekaholdingyhtiötä, joka ei ole minkään jossakin jäsenvaltiossa toimiluvan saaneen yrityksen tytäryritys tai minkään jossakin jäsenvaltiossa perustetun vakuutushallintayhtiön tai rahoitusalan sekaholdingyhtiön tytäryritys;

(6) ’kriisinratkaisutavoitteilla’ 18 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja kriisinratkaisun tavoitteita;

(7) ’kriisinratkaisuviranomaisella’ jäsenvaltion 3 artiklan mukaisesti nimeämää viranomaista;

(8) ’valvontaviranomaisella’ direktiivin 2009/138/EY 13 artiklan 10 alakohdassa määriteltyä valvontaviranomaista;

(9) ’kriisinratkaisuvälineellä’ 26 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua kriisinratkaisun välinettä;

(10) ’kriisinratkaisuvaltuuksilla’ 40–52 artiklassa tarkoitettuja valtuuksia;

(11) ’toimivaltaisilla ministeriöillä’ jäsenvaltioiden valtiovarainministeriöitä tai muita ministeriöitä, jotka vastaavat talouteen, rahoitusalaan ja talousarvioon liittyvistä kansallisella tasolla tehtävistä päätöksistä kansallisten toimivaltuuksien mukaisesti ja jotka on nimetty 3 artiklan 7 kohdan mukaisesti;

(12) ’toimivalla johdolla’ luonnollisia henkilöitä, jotka vastaavat yrityksen päivittäisestä johtamisesta ja ovat siitä tili- ja vastuuvelvollisia hallinto-, johto- tai valvontaelimelle;

(13) ’rajatylittävällä ryhmällä’ ryhmää, johon kuuluu useampaan kuin yhteen jäsenvaltioon sijoittautuneita yhteisöjä;

(14) ’poikkeuksellisella julkisella rahoitustuella’ SEUT-sopimuksen 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua valtiontukea tai mitä tahansa muuta julkista ylikansallista rahoitustukea, joka kansallisella tasolla myönnettynä katsottaisiin valtiontueksi, joka myönnetään vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai tämän asetuksen 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön

taikka ryhmän, johon tällainen yritys tai yhteisö kuuluu, toimintakyvyn, likviditeetin tai vakavaraisuuden säilyttämiseksi tai palauttamiseksi ennalleen;

(15) ’ryhmään kuuluvalla yhteisöllä’ ryhmään kuuluvaa oikeushenkilöä;

(16) ’ennakoivalla elvytyssuunnitelmalla’ vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen 5 artiklan mukaisesti laatimaa ja ylläpitämää ennakoivaa elvytyssuunnitelmaa;

(17) ’ryhmän ennakoivalla elvytyssuunnitelmalla’ 7 artiklan mukaisesti laadittua ja ylläpidettyä ryhmän ennakoivaa elvytyssuunnitelmaa;

(18) ’merkittävällä rajatylittävällä toiminnalla’ vakuutus- tai jälleenvakuutustoimintaa, jota harjoitetaan sijoittautumisvapauden perusteella tai palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella palvelujen tarjoamiseksi tietyssä vastaanottavassa jäsenvaltiossa ja jonka osalta vuotuinen bruttomääräinen vakuutusmaksutulo on yli 5 prosenttia yrityksen vuotuisesta bruttomääräisestä vakuutusmaksutulosta yrityksen viimeisimmän saatavilla olevan tilinpäätöksen perusteella laskettuna;

(19) ’kriittisillä toiminnoilla’ sellaista vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten kolmansille osapuolille suorittamaa toimintaa tai tällaisten yritysten kolmansille osapuolille tarjoamia palveluja tai toimintoja, joita ei voida korvata kohtuullisessa ajassa tai kohtuullisin kustannuksin ja joiden suorittamisen tai tarjoamisen päättyminen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kyvyttömyyden takia todennäköisesti vaikuttaisi merkittävästi yhden tai useamman jäsenvaltion rahoitusjärjestelmään ja reaalitalouteen, esimerkiksi vaikuttamalla useiden vakuutuksenottajien, edunsaajien tai vahingon kärsineiden osapuolten sosiaaliseen hyvinvointiin, aiheuttamalla järjestelmähäiriön tai heikentämällä yleistä luottamusta vakuutuspalvelujen tarjoamiseen;

(20) ’ydinliiketoiminta-alueilla’ niitä liiketoiminta-alueita ja niihin liittyviä palveluja, jotka edustavat vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykselle tai ryhmälle, johon tällainen yritys kuuluu, olennaisia tulon, voiton tai franchise-arvon lähteitä;

(21) ’rahoitusjärjestelyllä’ jäsenvaltion virallisesti hyväksymää järjestelyä, josta myönnetään rahoitusta kyseisen jäsenvaltion alueella sijaitsevien vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten maksamien rahoitusosuuksien turvin sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisuviranomainen voi soveltaa tehokkaasti 26 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja kriisinratkaisuvälineitä ja käyttää tehokkaasti 40–52 artiklassa tarkoitettuja valtuuksia;

(22) ’omalla varallisuudella’ direktiivin 2009/138/EY 87 artiklassa määriteltyä omaa varallisuutta;

(23) ’kriisinratkaisutoimella’ päätöstä asettaa vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitettu yhteisö kriisinratkaisuun 19 tai 20 artiklan nojalla, 26 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun kriisinratkaisuvälineen soveltamista tai yhden tai useamman 40–52 artiklassa tarkoitetun kriisinratkaisuvaltuuden käyttämistä;

(24) ’kriisinratkaisusuunnitelmalla’ vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykselle 9 artiklan mukaisesti laadittua kriisinratkaisusuunnitelmaa;

(25) ’ryhmän kriisinratkaisulla’ jompaakumpaa seuraavista:

a) kriisinratkaisutoimen toteuttamista emoyrityksen tai ryhmävalvonnan alaisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tasolla; tai

b) 26 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen kriisinratkaisuvälineiden soveltamisen ja 40–52 artiklassa tarkoitettujen kriisinratkaisuvaltuuksien käytön koordinoimista kriisinratkaisuviranomaisten soveltaessa näitä välineitä ja käyttäessä näitä valtuuksia sellaisten ryhmään kuuluvien yhteisöjen suhteen, jotka täyttävät 19 artiklan 1 kohdassa tai 20 artiklan 3 kohdassa tarkoitetut kriisinratkaisuedellytykset;

(26) ’ryhmän kriisinratkaisusuunnitelmalla’ 10 ja 11 artiklan mukaisesti ryhmän kriisinratkaisua varten laadittua suunnitelmaa;

(27) ’ryhmän kriisinratkaisuviranomaisella’ sen jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomaista, jossa ryhmävalvoja sijaitsee;

(28) ’ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmalla’ 70 artiklan mukaisesti ryhmän kriisinratkaisua varten laadittua suunnitelmaa;

(29) ’kriisinratkaisukollegiolla’ kollegiota, joka on perustettu 68 artiklan mukaisesti hoitamaan kyseisen artiklan 1 kohdassa tarkoitetut tehtävät;

(30) ’tavanomaisella maksukyvyttömyysmenettelyllä’ kaikkia velkoja koskevaa maksukyvyttömyysmenettelyä, jossa velallinen menettää osittain tai kokonaan määräysvallan, jossa nimitetään selvittäjä tai hallinnonhoitaja ja jota yleensä sovelletaan vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksiin kansallisen lainsäädännön mukaisesti ja joko erityisesti kyseisiin yrityksiin tai yleisesti kaikkiin luonnollisiin henkilöihin tai oikeushenkilöihin;

(31) ’velkainstrumenteilla’ joukkovelkakirjoja ja muuta siirrettävissä olevaa velkaa sekä instrumentteja, jotka synnyttävät velkaa, instrumentteja, joilla velka tunnustetaan, ja instrumentteja, jotka antavat oikeuden hankkia velkainstrumentteja;

(32) ’vakuutussaatavilla’ direktiivin 2009/138/EY 268 artiklan 1 kohdan g alakohdassa määriteltyjä vakuutussaatavia;

(33) ’jäsenvaltiossa toimivalla emoyrityksellä’ direktiivin 2009/138/EY 13 artiklan 15 alakohdassa määriteltyä jäsenvaltioon sijoittautunutta emoyritystä;

(34) ’valvontaviranomaisten kollegiolla’ direktiivin 2009/138/EY 212 artiklan 1 kohdan e alakohdassa määriteltyä, direktiivin 2009/138/EY 248 artiklan mukaisesti perustettua valvontaviranomaisten kollegiota;

(35) ’unionin valtiontukikehyksellä’ SEUT-sopimuksen 107, 108 ja 109 artiklalla perustettua kehystä sekä SEUT-sopimuksen 108 artiklan 4 kohdan tai 109 artiklan nojalla laadittuja tai hyväksyttyjä asetuksia ja kaikkia unionin säädöksiä, mukaan lukien suuntaviivat, tiedonannot ja ilmoitukset;

(36) ’likvidaatiolla’ vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön varojen rahaksi muuttamista;

(37) ’varojen ja velkojen erottelulla’ menettelyä, jossa kriisinratkaisuviranomainen 30 artiklan mukaisesti suorittaa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen varojen, oikeuksien tai velkojen siirron erilliselle varainhoitoyhtiölle;

(38) ’erillisellä varainhoitoyhtiöllä’ oikeushenkilöä, joka täyttää 30 artiklan 2 kohdassa säädetyt edellytykset;

(39) ’arvonalennus- tai muuntamisvälineellä’ menettelyä, jossa kriisinratkaisuviranomainen 34 artiklan mukaisesti käyttää arvonalentamis- tai muuntamisvaltuuksia kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen velkoihin;

(40) ’liiketoiminnan myynnillä’ menettelyä, jossa kriisinratkaisuviranomainen 31 artiklan mukaisesti suorittaa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen liikkeeseen laskemien osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien tai sen varojen, oikeuksien tai velkojen siirron ostajalle, joka ei ole omaisuudenhoitoyhtiö;

(41) ’omaisuudenhoitoyhtiöllä’ oikeushenkilöä, joka täyttää 32 artiklan 2 kohdassa säädetyt vaatimukset;

(42) ’omaisuudenhoitoyhtiön käytöllä’ menettelyä, jossa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen liikkeeseen laskemia osakkeita tai muita omistusinstrumentteja tai sen varoja, oikeuksia tai velkoja siirretään 32 artiklan mukaisesti omaisuudenhoitoyhtiölle;

(43) ’maksukykyisen yrityksen run-off-tilaan asettamisella’ menettelyä, jossa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen toimilupa tehdä uusia vakuutus- tai jälleenvakuutussopimuksia peruutetaan ja jossa yrityksen toiminta rajoitetaan ainoastaan sen olemassa olevan vakuutuskannan hoitoon 27 artiklan mukaisesti, kunnes yritys lakkautetaan ja likvidoidaan tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisesti;

(44) ’omistusinstrumenteilla’ osakkeita, muita omistusoikeuteen oikeuttavia instrumentteja, osakkeiksi tai muiksi omistusinstrumenteiksi muunnettavia tai tällaisen osto-oikeuden antavia instrumentteja sekä omistusyhteyttä osakkeisiin tai muihin omistusinstrumentteihin edustavia instrumentteja;

(45) ’osakkeenomistajilla’ osakkeenomistajia tai muiden omistusinstrumenttien omistajia;

(46) ’siirtovaltuuksilla’ 40 artiklan 1 kohdan d tai e alakohdassa eriteltyjä oikeuksia siirtää osakkeita, muita omistusinstrumentteja, velkainstrumentteja, varoja, oikeuksia tai velkoja tai näiden yhdistelmiä kriisinratkaisun kohteena olevasta yrityksestä vastaanottajalle;

(47) ’keskusvastapuolella’ asetuksen (EU) N:o 648/2012[26] 2 artiklan 1 alakohdassa määriteltyä keskusvastapuolta;

(48) ’arvonalentamis- tai muuntamisvaltuuksilla’ 34 artiklan 2 kohdassa ja 40 artiklan 1 kohdan f–j alakohdassa tarkoitettuja valtuuksia;

(49) ’vakuudellisella velalla’ velkaa, jonka osalta velkojan oikeus maksuun tai muuhun suoritukseen on taattu veloituksella, sitoumuksella, panttivakuudella tai vakuusjärjestelyillä, mukaan lukien repo-operaatioista ja muista omistusoikeuden siirtävistä vakuusjärjestelyistä johtuvat velat;

(50) ’ensisijaisen pääoman (T1) instrumenteilla’ oman perusvarallisuuden eriä, jotka täyttävät direktiivin 2009/138/EY 94 artiklan 1 kohdassa säädetyt edellytykset;

[26] Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 648/2012, annettu 4 päivänä heinäkuuta 2012, OTC-johdannaisista, keskusvastapuolista ja kauppatietorekistereistä (EUVL L 201, 27.7.2012, s. 1).

(51) ’toissijaisen pääoman (T2) instrumenteilla’ oman perus- ja lisävarallisuuden eriä, jotka täyttävät direktiivin 2009/138/EY 94 artiklan 2 kohdassa säädetyt edellytykset;

(52) ’kolmassijaisen pääoman (T3) instrumenteilla’ oman perus- ja lisävarallisuuden eriä, jotka täyttävät direktiivin 2009/138/EY 94 artiklan 3 kohdassa säädetyt edellytykset;

(53) ’hyväksyttävillä veloilla’ niitä vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön velkoja ja pääomainstrumentteja, joita ei luokitella ensisijaisen pääoman (T1), toissijaisen pääoman (T2) tai kolmassijaisen pääoman (T3) instrumenteiksi ja joita ei ole rajattu 34 artiklan 5 tai 6 kohdan nojalla arvonalennus- tai muuntamisvälineen soveltamisalan ulkopuolelle;

(54) ’vakuutustakuujärjestelmällä’ jäsenvaltion virallisesti hyväksymää, vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten maksamilla rahoitusosuuksilla rahoitettua järjestelmää, jolla taataan hyväksyttävien vakuutussaatavien maksaminen osittain tai kokonaan järjestelmän kattamille vakuutuksenottajille, vahingon kärsineille osapuolille ja edunsaajille tilanteessa, jossa vakuutusyritys ei kykene tai ei todennäköisesti myöhemmin kykene täyttämään vakuutussopimuksistaan johtuvia velvoitteitaan ja sitoumuksiaan;

(55) ’kyseeseen tulevilla pääomainstrumenteilla’ ensisijaisen pääoman (T1), toissijaisen pääoman (T2) ja kolmassijaisen pääoman (T3) instrumentteja;

(56) ’muuntokurssilla’ kerrointa sille, kuinka moneksi osakkeeksi tai muuksi omistusinstrumentiksi tiettyyn luokkaan kuuluva velka muunnetaan käyttäen perustana joko jotakin kyseiseen luokkaan kuuluvaa yksittäistä instrumenttia tai velkasaamisen arvoyksikköä;

(57) ’kyseeseen tulevalla velkojalla’ velkojaa, jonka saaminen koskee velkaa, joka vähennetään tai muunnetaan osakkeiksi tai muiksi omistusinstrumenteiksi käyttämällä arvonalentamis- tai muuntamisvaltuuksia arvonalennus- ja muuntamisvälineen soveltamisen johdosta;

(58) ’vastaanottajalla’ yhteisöä, jolle osakkeet, muut omistusinstrumentit, velkainstrumentit, varat, oikeudet tai velat taikka näiden yhdistelmä siirretään kriisinratkaisun kohteena olevasta yrityksestä;

(59) ’pankkipäivällä’ muita päiviä kuin lauantaita, sunnuntaita tai päiviä, jotka ovat yleisiä vapaapäiviä asianomaisessa jäsenvaltiossa;

(60) ’sopimuksen purkamisoikeudella’ oikeutta purkaa sopimus, velvoitteiden aikaistamista, sulkeutumista, kuittausta tai nettoutusta koskevaa oikeutta tai mitä tahansa vastaavaa sopimuksen osapuolen velvoitetta lykkäävää tai muuttavaa tai sen lakkauttavaa määräystä tai määräystä, joka estää sopimuksesta muussa tapauksessa syntyvän velvoitteen syntymisen;

(61) ’kriisinratkaisun kohteena olevalla yrityksellä’ mitä tahansa 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettua yhteisöä, jonka osalta toteutetaan kriisinratkaisutoimi;

(62) ’unionissa toimivalla tytäryrityksellä’ vakuutus- tai jälleenvakuutusyritystä, jonka kotipaikka on jossakin jäsenvaltiossa ja joka on jonkin kolmannen maan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai kolmannen maan emoyrityksen tytäryritys;

(63) ’perimmäisellä emoyrityksellä’ jäsenvaltiossa toimivaa, direktiivin 2009/138/EY 213 artiklan 2 kohdan a tai b alakohdan mukaisen ryhmävalvonnan alaisen ryhmän emoyritystä, joka ei ole minkään jossakin jäsenvaltiossa toimiluvan saaneen tai johonkin jäsenvaltioon perustetun toisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen, vakuutushallintayhtiön tai rahoitusalan sekaholdingyhtiön tytäryritys;

(64) ’kolmannen maan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksellä’ direktiivin 2009/138/EY 13 artiklan 3 tai 6 alakohdassa määriteltyä kolmannen maan vakuutusyritystä tai kolmannen maan jälleenvakuutusyritystä;

(65) ’kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyllä’ kolmannen maan lainsäädännön mukaista toimea, jonka tarkoituksena on kolmannen maan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai kolmannessa maassa emoyrityksenä toimivan yrityksen kaatumisen hallinta ja joka tavoitteiltaan ja odotetuilta tuloksiltaan vastaa tässä direktiivissä tarkoitettuja kriisinratkaisutoimia;

(66) ’unionissa toimivalla sivukonttorilla’ kolmannen maan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen sivukonttoria, joka sijaitsee jäsenvaltiossa;

(67) ’asiaankuuluvalla kolmannen maan viranomaisella’ kolmannen maan viranomaista, jonka tehtävät vastaavat tehtäviä, joista kriisinratkaisu- tai valvontaviranomaiset huolehtivat tämän direktiivin nojalla;

(68) ’omistusoikeuden siirtävällä rahoitusvakuusjärjestelyllä’ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/47/EY[27] 2 artiklan 1 kohdan b alakohdassa määriteltyä omistusoikeuden siirtävää rahoitusvakuusjärjestelyä;

(69) ’nettoutusjärjestelyllä’ järjestelyä, jonka nojalla useat saamiset tai velvoitteet voidaan muuntaa yhdeksi nettosaamiseksi, mukaan lukien sulkeutuva nettoutus, jossa täytäntöönpanoon oikeuttavan tapahtuman (määriteltiinpä se miten tai missä tahansa) toteutuessa osapuolten velvoitteita aikaistetaan niin, että ne erääntyvät välittömästi, tai ne puretaan ja kummassakin tapauksessa muunnetaan yhdeksi nettosaamiseksi tai korvataan yhdellä nettosaamisella, mukaan lukien direktiivin 2002/47/EY 2 artiklan 1 kohdan n alakohdan i alakohdassa määritellyt ’sulkeutuvaa nettoutusta koskevat lausekkeet’ ja direktiivin 98/26/EY 2 artiklan ensimmäisen kohdan k alakohdassa määritelty ’nettoutus’;

(70) ’kuittausjärjestelyllä’ järjestelyä, jonka nojalla vähintään kaksi kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen ja vastapuolen välillä olevaa saamista tai velvoitetta voidaan kuitata vastakkain;

(71) ’rahoitussopimuksilla’ direktiivin 2014/59/EY 1 artiklan 1 kohdan 100 alakohdassa määriteltyjä rahoitussopimuksia;

(72) ’kriisinehkäisytoimella’ tämän direktiivin 6 artiklan 5 kohdan mukaista valtuuksien käyttöä purkamismahdollisuuksien puutteiden tai esteiden poistamiseksi suoraan, tämän direktiivin 15 tai 16 artiklan mukaista valtuuksien käyttöä purkamismahdollisuuksien esteisiin puuttumiseksi tai niiden poistamiseksi, direktiivin 2009/138/EY 137 artiklan, 138 artiklan 3 tai 5 kohdan, 139 artiklan 3 kohdan tai 140 artiklan mukaisten toimenpiteiden

[27] Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/47/EY, annettu 6 päivänä kesäkuuta 2002, rahoitusvakuusjärjestelyistä (EYVL L 168, 27.6.2002, s. 43).

toteuttamista sekä direktiivin 2009/138/EY 141 artiklan mukaisen ennaltaehkäisevän toimenpiteen toteuttamista;

(73) ’kriisinhallintatoimella’ kriisinratkaisutoimea tai erityisen hallinnonhoitajan nimittämistä 42 artiklan nojalla tai henkilön nimittämistä 52 artiklan 1 kohdan nojalla;

(74) ’nimetyllä makrovakausvalvonnasta vastaavalla kansallisella viranomaisella’ viranomaista, jonka tehtäväksi on annettu kansallisten viranomaisten makrotason valvontatehtävästä 22 päivänä joulukuuta 2011 annettuun Euroopan järjestelmäriskikomitean suositukseen (EJRK/2011/3) sisältyvässä suosituksessa B1 tarkoitetun makrotason vakautta koskevan politiikan toteuttaminen;

(75) ’säännellyllä markkinalla’ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/65/EU[28] 4 artiklan 1 kohdan 21 alakohdassa määriteltyä säänneltyä markkinaa;

(76) ’vakuutusyrityksellä’ direktiivin 2009/138/EY 13 artiklan 1 alakohdassa määriteltyä vakuutusyritystä;

(77) ’jälleenvakuutusyrityksellä’ direktiivin 2009/138/EY 13 artiklan 4 alakohdassa määriteltyä jälleenvakuutusyritystä;

(78) ’luottolaitoksella’ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 575/2013[29] 4 artiklan 1 kohdan 1 alakohdassa määriteltyä luottolaitosta;

(79) ’sijoituspalveluyrityksellä’ asetuksen (EU) N:o 575/2013 4 artiklan 1 kohdan 2 alakohdassa määriteltyä sijoituspalveluyritystä;

(80) ’matalan riskiprofiilin yrityksellä’ direktiivin 2009/138/EY 13 artiklan 10 a alakohdassa määriteltyä matalan riskiprofiilin yritystä;

(81) ’tytäryrityksellä’ direktiivin 2009/138/EY 13 artiklan 16 alakohdassa määriteltyä tytäryritystä;

(82) ’emoyrityksellä’ direktiivin 2009/138/EY 13 artiklan 15 alakohdassa määriteltyä emoyritystä;

(83) ’sivukonttorilla’ direktiivin 2009/138/EY 13 artiklan 11 alakohdassa määriteltyä sivukonttoria;

(84) ’hallinto-, johto- tai valvontaelimellä’ komission delegoidun asetuksen (EU) 2015/35[30] 1 artiklan 43 alakohdassa määriteltyä hallinto-, johto- tai valvontaelintä.

---

28 Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/65/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, rahoitusvälineiden markkinoista sekä direktiivin 2002/92/EY ja direktiivin 2011/61/EU muuttamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 349).

29 Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 575/2013, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 1).

30 Komission delegoitu asetus (EU) 2015/35, annettu 10 päivänä lokakuuta 2014, vakuutus- ja jälleenvakuutustoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/138/EY täydentämisestä (Solvenssi II) (EUVL L 012, 17.1.2015, s. 1).

3 artikla

Kriisinratkaisuviranomaisten ja toimivaltaisten ministeriöiden nimeäminen

1. Kunkin jäsenvaltion on nimettävä yksi tai poikkeuksellisesti useampi kriisinratkaisuviranomainen, jolla on valtuudet soveltaa kriisinratkaisuvälineitä ja käyttää kriisinratkaisuvaltuuksia.

2. Kriisinratkaisuviranomaisten on oltava kansallisia keskuspankkeja, toimivaltaisia ministeriöitä, hallintoviranomaisia tai viranomaisia, joille on annettu hallinnolliset valtuudet.

3. Jos kriisinratkaisuviranomaiselle on annettu myös muita tehtäviä, käytössä on oltava asianmukaiset rakenteelliset järjestelyt, joilla vältetään eturistiriidat kriisinratkaisuviranomaiselle tämän direktiivin nojalla annettujen tehtävien ja kaikkien muiden kyseiselle viranomaiselle annettujen tehtävien välillä, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 6 kohdassa edellytettyjen tietojenvaihtoa ja yhteistyötä koskevien velvoitteiden soveltamista.

   Edellä ensimmäisessä alakohdassa mainittujen tavoitteiden saavuttamiseksi on otettava käyttöön järjestelyt, joilla varmistetaan kriisinratkaisuviranomaisen tosiasiallinen toiminnallinen riippumattomuus, mukaan lukien erillinen henkilöstö sekä erilliset raportointilinjat ja päätöksentekoprosessit, kaikista kyseisen kriisinratkaisuviranomaisen valvonta- tai muista tehtävistä.

4. Edellä 3 kohdassa esitetyt vaatimukset eivät estä sitä, että

   a) raportointilinjat lähentyvät eri tehtäville tai viranomaisille yhteisen organisaation ylimmällä tasolla;

   b) henkilöstö voidaan ennalta määritetyin edellytyksin jakaa muiden kriisinratkaisuviranomaiselle annettujen tehtävien kesken väliaikaisesti suuren työmäärän suorittamiseksi, tai sitä, että kriisinratkaisuviranomainen voi hyödyntää jaetun henkilöstön asiantuntemusta.

5. Kriisinratkaisuviranomaisten on annettava ja julkistettava sisäiset säännöt, joilla varmistetaan 3 ja 4 kohdassa säädettyjen vaatimusten noudattaminen, mukaan lukien säännöt salassapitovelvollisuudesta ja eri tehtäväalueiden välisestä tiedonvaihdosta.

6. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että valvonta- ja kriisinratkaisutehtäviä suorittavat viranomaiset sekä niiden puolesta kyseisiä tehtäviä suorittavat henkilöt tekevät tiivistä yhteistyötä kriisinratkaisupäätösten valmistelussa, suunnittelussa ja soveltamisessa sekä silloin, kun kriisinratkaisuviranomainen ja valvontaviranomainen ovat erillisiä yhteisöjä, että silloin, kun toiminnot suoritetaan samassa yhteisössä.

7. Kunkin jäsenvaltion on nimettävä yksi ministeriö, joka vastaa tämän direktiivin mukaisten toimivaltaiselle ministeriölle annettujen tehtävien hoitamisesta.

8. Jos jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomainen ei ole toimivaltainen ministeriö, kriisinratkaisuviranomaisen on ilman aiheetonta viivytystä ilmoitettava toimivaltaiselle ministeriölle tämän direktiivin nojalla tehtävistä päätöksistä, ja jollei kansallisessa lainsäädännössä toisin säädetä, se ei saa panna täytäntöön päätöksiä, joilla on suoria finanssipoliittisia vaikutuksia, ennen kuin se on saanut kyseiseltä toimivaltaiselta ministeriöltä hyväksynnän sille.

9. Mikäli jäsenvaltio nimeää useamman kuin yhden kriisinratkaisuviranomaisen, sen on annettava menettelystään kattavasti perusteltu ilmoitus EIOPAlle, jaettava tehtävät ja vastuut yksiselitteisesti näiden viranomaisten kesken, varmistettava asianmukainen koordinointi niiden välillä sekä nimettävä niistä yksi yhteysviranomaiseksi muiden jäsenvaltioiden asiaankuuluvien viranomaisten kanssa tehtävää yhteistyötä ja koordinointia varten.

10. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava EIOPAlle kriisinratkaisuviranomaiseksi ja soveltuvissa tapauksissa yhteysviranomaiseksi nimeämänsä kansallinen viranomainen tai kansalliset viranomaiset ja soveltuvissa tapauksissa niiden erityiset tehtävät ja vastuualueet. EIOPA julkaisee luettelon kyseisistä kriisinratkaisuviranomaisista ja yhteysviranomaisista.

11. Jäsenvaltiot voivat rajoittaa kansallisten lakien mukaisesti kriisinratkaisuviranomaisen, valvontaviranomaisen ja niiden henkilöstön vastuuta tekoja ja laiminlyöntejä koskevan velvollisuuden osalta niiden hoitaessa tämän direktiivin mukaisia tehtäviään, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 65 artiklan soveltamista.

II OSASTO
VARAUTUMINEN

I LUKU
Ennakoiva elvytyksen ja kriisinratkaisun suunnittelu

1 JAKSO
YLEISET SÄÄNNÖKSET

4 artikla

Tiettyjä yrityksiä koskevat yksinkertaistetut velvoitteet

1. Ottaen huomioon vaikutuksen, joka vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kaatumisella voi olla johtuen sen liiketoiminnan luonteesta, osakkeenomistusrakenteesta, oikeudellisesta muodosta, riskiprofiilista, koosta, oikeudellisesta asemasta ja sidoksista muihin säänneltyihin yrityksiin tai yleensä rahoitusjärjestelmään sekä yrityksen toiminnan laajuudesta ja monitahoisuudesta, ja ottaen huomioon sen, olisiko sen kaatumisella ja sitä seuraavalla, tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisella likvidaatiolla merkittäviä kielteisiä vaikutuksia rahoitusmarkkinoihin, muihin yrityksiin, vakuutuksenottajiin, rahoitusolosuhteisiin tai koko talouteen, valvonta- ja kriisinratkaisuviranomaisten on määritettävä, voidaanko tiettyihin vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksiin ja ryhmiin soveltaa yksinkertaistettuja velvoitteita seuraavien seikkojen osalta:

   a) 5–7 artiklassa säädettyjen ennakoivien elvytys- ja kriisinratkaisusuunnitelmien sisältö ja yksityiskohdat;

   b) päivä, johon mennessä ensimmäiset ennakoivat elvytys- ja kriisinratkaisusuunnitelmat on laadittava, sekä elvytys- ja kriisinratkaisusuunnitelmien päivitysväli, joka voi olla harvempi kuin 5 artiklan 4 kohdassa, 7 artiklan 5 kohdassa, 9 artiklan 5 kohdassa ja 11 artiklan 3 kohdassa säädetään;

   c) yrityksiltä 5 artiklan 6 kohdan, 10 artiklan 2 kohdan ja 12 artiklan 1 kohdan nojalla edellytettävien tietojen sisältö ja tarkkuus;

   d) 13 ja 14 artiklassa tarkoitetun purkamismahdollisuuksien arvioinnin tarkkuus.

2. EIOPA antaa viimeistään [julkaisutoimisto lisää määräajaksi 18 kuukautta voimaantulon jälkeen] asetuksen (EU) N:o 1094/2010 16 artiklan mukaisesti ohjeet, joissa määritellään 1 kohdassa tarkoitetut yksinkertaistettuihin velvoitteisiin oikeuttavat perusteet.

3. Jäsenvaltioiden on velvoitettava valvontaviranomaiset tai tapauksen mukaan kriisinratkaisuviranomaiset toimittamaan EIOPAlle vuosittain ja kunkin jäsenvaltion osalta erikseen kaikki seuraavat tiedot:

   a) niiden vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten ja ryhmien lukumäärä, jotka kuuluvat 5, 7, 9 ja 10 artiklan mukaisen ennakoivan elvytyksen ja kriisinratkaisun suunnittelun piiriin;

b) niiden vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten ja ryhmien lukumäärä, joihin sovelletaan tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja yksinkertaistettuja velvoitteita;

c) määrälliset tiedot 1 kohdassa tarkoitettujen perusteiden soveltamisesta;

d) kuvaus 1 kohdassa tarkoitettujen perusteiden pohjalta sovellettavista yksinkertaistetuista velvoitteista verrattuna täysimittaisiin velvoitteisiin, mukaan lukien pääomavaatimusten, vakuutusmaksujen, vakuutusteknisen vastuuvelan ja varojen määrä mitattuna prosenttiosuuksina jäsenvaltioiden vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten tai tapauksen mukaan kaikkien ryhmien pääomavaatimusten, vakuutusmaksujen, vakuutusteknisen vastuuvelan ja varojen kokonaismäärästä.

4. EIOPAn julkistaa vuosittain ja kunkin jäsenvaltion osalta erikseen kaikki seuraavat tiedot:

a) niiden vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten ja ryhmien lukumäärä, jotka kuuluvat 5, 7, 9 ja 10 artiklan mukaisen ennakoivan elvytyksen ja kriisinratkaisun suunnittelun piiriin;

b) niiden vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten ja ryhmien lukumäärä, joihin sovelletaan tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja yksinkertaistettuja velvoitteita;

c) määrälliset tiedot tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen perusteiden soveltamisesta;

d) kuvaus 1 kohdassa tarkoitettujen yksinkertaistettuihin velvoitteisiin oikeuttavien perusteiden pohjalta sovellettavista yksinkertaistetuista velvoitteista verrattuna täysimittaisiin velvoitteisiin, mukaan lukien pääomavaatimusten, vakuutusmaksujen, vakuutusteknisen vastuuvelan ja varojen määrä mitattuna prosenttiosuuksina jäsenvaltioiden vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten tai tapauksen mukaan kaikkien ryhmien pääomavaatimusten, vakuutusmaksujen, vakuutusteknisen vastuuvelan ja varojen kokonaismäärästä;

e) arvio mahdollisista eroista tämän artiklan 1 kohdan kansallisessa täytäntöönpanossa.

2 JAKSO
ENNAKOIVA ELVYTYKSEN SUUNNITTELU

5 artikla

Ennakoivat elvytyssuunnitelmat

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset, jotka eivät ole osa 7 artiklan mukaisen ennakoivan elvytyksen suunnittelun piiriin kuuluvaa ryhmää ja jotka täyttävät 2 tai 3 kohdassa säädetyt perusteet, laativat ennakoivan elvytyssuunnitelman ja pitävät sen ajan tasalla. Tähän ennakoivaan elvytyssuunnitelmaan on sisällyttävä toimenpiteet, jotka asianomaisen yrityksen on toteutettava taloudellisen asemansa palauttamiseksi silloin, kun sen taloudellinen asema on heikentynyt merkittävästi.

Ennakoivien elvytyssuunnitelmien laatimisen, ajan tasalla pitämisen ja soveltamisen katsotaan olevan osa direktiivin 2009/138/EY 41 artiklassa tarkoitettua hallintojärjestelmää.

2. Valvontaviranomaisten on sovellettava ennakoivaa elvytystä koskevia vaatimuksia vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksiin näiden koon, liiketoimintamallin, riskiprofiilin, sidosten, korvattavuuden ja erityisesti niiden rajatylittävän toiminnan perusteella.

Valvontaviranomaisten on varmistettava, että tämän artiklan mukaisia ennakoivaa elvytyksen suunnittelua koskevia vaatimuksia sovelletaan vähintään 80 prosenttiin jäsenvaltion henki- ja vahinkovakuutusmarkkinoista sekä sen jälleenvakuutusmarkkinoista siten, että osuus vahinkovakuutusmarkkinoista perustuu bruttomääräisiin vakuutusmaksutuloihin ja osuus henkivakuutusmarkkinoista perustuu vakuutusteknisen vastuuvelan bruttomäärään.

Toisessa alakohdassa tarkoitettua markkinoihin soveltamisen tasoa laskettaessa voidaan ottaa huomioon ryhmän tytäryrityksinä toimivat vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykset, jos nämä tytäryrityksinä toimivat vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykset kuuluvat sellaiseen ryhmään, jolle perimmäinen emoyritys laatii 7 artiklassa tarkoitetun ryhmän ennakoivan elvytyssuunnitelman ja ylläpitää sitä.

3. Kaikkiin vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksiin, joita varten on laadittava 9 artiklan mukainen kriisinratkaisusuunnitelma, on sovellettava ennakoivaa elvytyksen suunnittelua koskevia vaatimuksia.

Ennakoivaa elvytyksen suunnittelua koskevia vaatimuksia ei kuitenkaan sovelleta matalan riskiprofiilin yrityksiin yksilöllisesti.

4. EIOPA antaa asetuksen (EU) N:o 1094/2010 16 artiklan mukaisesti ohjeet, joissa täsmennetään 2 kohdassa tarkoitettujen markkinaosuuksien määrittämiseen käytettävät menetelmät sekä 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut perusteet erityisesti rajatylittävän toiminnan osalta.

5. Valvontaviranomaisten on varmistettava, että vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset päivittävät ennakoivat elvytyssuunnitelmansa ainakin vuosittain tai sellaisen yrityksen oikeudellisessa tai organisatorisessa rakenteessa, liiketoiminnassa tai taloudellisessa tilanteessa tapahtuneen muutoksen jälkeen, jolla voisi olla olennainen vaikutus ennakoivaan elvytyssuunnitelmaan tai edellyttää sen olennaista muuttamista.

6. Ennakoivissa elvytyssuunnitelmissa ei saa olettaa, että poikkeuksellista julkista rahoitustukea on saatavissa tai että sitä saadaan.

7. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että ennakoiva elvytyssuunnitelma sisältää kaikki seuraavat osat:

a) tiivistelmä suunnitelman keskeisistä osatekijöistä, mukaan lukien viimeisimmän suunnitelman jälkeen tehdyt olennaiset muutokset;

b) yrityksen tai ryhmän kuvaus;

c) 8 kohdassa tarkoitetut indikaattorit;

d) kuvaus siitä, miten ennakoiva elvytyssuunnitelma on laadittu ja miten sitä päivitetään ja sovelletaan;

e) valikoima korjaavia toimia;

f) viestintästrategia.

8. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että 1 kohdassa tarkoitetut vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset arvioivat ennakoivien elvytyssuunnitelmien uskottavuuden ja toteuttamiskelpoisuuden, erityisesti 8 kohdassa tarkoitetut indikaattorit sekä korjaavat toimet, useissa erilaisissa asianomaisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen erityisolosuhteita vastaavissa vakavissa makrotalouden ja rahoitusalan stressiskenaarioissa, mukaan lukien koko järjestelmän laajuiset tapahtumat, epäsystemaattiset stressitilanteet, jotka todennäköisesti vaikuttavat olennaisesti kyseisten yritysten varallisuus- ja velkaprofiiliin, sekä tällaisten stressitilanteiden yhdistelmät.

9. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset varmistavat, että niiden ennakoivat elvytyssuunnitelmat sisältävät joukon määrällisiä ja laadullisia indikaattoreita, joilla määritetään, missä vaiheessa olisi harkittava korjaavien toimien toteuttamista. Indikaattorit voivat sisältää esimerkiksi pääomaa, likviditeettiä, omaisuuserien laatua, kannattavuutta, markkinaolosuhteita, makrotaloudellisia olosuhteita ja operatiivisia tapahtumia koskevia kriteerejä. Pääomapositioon liittyviin indikaattoreihin on sisällyttävä ainakin direktiivin 2009/138/EY I osaston VI luvun 4 jaksossa säädetyn vakavaraisuuspääomavaatimuksen rikkominen.

Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että valvontaviranomaiset varmistavat, että vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset ottavat käyttöön asianmukaiset järjestelyt ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen indikaattoreiden säännöllistä seurantaa varten.

Mikäli 1 kohdassa tarkoitettu vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys päättää toteuttaa ennakoivaan elvytyssuunnitelmaan sisältyvän korjaavan toimen tai olla toteuttamatta tällaista korjaavaa toimea, vaikka jokin ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu indikaattori on täyttynyt, sen on viipymättä ilmoitettava tällaisesta päätöksestä valvontaviranomaiselle.

10. Edellä 1 kohdassa tarkoitetun vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksen hallinto-, johto- tai valvontaelimen on arvioitava ja hyväksyttävä ennakoiva elvytyssuunnitelma ennen sen toimittamista valvontaviranomaisen tarkastettavaksi.

11. EIOPA antaa viimeistään [julkaisutoimisto lisää määräajaksi 18 kuukautta voimaantulon jälkeen] asetuksen (EU) N:o 1094/2010 16 artiklan mukaisesti ohjeet, joissa täsmennetään 7 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdassa tarkoitettu laadullisten ja määrällisten indikaattoreiden vähimmäisluettelo sekä 8 kohdassa tarkoitetut skenaariot, jotka määritetään yhteistyössä Euroopan järjestelmäriskikomitean kanssa.

12. EIOPA laatii teknisten sääntelystandardien luonnokset, joissa täsmennetään tiedot, jotka 1 kohdassa tarkoitetun vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen on sisällytettävä ennakoivaan elvytyssuunnitelmaan, mukaan lukien 7 kohdan ensimmäisen alakohdan e alakohdassa tarkoitetut korjaavat toimet ja niiden täytäntöönpano, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 4 artiklan soveltamista.

EIOPA toimittaa nämä teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään [julkaisutoimisto lisää määräajaksi 18 kuukautta voimaantulon jälkeen].

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1094/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

6 artikla

Valvontaviranomaisten suorittama ennakoivien elvytyssuunnitelmien tarkastus ja arviointi

1. Valvontaviranomaisten on kuuden kuukauden kuluessa kunkin 5 ja 7 artiklassa tarkoitetun ennakoivan elvytyssuunnitelman toimittamisesta tarkastettava suunnitelma ja arvioitava, missä määrin se täyttää 5 artiklassa ja tapauksen mukaan 7 artiklassa säädetyt vaatimukset, sekä arvioitava kaikki seuraavat seikat:

   a) onko kohtuullisen todennäköistä, että vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai ryhmän elinkelpoisuus ja taloudellinen asema saadaan säilytettyä tai palautettua suunnitelmassa ehdotettujen järjestelyjen täytäntöönpanon avulla;

   b) onko kohtuullisen todennäköistä, että suunnitelma ja suunnitelmassa esitetyt yksittäiset vaihtoehdot voidaan panna täytäntöön nopeasti ja tehokkaasti vaikeassa rahoitustilanteessa;

   c) onko kohtuullisen todennäköistä, että suunnitelmalla ja suunnitelmassa esitetyillä yksittäisillä vaihtoehdoilla voidaan välttää mahdollisimman pitkälle aiheuttamasta merkittävää haittaa rahoitusjärjestelmälle, mukaan lukien sellaisissa skenaarioissa, jotka johtaisivat siihen, että muut vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykset panevat ennakoivat elvytyssuunnitelmansa täytäntöön saman jakson aikana.

2. Valvontaviranomaisten on toimitettava kaikki vastaanottamansa ennakoivat elvytyssuunnitelmat kriisinratkaisuviranomaisille. Kriisinratkaisuviranomaiset voivat tutkia ennakoivia elvytyssuunnitelmia selvittääkseen, sisältävätkö ne toimia, jotka voivat vaikuttaa haitallisesti asianomaisten vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten purkamismahdollisuuksiin, ja ne voivat antaa valvontaviranomaiselle tätä koskevia suosituksia.

3. Jos vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys harjoittaa merkittävää rajatylittävää toimintaa, kotijäsenvaltion valvontaviranomaisen on toimitettava ennakoiva elvytyssuunnitelma vastaanottavan valtion valvontaviranomaiselle tämän pyynnöstä. Vastaanottavan valtion valvontaviranomainen voi tutkia ennakoivaa elvytyssuunnitelmaa selvittääkseen, sisältääkö se toimia, jotka voivat vaikuttaa haitallisesti vakuutuksenottajiin, reaalitalouteen tai rahoitusvakauteen kyseisen valvontaviranomaisen jäsenvaltiossa, ja se voi antaa kotijäsenvaltion valvontaviranomaiselle tätä koskevia suosituksia.

4. Jos valvontaviranomaiset toteavat ennakoivaa elvytyssuunnitelmaa arvioituaan, että siinä on olennaisia puutteita tai että sen täytäntöönpanolle on olennaisia esteitä, niiden on ilmoitettava arviointinsa sisällöstä asianomaiselle vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykselle tai perimmäiselle emoyritykselle ja vaadittava kyseistä yritystä toimittamaan kahden kuukauden kuluessa tarkistettu suunnitelma, josta käy ilmi, millä tavoin näihin puutteisiin tai esteisiin puututaan. Tätä kahden kuukauden määräaikaa voidaan valvontaviranomaisen suostumuksella pidentää yhdellä kuukaudella.

Ennen kuin valvontaviranomainen vaatii vakuutus- tai jälleenvakuutusyritystä toimittamaan ennakoivan elvytyssuunnitelman uudelleen, sen on annettava yritykselle mahdollisuus esittää mielipiteensä tästä vaatimuksesta.

Jos valvontaviranomainen katsoo, ettei puutteisiin tai esteisiin ole puututtu tarkistetussa suunnitelmassa riittävällä tavalla, se voi ohjeistaa yritystä tekemään suunnitelmaan erityisiä muutoksia.

5. Jos vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys jättää tarkistetun ennakoivan elvytyssuunnitelman toimittamatta tai jos valvontaviranomainen katsoo, ettei tarkistetussa ennakoivassa elvytyssuunnitelmassa ole korjattu riittävässä määrin tämän viranomaisen alkuperäisessä arvioinnissa todettuja puutteita ja mahdollisia esteitä, eikä puutteita tai esteitä ole mahdollista riittävässä määrin korjata määräämällä yritys tekemään suunnitelmaan erityisiä muutoksia, valvontaviranomaisen on vaadittava yritystä osoittamaan kohtuullisen ajan kuluessa muutokset, joita se voi tehdä liiketoimintaansa puuttuakseen ennakoivan elvytyssuunnitelman puutteisiin tai sen täytäntöönpanon esteisiin.

Jos vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys ei osoita tällaisia muutoksia valvontaviranomaisen asettaman määräajan kuluessa tai jos valvontaviranomainen arvioi, ettei yrityksen ehdottamilla toimilla puututtaisi riittävässä määrin puutteisiin tai esteisiin, valvontaviranomainen voi tehdä perustellun päätöksen, jossa se määrää yrityksen toteuttamaan kaikki toimet, jotka se katsoo tarpeellisiksi ja oikeasuhteisiksi, kun otetaan huomioon puutteiden ja esteiden vakavuus ja toimien vaikutus yrityksen liiketoimintaan.

Toisessa alakohdassa tarkoitetusta perustellusta päätöksestä on ilmoitettava kirjallisesti vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykselle, ja siihen on voitava hakea muutosta.

7 artikla

Ryhmän ennakoiva elvytyssuunnitelma

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että perimmäiset emoyritykset laativat ryhmälle ennakoivan elvytyssuunnitelman ja toimittavat sen ryhmävalvojalle.

Ryhmän ennakoiva elvytyssuunnitelma tarkoittaa perimmäisen emoyrityksen johtamaa ryhmää koskevaa ennakoivaa elvytyssuunnitelmaa. Ryhmän ennakoivassa elvytyssuunnitelmassa on esitettävä korjaavat toimenpiteet, joita saatetaan joutua panemaan täytäntöön perimmäisen emoyrityksen ja yksittäisten tytäryritysten tasolla.

2. Ryhmän ennakoivaan elvytyssuunnitelmaan on sisällyttävä korjaavia toimia, joilla pyritään ryhmän tai siihen kuuluvan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen vakauttamiseen kyseisen ryhmän tai jonkin siihen kuuluvan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen jouduttua ongelmatilanteeseen, jotta voidaan puuttua ongelmien syihin tai poistaa ne sekä palauttaa kyseisen ryhmän tai siihen kuuluvan asianomaisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen taloudellinen asema, ottaen samalla huomioon muiden ryhmään kuuluvien yhteisöjen taloudellinen asema.

Ryhmän ennakoivaan elvytyssuunnitelmaan on sisällytettävä järjestelyt koordinoinnin ja johdonmukaisuuden varmistamiseksi toimenpiteissä, jotka ovat oikeasuhteisia ja joita toteutetaan sekä ryhmän että siihen kuuluvien yhteisöjen tasolla.

3. Ryhmän ennakoivaan elvytyssuunnitelmaan ja mahdollisiin tytäryrityksinä toimivia yksittäisiä vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksiä varten laadittuihin suunnitelmiin on sisällytettävä 5 artiklassa eritellyt seikat.

Ryhmän ennakoivassa elvytyssuunnitelmassa on esitettävä, onko korjaavien toimien täytäntöönpanolle ryhmässä esteitä, mukaan lukien suunnitelman kattamien yksittäisten yhteisöjen tasolla, ja onko nopealle oman varallisuuden siirrolle tai velkojen tai varojen takaisinmaksulle ryhmän sisällä olennaisia käytännöllisiä tai oikeudellisia esteitä.

4. Valvontaviranomaiset voivat seuraavissa tilanteissa vaatia tytäryrityksinä toimivia vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksiä tai 1 artiklan 1 kohdan c ja d alakohdassa tarkoitettuja yhteisöjä laatimaan ja toimittamaan ennakoivan elvytyssuunnitelman:

a) ryhmän ennakoivaa elvytyssuunnitelmaa ei ole olemassa;

b) asianomainen valvontaviranomainen osoittaa, että kyseistä yhteisöä ei ole otettu riittävällä tavalla huomioon ryhmän ennakoivassa elvytyssuunnitelmassa, kun otetaan huomioon kyseisen yhteisön merkitys asianomaisessa jäsenvaltiossa sekä velvoitteet, joita kyseisessä jäsenvaltiossa sovelletaan vastaaviin yrityksiin.

5. Edellyttäen, että 64 artiklassa säädetyt salassapitovelvollisuutta koskevat vaatimukset ovat käytössä, ryhmävalvojan on välitettävä ryhmän ennakoiva elvytyssuunnitelma

a) EIOPAlle;

b) asiaankuuluville valvontaviranomaisille, jotka ovat direktiivin 2009/138/EY 248 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun valvontaviranomaisten kollegion jäseniä tai osallistuvat siihen;

c) ryhmän kriisinratkaisuviranomaiselle;

d) tytäryritysten kriisinratkaisuviranomaisille.

6. Edellä 1 tai 4 kohdassa tarkoitetun ryhmän ennakoivan elvytyssuunnitelman laativan yhteisön hallinto-, johto- tai valvontaelimen on arvioitava ja hyväksyttävä suunnitelma ennen sen toimittamista ryhmävalvojan tarkastettavaksi.

8 artikla

Ryhmävalvojan suorittama ryhmän ennakoivan elvytyssuunnitelman tarkastus ja arviointi

1. Ryhmävalvojan on tarkastettava ryhmän ennakoiva elvytyssuunnitelma ja arvioitava, missä määrin se täyttää 6 artiklassa ja tässä artiklassa säädetyt vaatimukset ja arviointiperusteet, kuultuaan asiaankuuluvia valvontaviranomaisia, jotka ovat direktiivin 2009/138/EY 248 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun valvontaviranomaisten kollegion jäseniä tai osallistuvat siihen. Arviointi on tehtävä 6 artiklan ja tämän artiklan mukaista menettelyä noudattaen ja ottaen huomioon korjaavien toimien mahdolliset vaikutukset vakuutuksenottajiin, reaalitalouteen ja rahoitusvakauteen kaikissa niissä jäsenvaltioissa, joissa ryhmä toimii.

2. Ryhmävalvojan on pyrittävä saamaan valvontaviranomaisten kollegiossa aikaan 17 artiklassa tarkoitettu yhteinen päätös seuraavista asioista:

a) ryhmän ennakoivan elvytyssuunnitelman tarkastus ja arviointi sekä se, onko ryhmään kuuluville vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksille laadittava 7 artiklan 3 kohdassa tarkoitettu yksilöllinen elvytyssuunnitelma;

b) 6 artiklan 3 ja 4 kohdassa tarkoitettujen toimenpiteiden soveltaminen.

3 JAKSO
KRIISINRATKAISUN SUUNNITTELU

9 artikla

Kriisinratkaisusuunnitelma

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset laativat valvontaviranomaista kuultuaan kriisinratkaisusuunnitelman jokaiselle vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykselle, joka täyttää 2 kohdassa säädetyt perusteet ja joka ei ole osa sellaista ryhmää, joka kuuluu 10 ja 11 artiklan mukaisen kriisinratkaisun suunnittelun piiriin. Kriisinratkaisusuunnitelmassa on esitettävä kriisinratkaisutoimet, jotka kriisinratkaisuviranomainen voi toteuttaa, jos vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys täyttää 19 artiklan 1 kohdassa tai 20 artiklan 3 kohdassa tarkoitetut kriisinratkaisuedellytykset.

2. Kriisinratkaisuviranomaisten on laadittava kriisinratkaisusuunnitelma vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksille, jotka valitaan niiden koon, liiketoimintamallin, riskiprofiilin, sidosten, korvattavuuden ja niiden kaatumisesta vakuutuksenottajille todennäköisesti aiheutuvien vaikutusten perusteella. Määrittäessään, mitkä vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset kuuluvat kriisinratkaisun suunnittelun piiriin, kriisinratkaisuviranomaisen on otettava huomioon erityisesti vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen rajatylittävä toiminta sekä kriittisten toimintojen olemassaolo.

   Kriisinratkaisuviranomaisten on varmistettava, että kriisinratkaisun suunnittelun piiriin kuuluu vähintään 70 prosenttia jäsenvaltion henki- ja vahinkovakuutusmarkkinoista sekä sen jälleenvakuutusmarkkinoista siten, että osuus vahinkovakuutusmarkkinoista perustuu bruttomääräisiin vakuutusmaksutuloihin ja osuus henkivakuutusmarkkinoista perustuu vakuutusteknisen vastuuvelan bruttomäärään. Markkinoihin soveltamisen tasoa laskettaessa voidaan ottaa huomioon sellaiset ryhmän tytäryritykset, jotka kuuluvat 10 artiklassa tarkoitetun ryhmän kriisinratkaisusuunnitelman piiriin.

   Kriisinratkaisun suunnittelua koskevia vaatimuksia ei sovelleta matalan riskiprofiilin yrityksiin yksilöllisesti.

3. Jos vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys harjoittaa merkittävää rajatylittävää toimintaa, kotijäsenvaltion kriisinratkaisuviranomaisten on toimitettava kriisinratkaisusuunnitelman luonnos vastaanottavan valtion valvonta- tai kriisinratkaisuviranomaiselle tämän pyynnöstä. Vastaanottavan jäsenvaltion valvonta- tai kriisinratkaisuviranomainen voi tutkia kriisinratkaisusuunnitelman luonnosta selvittääkseen, sisältääkö se toimia, jotka voivat vaikuttaa haitallisesti vakuutuksenottajiin, reaalitalouteen tai rahoitusvakauteen kyseisen viranomaisen jäsenvaltiossa, ja se voi antaa kotijäsenvaltion kriisinratkaisuviranomaiselle tätä koskevia suosituksia.

4. Määritettäessä kriisinratkaisuvälineiden ja -valtuuksien soveltamisvaihtoehtoja kriisinratkaisusuunnitelmissa on otettava huomioon asianmukaiset kriisinratkaisuskenaariot, mukaan lukien skenaario, jossa vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kaatuminen on epäsystemaattinen tapahtuma tai se tapahtuu rahoitusalan laajemman epävakauden tai koko järjestelmää koskevien tapahtumien aikana.

   Kriisinratkaisusuunnitelmissa ei saa olettaa, että käytettävissä on poikkeuksellista julkista rahoitustukea, lukuun ottamatta mahdollisia vakuutustakuujärjestelmiä tai rahoitusjärjestelyjä.

5. Kriisinratkaisuviranomaisten on tarkistettava ja tarvittaessa päivitettävä kriisinratkaisusuunnitelmat ainakin vuosittain ja jokaisen sellaisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen oikeudellisessa tai organisatorisessa rakenteessa, liiketoiminnassa tai taloudellisessa asemassa tapahtuneen olennaisen muutoksen jälkeen, joka voisi vaikuttaa olennaisesti suunnitelman tehokkuuteen tai muuten edellyttää kriisinratkaisusuunnitelman tarkistamista.

   Vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten sekä valvontaviranomaisten on ilmoitettava viipymättä kriisinratkaisuviranomaisille kaikista tapahtumista, joiden vuoksi kriisinratkaisusuunnitelmaa on tarkistettava tai päivitettävä.

6. Kriisinratkaisusuunnitelmassa on esitettävä vaihtoehdot kriisinratkaisuvälineiden ja -valtuuksien soveltamiseksi vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykseen, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 4 artiklan soveltamista. Kriisinratkaisusuunnitelmaan on sisällyttävä kaikki seuraavat osat, tarvittaessa ja mahdollisuuksien mukaan määrällisesti ilmaistuina:

   a) tiivistelmä suunnitelman keskeisistä osatekijöistä;

   b) tiivistelmä yritykseen edellisten sitä koskevien kriisinratkaisutietojen toimittamisen jälkeen kohdistuneista olennaisista muutoksista;

   c) sen osoittaminen, miten kriittiset toiminnot ja ydinliiketoiminta-alueet voidaan tarvittavissa määrin erotella oikeudellisesti ja taloudellisesti muista toiminnoista niiden jatkuvuuden varmistamiseksi yrityksen kaaduttua;

   d) erittely varoista, joiden voidaan olettaa käyvän vakuudesta;

   e) arvio suunnitelman jokaisen olennaisen osan toteuttamiseen tarvittavasta ajasta;

   f) yksityiskohtainen kuvaus 13 artiklan mukaisesti tehdystä purkamismahdollisuuksien arvioinnista;

   g) kuvaus 15 artiklan nojalla edellytettävistä toimenpiteistä, joilla puututaan 13 artiklan mukaisesti tehdyssä arvioinnissa todettuihin purkamismahdollisuuksien esteisiin tai poistetaan ne;

   h) selvitys siitä, miten kriisinratkaisun vaihtoehdot voitaisiin rahoittaa olettamatta, että käytettävissä on poikkeuksellista julkista rahoitustukea paitsi mahdollisia vakuutustakuujärjestelmiä tai rahoitusjärjestelyjä;

   i) yksityiskohtainen kuvaus erilaisista kriisinratkaisustrategioista, joita voidaan soveltaa erilaisissa skenaarioissa ja sovellettavia määräaikoja noudattaen;

   j) kuvaus kriittisistä keskinäisistä sidoksista;

k) selvitys kriisinratkaisusuunnitelman vaikutuksista yrityksen työntekijöihin, mukaan lukien arvio tähän liittyvistä kustannuksista, sekä selvitys suunnitelluista menettelyistä henkilökunnan kuulemiseksi kriisinratkaisumenettelyn aikana, ottaen tarvittaessa huomioon työmarkkinaosapuolten kanssa käytävää vuoropuhelua koskevat kansalliset järjestelmät;

l) tiedotusvälineille ja yleisölle tiedottamista koskeva suunnitelma;

m) kuvaus toiminnoista ja järjestelmistä, jotka ovat olennaisia yrityksen operatiivisten prosessien jatkuvan ylläpidon kannalta;

n) soveltuvissa tapauksissa yrityksen kriisinratkaisusuunnitelmasta esittämät näkemykset.

Edellä a alakohdassa tarkoitetut tiedot on annettava asianomaiselle vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykselle.

7. Kriisinratkaisuviranomaisen on toimitettava kriisinratkaisusuunnitelmat ja kaikki niihin tehdyt muutokset asianomaisille valvontaviranomaisille.

8. EIOPA laatii luonnokset teknisiksi sääntelystandardeiksi, joissa tarkennetaan kriisinratkaisusuunnitelman sisältö, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 4 artiklan soveltamista.

EIOPA toimittaa nämä teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään [julkaisutoimisto lisää määräajaksi 18 kuukautta voimaantulon jälkeen].

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1094/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

9. EIOPA antaa viimeistään [julkaisutoimisto lisää määräajaksi 18 kuukautta voimaantulon jälkeen] asetuksen (EU) N:o 1094/2010 16 artiklan mukaisesti ohjeet, joissa täsmennetään, millä perusteilla kriittiset toiminnot määritetään.

10 artikla

Ryhmän kriisinratkaisusuunnitelma

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että ryhmien kriisinratkaisuviranomaiset laativat ryhmille kriisinratkaisusuunnitelmat.

2. Ryhmän kriisinratkaisusuunnitelmassa on

a) esitettävä kriisinratkaisutoimet, jotka kunkin yhteisön osalta on toteutettava silloin, kun toimenpiteet ovat välttämättömiä kriittisten toimintojen jatkuvuuden varmistamiseksi;

b) tarkasteltava, missä määrin 26 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja kriisinratkaisuvälineitä voitaisiin soveltaa ja kriisinratkaisuvaltuuksia käyttää koordinoidusti, sekä tunnistettava koordinoidun kriisinratkaisun mahdolliset esteet;

c) esitettävä asianmukaiset yhteistyö- ja koordinointijärjestelyt kolmansien maiden asiaankuuluvien viranomaisten kanssa ja niiden vaikutukset unionissa tapahtuvaan kriisinratkaisuun, jos ryhmään sisältyy kyseisiin kolmansiin maihin perustettuja yhteisöjä;

d) esitettävä ryhmän kriisinratkaisun edistämistä helpottavat toimet, myös yksittäisten toimintojen tai liiketoiminta-alueiden oikeudellinen ja taloudellinen erottelu, ottaen huomioon ryhmän sisäiset sidokset;

e) esitettävä ryhmän kriisinratkaisutoimien rahoittamiseen käytettävissä olevat rahoituslähteet ja, jos on käytettävä vakuutustakuujärjestelmiä tai rahoitusjärjestelyjä, periaatteet, joiden mukaan rahoitusvastuu jaetaan eri jäsenvaltioissa olevien rahoituslähteiden kesken. Ryhmien kriisinratkaisusuunnitelmissa ei saa olettaa, että käytettävissä on poikkeuksellista julkista rahoitustukea;

f) esitettävä 9 artiklan 6 kohdassa säädetyt tiedot.

3. Ryhmien kriisinratkaisuviranomaisten on toimitettava ryhmien kriisinratkaisusuunnitelmat ja kaikki niihin tehdyt muutokset asianomaisille valvontaviranomaisille.

4. EIOPA laatii luonnokset teknisiksi sääntelystandardeiksi, joissa määritellään ryhmien kriisinratkaisusuunnitelmien sisältö ottaen huomioon ryhmien liiketoimintamallien moninaisuus sisämarkkinoilla.

EIOPA toimittaa nämä teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään [julkaisutoimisto lisää määräajaksi 18 kuukautta voimaantulon jälkeen].

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1094/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

11 artikla

Ryhmien kriisinratkaisusuunnitelmia koskevat vaatimukset ja menettely

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että perimmäiset emoyritykset toimittavat 12 artiklan mukaisesti mahdollisesti edellytettävät tiedot ryhmän kriisinratkaisuviranomaiselle. Nämä tiedot on toimitettava perimmäisestä emoyrityksestä ja kustakin ryhmään kuuluvasta yhteisöstä siinä laajuudessa kuin se on niiden osalta tarpeen, myös 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetuista yhteisöistä.

Edellyttäen, että tässä direktiivissä säädettyjä salassapitovelvollisuutta koskevia vaatimuksia sovelletaan, ryhmän kriisinratkaisuviranomaisen on välitettävä tämän kohdan mukaisesti toimitetut merkitykselliset tiedot

a) EIOPAlle;

b) kriisinratkaisuviranomaisille, jotka ovat kriisinratkaisukollegion jäseniä;

c) asiaankuuluville valvontaviranomaisille, jotka ovat direktiivin 2009/138/EY 248 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun valvontaviranomaisten kollegion jäseniä tai osallistuvat siihen.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että ryhmien kriisinratkaisuviranomaiset laativat ryhmien kriisinratkaisusuunnitelmat ja ylläpitävät niitä kriisinratkaisukollegioissa yhdessä 1 kohdan toisen kohdan b alakohdassa tarkoitettujen kriisinratkaisuviranomaisten kanssa ja kuultuaan asianomaisia valvontaviranomaisia, jotka ovat direktiivin 2009/138/EY 248 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun valvontaviranomaisten kollegion jäseniä tai osallistuvat siihen. Ryhmän kriisinratkaisuviranomainen voi oman harkintansa mukaan ottaa ryhmän

kriisinratkaisusuunnitelman laadintaan ja ylläpitämiseen mukaan kolmansien maiden kriisinratkaisuviranomaisia, joiden lainkäyttöalueilla ryhmä on perustanut tytäryrityksenä toimivia vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksiä, vakuutushallintayhtiöitä tai merkittäviä sivukonttoreita, edellyttäen, että nämä noudattavat tämän direktiivin 77 artiklassa säädettyjä salassapitovelvollisuutta koskevia vaatimuksia.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että ryhmien kriisinratkaisusuunnitelmat tarkistetaan ja tarvittaessa päivitetään ainakin vuosittain ja jokaisen sellaisen ryhmän tai siihen kuuluvan yhteisön oikeudelliseen tai organisatoriseen rakenteeseen, liiketoimintaan tai taloudelliseen asemaan kohdistuneen muutoksen jälkeen, joka voisi vaikuttaa olennaisesti suunnitelmaan tai edellyttää sen muuttamista.

4. Ryhmän kriisinratkaisusuunnitelma on hyväksyttävä 17 artiklassa tarkoitetulla yhteisellä päätöksellä, jonka tekevät ryhmän kriisinratkaisuviranomainen ja tytäryrityksenä toimivien vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten sekä 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitettujen yhteisöjen kriisinratkaisuviranomaiset.

12 artikla

Kriisinratkaisusuunnitelmia varten toimitettava tiedot ja vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tekemä yhteistyö

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet vaatia vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksiltä tai tapauksen mukaan perimmäiseltä emoyritykseltä

   a) yhteistyötä kriisinratkaisusuunnitelmien tai ryhmien kriisinratkaisusuunnitelmien laatimisessa siinä määrin kuin on tarpeen;

   b) kaikki kriisinratkaisusuunnitelmien tai ryhmän kriisinratkaisusuunnitelman laatimiseen ja täytäntöönpanoon tarvittavat tiedot joko suoraan tai valvontaviranomaisen kautta.

2. Asianomaisten jäsenvaltioiden valvontaviranomaisten on tehtävä yhteistyötä kriisinratkaisuviranomaisten kanssa tarkistaakseen, ovatko 1 kohdassa tarkoitetut tiedot jo osittain tai kokonaan saatavilla, ja toimitettava nämä tiedot kyseisille kriisinratkaisuviranomaisille. Kriisinratkaisuviranomaisten on pyrittävä saamaan kaikki merkitykselliset tiedot valvontaviranomaisilta, ennen kuin ne pyytävät tietoja vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksiltä.

3. EIOPA laatii luonnokset teknisiksi täytäntöönpanostandardeiksi, joissa täsmennetään tässä artiklassa tarkoitettujen tietojen sisältö ja menettelyt niiden toimittamiseksi ja joissa määritetään vähintään tietyt vakiomuotoiset lomakkeet ja mallit tietojen toimittamista varten.

   EIOPA toimittaa nämä teknisten täytäntöönpanostandardien luonnokset komissiolle viimeistään [julkaisutoimisto lisää määräajaksi 18 kuukautta voimaantulon jälkeen].

   Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset täytäntöönpanostandardit asetuksen (EU) N:o 1094/2010 15 artiklan mukaisesti.

II LUKU
Purkamismahdollisuudet

13 artikla

Purkamismahdollisuuksien arviointi

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset valvontaviranomaista kuultuaan arvioivat, missä määrin ryhmään kuulumattomat vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykset ovat purkamiskelpoisia, olettamatta, että käytettävissä on poikkeuksellista julkista rahoitustukea, lukuun ottamatta mahdollisia vakuutustakuujärjestelmiä tai rahoitusjärjestelyjä.

   Vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys katsotaan purkamiskelpoiseksi, jos on olemassa uskottava mahdollisuus, että se voidaan likvidoida tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä tai että kriisinratkaisuviranomainen voi toteuttaa yrityksen kriisinratkaisun soveltamalla siihen 26 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja eri kriisinratkaisuvälineitä ja käyttämällä 40–52 artiklassa tarkoitettuja kriisinratkaisuvaltuuksia.

2. Kriisinratkaisuviranomaisten on suoritettava 1 kohdassa tarkoitettu purkamismahdollisuuksien arviointi samanaikaisesti 9 artiklan mukaisen kriisinratkaisusuunnitelman laatimisen ja päivittämisen kanssa ja niitä varten.

3. EIOPA laatii luonnokset teknisiksi sääntelystandardeiksi, joissa määritellään seikat ja perusteet, joita 1 kohdassa ja 14 artiklassa tarkoitetussa vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten tai ryhmien purkamismahdollisuuksien arvioinnissa sovelletaan.

   EIOPA toimittaa nämä teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään [julkaisutoimisto lisää määräajaksi 18 kuukautta voimaantulon jälkeen].

   Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1094/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

14 artikla

Ryhmien purkamismahdollisuuksien arviointi

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että ryhmän kriisinratkaisuviranomainen arvioi yhdessä tytäryritysten kriisinratkaisuviranomaisten kanssa ja kuultuaan ryhmävalvojaa ja tytäryritysten valvontaviranomaisia, missä määrin ryhmä on purkamiskelpoinen, olettamatta, että käytettävissä on poikkeuksellista julkista rahoitustukea, lukuun ottamatta mahdollisia vakuutustakuujärjestelmiä tai rahoitusjärjestelyjä.

2. Ryhmä katsotaan purkamiskelpoiseksi, jos on olemassa uskottava mahdollisuus, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat joko likvidoida ryhmään kuuluvat yhteisöt tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä tai toteuttaa ryhmän kriisinratkaisun soveltamalla kriisinratkaisuvälineitä ja käyttämällä kriisinratkaisuvaltuuksia ryhmään kuuluvien yhteisöjen suhteen, mikäli ne ovat erotettavissa helposti ja kohtuullisessa ajassa, tai muilla kansallisessa lainsäädännössä säädetyillä keinoilla.

Jäljempänä 68 artiklassa tarkoitettujen kriisinratkaisukollegioiden on otettava ryhmän purkamismahdollisuuksien arviointi huomioon suorittaessaan tehtäviään.

3. Ryhmän kriisinratkaisuviranomaisen on suoritettava ryhmän purkamismahdollisuuksien arviointi samanaikaisesti 10 artiklan mukaisen koko ryhmän kattavan kriisinratkaisusuunnitelman laatimisen ja päivittämisen kanssa ja niitä varten. Arviointi on toteutettava 11 artiklassa säädetyn päätöksentekomenettelyn mukaisesti.

15 artikla

Valtuudet puuttua purkamismahdollisuuksien esteisiin tai poistaa ne

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jos 13 tai 14 artiklan mukaisesti tehdyssä purkamismahdollisuuksien arvioinnissa todetaan, että asianomaisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen purkamismahdollisuuksille on olennaisia esteitä, kriisinratkaisuviranomainen ilmoittaa asiasta kirjallisesti kyseiselle vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykselle ja asianomaiselle valvontaviranomaiselle.

2. Edellä 9 artiklan 1 kohdassa asetettua kriisinratkaisuviranomaisia koskevaa vaatimusta kriisinratkaisusuunnitelmien laatimisesta ja 11 artiklan 4 kohdassa asetettua asiaankuuluvia kriisinratkaisuviranomaisia koskevaa vaatimusta saada aikaan 17 artiklan mukainen yhteinen päätös ryhmän kriisinratkaisusuunnitelmista ei sovelleta tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitetun ilmoituksen jälkeen siihen asti, kun kriisinratkaisuviranomainen on tämän artiklan 3 kohdan mukaisesti hyväksynyt toimenpiteet purkamismahdollisuuksien olennaisten esteiden poistamiseksi tai tehnyt päätöksen tämän artiklan 4 kohdan mukaisesti.

3. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen on neljän kuukauden kuluessa päivästä, jona se on vastaanottanut 1 kohdassa tarkoitetun ilmoituksen, ehdotettava kriisinratkaisuviranomaiselle mahdollisia toimenpiteitä, joilla puututaan ilmoituksessa yksilöityihin olennaisiin esteisiin tai poistetaan ne.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen toimenpiteiden täytäntöönpanoaikataulussa, jonka asianomainen yritys laatii, on otettava huomioon olennaisten esteiden syyt.

Kriisinratkaisuviranomaisen on valvontaviranomaista kuultuaan arvioitava, voidaanko ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetuilla toimenpiteillä tosiasiallisesti puuttua kyseisiin olennaisiin esteisiin tai poistaa ne.

4. Jos kriisinratkaisuviranomainen katsoo, etteivät vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen 3 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti ehdottamat toimenpiteet tosiasiallisesti pienennä tai poista kyseisiä esteitä, kriisinratkaisuviranomaisen on joko suoraan tai valvontaviranomaisen välityksellä vaadittava kyseistä vakuutus- tai jälleenvakuutusyritystä toteuttamaan jonkin 5 kohdassa tarkoitetuista vaihtoehtoisista toimenpiteistä ja ilmoitettava nämä toimenpiteet kirjallisesti kyseiselle yhteisölle, jonka on yhden kuukauden kuluessa tämän ilmoituksen vastaanottamisesta ehdotettava suunnitelmaa näiden vaatimusten noudattamiseksi.

Kriisinratkaisuviranomaisen on vaihtoehtoisia toimenpiteitä esittäessään osoitettava, että vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen ehdottamilla toimenpiteillä ei kyettäisi poistamaan purkamismahdollisuuksien esteitä ja että ehdotetut vaihtoehtoiset

toimenpiteet ovat oikeasuhteisia esteiden poistamiseksi. Kriisinratkaisuviranomaisten on otettava huomioon näiden toimenpiteiden vaikutus vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen liiketoimintaan, sen vakauteen ja sen kykyyn edistää taloutta.

5. Edellä 4 kohdassa tarkoitettuja vaihtoehtoisia toimenpiteitä ovat toimenpiteet, joiden puitteissa

a) vakuutus- tai jälleenvakuutusyritystä voidaan vaatia tarkistamaan ryhmän sisäisiä rahoitussopimuksia tai tarkastelemaan niiden puuttumista tai laatimaan joko ryhmän sisällä tai kolmansien osapuolten kanssa palvelusopimuksia;

b) vakuutus- tai jälleenvakuutusyritystä voidaan vaatia rajoittamaan yksittäisten riskien tai kokonaisriskin enimmäismäärää;

c) voidaan vaatia kriisinratkaisun kannalta merkityksellisiä erityisiä tai yleisiä lisätietoja;

d) vakuutus- tai jälleenvakuutusyritystä voidaan vaatia luopumaan tietyistä varoista tai uudelleenjärjestelmään velkoja;

e) vakuutus- tai jälleenvakuutusyritystä voidaan vaatia rajoittamaan tai lopettamaan yksittäisiä nykyisiä tai ehdotettuja toimintoja;

f) voidaan rajoittaa uusien tai olemassa olevien liiketoiminta-alueiden kehittämistä tai uusien tai olemassa olevien tuotteiden myyntiä tai estää ne;

g) vakuutus- tai jälleenvakuutusyritystä voidaan vaatia muuttamaan jälleenvakuutusstrategiaa;

h) vaatia muutoksia vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai minkä tahansa suoraan tai välillisesti sen määräysvallassa olevan ryhmään kuuluvan yhteisön oikeudellisiin tai toiminnallisiin rakenteisiin tarkoituksena yksinkertaistaa niitä sen varmistamiseksi, että kriittiset toiminnot voidaan kriisinratkaisuvälineitä soveltamalla erotella oikeudellisesti ja toiminnallisesti muista toiminnoista;

i) vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys tai emoyritys voidaan velvoittaa perustamaan jäsenvaltiossa emoyrityksenä toimiva vakuutushallintayhtiö tai unionissa emoyrityksenä toimiva vakuutushallintayhtiö; tai

j) sekavakuutushallintayhtiön tytäryrityksenä toimivan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tapauksessa kyseistä sekavakuutushallintayhtiötä voidaan vaatia perustamaan erillinen vakuutushallintayhtiö valvomaan vakuutus- tai jälleenvakuutusyritystä, jos tämä on tarpeen kyseisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kriisinratkaisun edistämiseksi ja sen välttämiseksi, että kriisinratkaisuvälineiden soveltaminen ja kriisinratkaisuvaltuuksien käyttö vaikuttaa haitallisesti ryhmän muihin kuin rahoitusalalla toimiviin osiin.

6. Ennen kuin kriisinratkaisuviranomainen esittää 5 kohdassa tarkoitettuja vaihtoehtoisia toimenpiteitä, sen on valvontaviranomaista kuultuaan otettava asianmukaisesti huomioon näiden toimenpiteiden mahdollinen vaikutus asianomaisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen parhaillaan harjoittaman liiketoiminnan terveeseen pohjaan ja vakauteen sekä sisämarkkinoihin.

7. Edellä olevan 1 tai 4 kohdan mukaisesti annettavan ilmoituksen tai päätöksen on täytettävä seuraavat vaatimukset:

a) siinä on esitettävä perustelut kyseiselle arvioinnille tai päätökselle;

b) siinä on ilmoitettava, millä tavoin kyseinen arviointi tai päätös täyttää 4 kohdan toisessa alakohdassa säädetyn oikeasuhteista soveltamista koskevan vaatimuksen;

c) siihen on voitava hakea muutosta.

8. EIOPA antaa viimeistään [julkaisutoimisto lisää määräajaksi 18 kuukautta voimaantulon jälkeen] asetuksen (EU) N:o 1094/2010 16 artiklan mukaisesti ohjeet, joissa määritellään tarkemmin 5 kohdassa säädetyt toimenpiteet sekä olosuhteet, joissa niitä voidaan soveltaa.

16 artikla

Valtuudet puuttua purkamismahdollisuuksien esteisiin tai poistaa ne: ryhmän käsittely

1. Ryhmän kriisinratkaisuviranomaisen on yhdessä tytäryritysten kriisinratkaisuviranomaisten kanssa ja kuultuaan valvontaviranomaisten kollegiota tarkasteltava 14 artiklassa edellytettyä arviointia kriisinratkaisukollegiossa ja toteutettava kaikki kohtuulliset toimenpiteet saadakseen aikaan 17 artiklan mukaisen yhteisen päätöksen 15 artiklan 4 kohdan mukaisesti esitettyjen toimenpiteiden soveltamisesta kaikkiin asiaankuuluviin ryhmään kuuluviin yhteisöihin.

2. Ryhmän kriisinratkaisuviranomaisen on asetuksen (EU) N:o 1094/2010 25 artiklan 1 kohdan mukaisesti yhteistyössä ryhmänvalvojan ja EIOPAn kanssa laadittava kertomus ja toimitettava se perimmäiselle emoyritykselle ja tytäryritysten kriisinratkaisuviranomaisille, joiden on toimitettava se toimivaltansa piiriin kuuluville tytäryrityksille. Valvontaviranomaisia on kuultava ennen kertomuksen laatimista, ja kertomuksessa on käsiteltävä olennaisia esteitä 26 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen kriisinratkaisuvälineiden ja 40–52 artiklassa tarkoitettujen kriisinratkaisuvaltuuksien tehokkaalle soveltamiselle ryhmään. Kertomuksessa on suositeltava oikeasuhteisia ja kohdennettuja toimenpiteitä, jotka ryhmän kriisinratkaisuviranomaisen mukaan ovat välttämättömiä tai asianmukaisia näiden esteiden poistamiseksi, ottaen huomioon näiden toimenpiteiden vaikutus ryhmän liiketoimintamalliin.

3. Perimmäinen emoyritys voi neljän kuukauden kuluessa päivästä, jona se on vastaanottanut kertomuksen, toimittaa huomautuksensa ja ehdottaa ryhmän kriisinratkaisuviranomaiselle vaihtoehtoisia toimenpiteitä kertomuksessa yksilöityjen esteiden korjaamiseksi.

Kriisinratkaisuviranomaisen on valvontaviranomaista kuultuaan arvioitava, voidaanko näillä toimenpiteillä tosiasiallisesti puuttua olennaiseen esteeseen tai poistaa se.

4. Ryhmän kriisinratkaisuviranomaisen on ilmoitettava kaikista perimmäisen emoyrityksen ehdottamista toimenpiteistä kriisinratkaisukollegioon kuuluville tai siihen osallistuville viranomaisille. Ryhmän kriisinratkaisuviranomaisten ja tytäryritysten kriisinratkaisuviranomaisten on valvontaviranomaisia kuultuaan tehtävä parhaansa saadakseen kriisinratkaisukollegiossa aikaan 17 artiklan mukaisen yhteisen päätöksen olennaisten esteiden määrittämisestä ja tarvittaessa arvioinnista, joka koskee perimmäisen emoyrityksen ehdottamia toimenpiteitä sekä toimenpiteitä, joita viranomaiset vaativat esteisiin puuttumiseksi tai niiden poistamiseksi. Niiden on samalla otettava huomioon toimenpiteiden mahdolliset vaikutukset kaikissa jäsenvaltioissa, joissa ryhmä toimii.

III LUKU
Yhteiset päätökset

17 artikla

Yhteiset päätökset

1. Ryhmävalvojien, valvontaviranomaisten, ryhmien kriisinratkaisuviranomaisten ja kriisinratkaisuviranomaisten on pyrittävä saamaan aikaan 8 artiklan 2 kohdassa, 11 artiklan 4 kohdassa ja 16 artiklan 4 kohdassa tarkoitettu yhteinen päätös neljän kuukauden kuluessa päivästä, jona

   a) ryhmävalvoja on 7 artiklan 4 kohdan mukaisesti toimittanut ryhmän ennakoivan elvytyssuunnitelman;

   b) ryhmän kriisinratkaisuviranomainen on toimittanut 11 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitetut tiedot;

   c) perimmäinen emoyritys on esittänyt mahdolliset huomautuksensa, tai 16 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun neljän kuukauden määräajan päättyessä sen mukaan, kumpi ajankohta on aikaisempi.

   EIOPA voi valvonta- tai kriisinratkaisuviranomaisen pyynnöstä auttaa ryhmävalvojia, valvontaviranomaisia, ryhmien kriisinratkaisuviranomaisia ja kriisinratkaisuviranomaisia saamaan aikaan yhteisen päätöksen asetuksen (EU) N:o 1094/2010 31 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukaisesti.

2. Jos yhteistä päätöstä toisessa alakohdassa luetelluista asioista ei saada aikaan 1 kohdassa asetetussa määräajassa, ryhmävalvoja tai tapauksen mukaan ryhmän kriisinratkaisuviranomainen tekee itse näitä asioita koskevan päätöksen.

   Ensimmäisessä alakohdassa mainituilla asioilla tarkoitetaan seuraavia:

   a) 8 artiklassa tarkoitetun ryhmän ennakoivan elvytyssuunnitelman tarkastaminen ja arviointi;

   b) perimmäiseltä emoyritykseltä 6 artiklan 3 ja 4 kohdan mukaisesti vaadittavat toimenpiteet;

   c) 10 artiklassa tarkoitettu ryhmän kriisinratkaisusuunnitelma;

   d) 16 artiklassa tarkoitetut toimenpiteet.

   Ryhmävalvojan tai tapauksen mukaan ryhmän kriisinratkaisuviranomaisen tekemä päätös on perusteltava huolellisesti, ja päätöksessä on otettava huomioon muiden valvontaviranomaisten tai tapauksen mukaan kriisinratkaisuviranomaisten neljän kuukauden määräajan kuluessa esittämät näkemykset ja varaukset. Päätös on toimitettava perimmäiselle emoyritykselle sekä muille asianomaisille viranomaisille.

3. Jos valvontaviranomaisten tai kriisinratkaisuviranomaisten kesken ei saada aikaan yhteistä päätöstä toisessa alakohdassa luetelluista asioista 1 kohdassa asetetussa määräajassa, kukin tytäryrityksen valvontaviranomainen tai tapauksen mukaan kriisinratkaisuviranomainen tekee itse näitä asioita koskevan päätöksen.

   Ensimmäisessä alakohdassa mainituilla asioilla tarkoitetaan seuraavia:

a) onko viranomaisen lainkäyttöalueella sijaitseville vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksille laadittava 8 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu yksilöllinen elvytyssuunnitelma;

b) 6 artiklan 3 ja 4 kohdassa tarkoitettujen toimenpiteiden soveltaminen tytäryrityksen tasolla;

c) olennaisten esteiden yksilöiminen ja tarvittaessa 16 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu perimmäisen emoyrityksen ehdottamien toimenpiteiden ja viranomaisten esteisiin puuttumiseksi tai niiden poistamiseksi vaatimien toimenpiteiden arviointi.

4. Jos kriisinratkaisuviranomaisten kesken ei saada 11 artiklan 4 kohdan mukaisesti aikaan yhteistä päätöstä ryhmän kriisinratkaisusuunnitelman hyväksymisestä 1 kohdassa asetetussa neljän kuukauden määräajassa, kukin tytäryrityksestä vastaava kriisinratkaisuviranomainen tekee itse tätä koskevan päätöksen sekä laatii kriisinratkaisusuunnitelman lainkäyttöalueellaan sijaitseville yhteisöille ja pitää sen ajan tasalla. Kunkin kriisinratkaisuviranomaisen on ilmoitettava päätöksestään muille kriisinratkaisukollegion jäsenille.

5. Valvonta- tai kriisinratkaisuviranomaisten 3 tai 4 kohdan mukaisesti tekemät päätökset on perusteltava kaikilta osin, ja niissä on otettava huomioon muiden valvontaviranomaisten tai tapauksen mukaan kriisinratkaisuviranomaisten tai ryhmän viranomaisten esittämät näkemykset ja varaukset.

6. Ne valvonta- tai kriisinratkaisuviranomaiset, jotka eivät ole eri mieltä 3 ja 4 kohdassa tarkoitetusta päätöksestä, voivat tehdä yhteisen päätöksen sellaisesta ryhmän ennakoivasta elvytyssuunnitelmasta tai ryhmän kriisinratkaisusuunnitelmasta, joka kattaa niiden lainkäyttöalueella sijaitsevat ryhmään kuuluvat yhteisöt.

7. Jos jokin asianomaisista valvonta- tai kriisinratkaisuviranomaisista on 1 kohdassa tarkoitetun neljän kuukauden määräajan kuluessa saattanut asian EIOPAn käsiteltäväksi asetuksen (EU) N:o 1094/2010 19 artiklan mukaisesti, asianomaisen ryhmävalvojan, ryhmän kriisinratkaisuviranomaisen, valvontaviranomaisen tai kriisinratkaisuviranomaisen on lykättävä 2, 3 tai 4 kohdan mukaista omaa päätöstään, odotettava EIOPAn mainitun asetuksen 19 artiklan 3 kohdan mukaisesti mahdollisesti tekemää päätöstä ja tehtävä oma päätöksensä EIOPAn tekemän päätöksen mukaisesti. Edellä 1 kohdassa tarkoitettu neljän kuukauden määräaika katsotaan mainitun asetuksen 19 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuksi sovitteluvaiheeksi. EIOPA tekee päätöksensä kuukauden kuluessa. Asiaa ei voi saattaa EIOPAn käsiteltäväksi sen jälkeen, kun 1 kohdassa tarkoitettu neljän kuukauden määräaika on päättynyt tai on tehty yhteinen päätös. Jos EIOPA ei ole tehnyt päätöstä kuukauden kuluessa siitä, kun asia saatettiin sen käsiteltäväksi, sovelletaan tapauksen mukaan ryhmävalvojan, ryhmän kriisinratkaisuviranomaisen tai ryhmän tai yksittäisen tytäryrityksen valvonta- tai kriisinratkaisuviranomaisen tekemää päätöstä.

8. Muiden asianomaisten valvonta- tai kriisinratkaisuviranomaisten on tunnustettava 8 artiklan 2 kohdassa, 11 artiklan 4 kohdassa, 16 artiklan 4 kohdassa ja tämän artiklan 6 kohdassa tarkoitetut yhteiset päätökset ja tämän artiklan 2, 3 ja 4 kohdassa tarkoitetut päätökset lopullisiksi ja sovellettava niitä asianomaisissa jäsenvaltioissa.

9. Kun yhteinen päätös tehdään 11 artiklan 4 kohdan nojalla ja ryhmän kriisinratkaisusuunnitelman osalta tämän artiklan 6 kohdan nojalla ja jokin kriisinratkaisuviranomaisista katsoo, että ryhmän kriisinratkaisusuunnitelmaa koskeva erimielisyys on asiasisällöltään sellainen, että se vaikuttaa kyseisen

viranomaisen jäsenvaltion finanssipoliittiseen vastuuseen, ryhmän kriisinratkaisuviranomaisen on käynnistettävä ryhmän kriisinratkaisusuunnitelman uudelleenarviointi.

III OSASTO
KRIISINRATKAISU

I LUKU
Kriisinratkaisutavoitteet, kriisinratkaisuedellytykset ja yleiset periaatteet

18 artikla

Kriisinratkaisutavoitteet

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että soveltaessaan 26 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja kriisinratkaisuvälineitä ja käyttäessään 40–52 artiklassa tarkoitettuja kriisinratkaisuvaltuuksia kriisinratkaisuviranomaiset ottavat huomioon 2 kohdassa luetellut kriisinratkaisutavoitteet ja valitsevat ne välineet ja valtuudet, joiden avulla voidaan parhaiten saavuttaa kunkin yksittäistapauksen kannalta merkitykselliset tavoitteet.

2. Edellä olevassa 1 kohdassa tarkoitetut kriisinratkaisutavoitteet ovat

   a) vakuutuksenottajien, edunsaajien ja kantajien suojaaminen;

   b) rahoitusvakauden ylläpitäminen erityisesti estämällä häiriöiden leviäminen ja ylläpitämällä markkinakuria;

   c) kriittisten toimintojen jatkuvuuden varmistaminen;

   d) julkisten varojen suojaaminen huolehtimalla siitä, että poikkeukselliseen julkiseen rahoitustukeen turvautuminen on mahdollisimman vähäistä.

   Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisutavoitteisiin pyrkiessään kriisinratkaisuviranomaiset pyrkivät pitämään kriisinratkaisun kustannukset mahdollisimman alhaisina ja välttämään arvon alentumista paitsi, jos se on välttämätöntä kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi.

3. Kaikki 2 kohdassa luetellut kriisinratkaisutavoitteet ovat yhtä merkittäviä, ja jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset luovat niiden välille asianmukaisen tasapainon kunkin yksittäistapauksen luonteen ja olosuhteiden mukaisesti.

19 artikla

Kriisinratkaisuedellytykset

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset toteuttavat vakuutus- tai jälleenvakuutusyritystä koskevan kriisinratkaisutoimen ainoastaan, jos kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

   a) valvontaviranomainen on todennut kriisinratkaisuviranomaista kuultuaan, tai 2 kohdassa säädettyjen ehtojen täyttyessä kriisinratkaisuviranomainen valvontaviranomaista kuultuaan, että vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu;

b) ei ole kohtuullista odottaa, että jokin vaihtoehtoinen yksityisen sektorin toimenpide tai valvontatoimi, mukaan lukien ennaltaehkäisevät tai korjaavat toimenpiteet, estäisivät kohtuullisessa ajassa yrityksen kaatumisen;

c) kriisinratkaisutoimi on yleisen edun kannalta välttämätön.

2. Jäsenvaltioiden on säädettävä, että kriisinratkaisuviranomaisten kuultua valvontaviranomaista niillä on tarvittavat keinot 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetun päätöksen tekemiseen, erityisesti asianmukaiset mahdollisuudet saada merkityksellisiä tietoja. Valvontaviranomaisen on ilman aiheetonta viivytystä annettava kriisinratkaisuviranomaiselle kaikki merkitykselliset tiedot, joita tämä pyytää arviointiaan varten.

3. Edellä olevan 1 kohdan a alakohdan soveltamiseksi vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu, jos se on jossakin seuraavista tilanteista:

a) vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys rikkoo tai se tulee todennäköisesti rikkomaan direktiivin 2009/138/EY I osaston VI luvun 5 jaksossa säädettyä vähimmäispääomavaatimusta, eikä voida kohtuudella odottaa, että se alkaisi noudattaa jälleen kyseistä vaatimusta;

b) vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys ei enää täytä toimiluvalle asetettuja edellytyksiä, tai se selkeästi laiminlyö sitä koskevien lakien ja asetusten mukaisten velvoitteidensa noudattamisen, tai objektiiviset seikat viittaavat siihen, että se todennäköisesti laiminlyö selkeästi niiden noudattamisen lähitulevaisuudessa siten, että toimiluvan peruuttaminen on perusteltua;

c) vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys ei kykene maksamaan velkojaan tai muita vastuitaan niiden erääntyessä, mukaan lukien vakuutuksenottajille tai edunsaajille suoritettavat maksut, tai objektiiviset seikat viittaavat siihen, että yritys joutuu lähitulevaisuudessa tällaiseen tilanteeseen;

d) poikkeuksellinen julkinen rahoitustuki on tarpeen.

4. Edellä olevan 1 kohdan c alakohdan soveltamiseksi kriisinratkaisutoimea on pidettävä yleisen edun mukaisena, jos se on tarpeen yhden tai useamman 18 artiklan 2 kohdassa luetellun kriisinratkaisutavoitteen saavuttamiseksi ja oikeassa suhteessa tavoitteeseen eikä näitä tavoitteita voitaisi saavuttaa samassa laajuudessa tavanomaisten maksukyvyttömyysmenettelyjen mukaisella laitoksen likvidaatiolla.

20 artikla

Kriisinratkaisuedellytykset emoyritysten ja hallintayhtiöiden tapauksessa

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat toteuttaa kriisinratkaisutoimen 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetulle yhteisölle, jos tämä täyttää 19 artiklan 1 kohdassa säädetyt edellytykset.

2. Jos sekavakuutushallintayhtiön tytäryrityksenä toimivat vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykset ovat suoraan tai välillisesti välissä olevan vakuutushallintayhtiön omistuksessa, jäsenvaltioiden on varmistettava, että ryhmän kriisinratkaisuun tarkoitettuja kriisinratkaisutoimia toteutetaan välissä olevan vakuutushallintayhtiön suhteen, eikä sen pidä toteuttaa näitä toimia sekavakuutushallintayhtiön suhteen.

3. Jollei 2 kohdan säännöksistä muuta johdu, kriisinratkaisuviranomaiset voivat toteuttaa kriisinratkaisutoimia minkä tahansa 1 artiklan 1 kohdan c–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön suhteen huolimatta siitä, ettei yhteisö täytä 1 kohdassa säädettyjä edellytyksiä, jos kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

a) yksi tai useampi tytäryrityksenä toimiva vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys täyttää 19 artiklan 1 kohdassa vahvistetut edellytykset;

b) tytäryrityksenä toimivien vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten varat ja velat ovat sellaiset, että niiden kaatuminen uhkaisi toista ryhmään kuuluvaa vakuutus- tai jälleenvakuutusyritystä tai koko ryhmää, tai jäsenvaltion maksukyvyttömyyslainsäädäntö edellyttää, että ryhmiä käsitellään kokonaisuutena;

c) edellä 1 artiklan 1 kohdan c–e alakohdassa tarkoitettuja yhteisöjä koskevat kriisinratkaisutoimet ovat tarpeen tytäryrityksenä toimivien vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten tai koko ryhmän kriisinratkaisun toteuttamiseksi.

21 artikla

Kriisinratkaisutoimien piiriin kuulumattomiin yrityksiin sovellettavat maksukyvyttömyysmenettelyt

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset, jotka täyttävät 19 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa säädetyt edellytykset mutta eivät 19 artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädettyä edellytystä ja jotka täyttävät direktiivin 2009/138/EY I osaston VI luvun 5 jaksossa säädetyn vähimmäispääomavaatimuksen, likvidoidaan asianmukaisesti noudattaen tavanomaista maksukyvyttömyysmenettelyä, jolla varmistetaan hallittu markkinoilta poistuminen.

22 artikla

Kriisinratkaisua koskevat yleiset periaatteet

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset soveltaessaan 26 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja kriisinratkaisuvälineitä ja käyttäessään 40–52 artiklassa tarkoitettuja valtuuksia toteuttavat kaikki asianmukaiset toimenpiteet sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisutoimi toteutetaan seuraavia periaatteita noudattaen:

a) tappioista vastaavat ensin kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen osakkeenomistajat;

b) kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen velkojat vastaavat tappioista osakkeenomistajien jälkeen noudattaen tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaista saamistensa ensisijaisuusjärjestystä, jollei tässä direktiivissä nimenomaisesti toisin säädetä;

c) kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen hallinto-, johto- tai valvontaelin ja toimiva johto vaihdetaan, paitsi jos katsotaan, että kyseisen elimen tai toimivan johdon tai niiden osan jatkaminen tehtävässään on tarpeen kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi;

d) kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen hallinto-, johto- tai valvontaelin ja toimiva johto antavat kaiken tarvittavan tuen kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi;

e) luonnolliset henkilöt ja oikeushenkilöt asetetaan siviili- tai rikosoikeudelliseen vastuuseen kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen kaatumisesta;

f) samaan luokkaan kuuluvia velkojia käsitellään yhdenmukaisella tavalla, jollei tässä direktiivissä muuta säädetä;

g) yhdellekään osakkeenomistajalle tai velkojalle ei aiheudu suurempia tappioita kuin niille olisi aiheutunut, jos vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys olisi likvidoitu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä 53–55 artiklassa määriteltyjen suojatoimien mukaisesti;

h) kriisinratkaisutoimi toteutetaan tässä direktiivissä säädettyjen suojatoimien mukaisesti.

2. Jos vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys on osa ryhmää, kriisinratkaisuviranomaisten on sovellettava 26 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja kriisinratkaisuvälineitä ja käytettävä 40–52 artiklassa tarkoitettuja kriisinratkaisuvaltuuksia siten, että seuraavat vaikutukset pyritään pitämään mahdollisimman vähäisinä erityisesti niissä maissa, joissa ryhmä toimii:

a) vaikutukset muihin ryhmään kuuluviin yhteisöihin ja koko ryhmään;

b) haitalliset vaikutukset vakuutuksenottajiin, reaalitalouteen ja rahoitusvakauteen unionissa ja sen jäsenvaltioissa.

3. Jäsenvaltioiden on 26 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja kriisinratkaisuvälineitä sovellettaessa ja 40–52 artiklassa tarkoitettuja kriisinratkaisuvaltuuksia käytettäessä soveltuvin osin varmistettava, että niissä noudatetaan unionin valtiontukikehystä.

4. Sovellettaessa 26 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja kriisinratkaisuvälineitä yhteisön, johon näitä välineitä sovelletaan, katsotaan olevan konkurssimenettelyn tai muun samankaltaisen maksukyvyttömyysmenettelyn kohteena neuvoston direktiivin 2001/23/EY[31] 5 artiklan 1 kohdan soveltamiseksi.

5. Soveltaessaan 26 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja kriisinratkaisuvälineitä ja käyttäessään 40–52 artiklassa tarkoitettuja kriisinratkaisuvaltuuksia kriisinratkaisuviranomaisten on tarvittaessa ilmoitettava asiasta asianomaisen yrityksen työntekijöiden edustajille ja kuultava heitä.

6. Kriisinratkaisuviranomaisten on sovellettava 26 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja kriisinratkaisuvälineitä ja käytettävä 40–52 artiklassa tarkoitettuja kriisinratkaisuvaltuuksia siten, ettei se vaikuta työntekijöiden edustusta hallintoelimissä koskevien kansallisten säännösten tai käytäntöjen soveltamiseen.

[31] Neuvoston direktiivi 2001/23/EY, annettu 12 päivänä maaliskuuta 2001, työntekijöiden oikeuksien turvaamista yrityksen tai liikkeen taikka yritys- tai liiketoiminnan osan luovutuksen yhteydessä koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä (EYVL L 82, 22.3.2001, s. 16).

II LUKU
Arvostus

23 artikla

Kriisinratkaisua varten suoritettava arvostus

1. Kriisinratkaisuviranomaisten on huolehdittava siitä, että kriisinratkaisutoimet toteutetaan aina sellaisen arvostuksen perusteella, jolla varmistetaan, että vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen varat, velat, oikeudet ja velvoitteet arvostetaan oikeudenmukaisesti, varovaisesti ja realistisesti.

2. Ennen kuin kriisinratkaisuviranomainen asettaa vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kriisinratkaisuun, sen on varmistettava, että tehdään ensimmäinen arvostus sen määrittämiseksi, täyttyvätkö 19 artiklan 1 kohdan tai 20 artiklan 3 kohdan mukaiset kriisinratkaisuedellytykset.

3. Kun kriisinratkaisuviranomainen on päättänyt asettaa vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kriisinratkaisuun, sen on varmistettava, että tehdään toinen arvostus, jolla

   a) perustellaan asianmukaisen kriisinratkaisutoimen toteuttamista koskeva päätös;

   b) varmistetaan, että vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen mahdolliset tappiot otetaan kokonaisuudessaan huomioon sillä hetkellä, kun kriisinratkaisuvälineitä sovelletaan;

   c) perustellaan omistusinstrumenttien mitätöimisen tai laimentamisen laajuutta koskeva päätös;

   d) perustellaan vakuudettomien velkojen, kuten velkainstrumenttien, arvonalennuksen tai muuntamisen laajuutta koskeva päätös;

   e) 32 artiklassa tarkoitettua omaisuudenhoitoyhtiötä käytettäessä perustellaan päätös varoista, veloista, oikeuksista ja velvoitteista tai omistusinstrumenteista, jotka voidaan siirtää omaisuudenhoitoyhtiölle, ja päätös sellaisten vastikkeiden arvosta, jotka voidaan maksaa kriisinratkaisun kohteena olevalle vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykselle tai tapauksen mukaan omistusinstrumenttien omistajille;

   f) 31 artiklan mukaisesti liiketoimintaa myytäessä perustellaan päätös varoista, veloista, oikeuksista ja velvoitteista tai omistusinstrumenteista, jotka voidaan siirtää ostajana olevalle kolmannelle osapuolelle, ja joka toimii apuna kriisinratkaisuviranomaiselle, kun se muodostaa käsityksen siitä, mitkä ovat 31 artiklaa sovellettaessa käytettävät kaupalliset ehdot.

4. Tämän artiklan 2 ja 3 kohdassa tarkoitettuihin arvostuksiin voidaan hakea muutosta 65 artiklan mukaisesti ainoastaan hakemalla samalla muutosta päätökseen soveltaa kriisinratkaisuvälinettä tai käyttää kriisinratkaisuvaltuuksia.

24 artikla

Arvostusta koskevat vaatimukset

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 23 artiklassa tarkoitetut arvostukset tekee

a) viranomaisista ja asianomaisesta vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksestä riippumaton henkilö; tai

b) kriisinratkaisuviranomainen, jos a alakohdassa tarkoitettu henkilö ei voi tehdä kyseisiä arvostuksia.

2. Edellä 23 artiklassa tarkoitettuja arvostuksia on pidettävä lopullisina, kun ne on tehnyt tämän artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettu henkilö ja kaikki tämän artiklan 3–5 kohdassa säädetyt vaatimukset täyttyvät.

3. Lopullisen arvostuksen on perustuttava varovaisiin oletuksiin eikä siihen saa sisältyä oletusta mistään mahdollisen poikkeuksellisen julkisen rahoitustuen antamisesta siitä ajankohdasta alkaen, jona kriisinratkaisutoimi toteutetaan, sanotun kuitenkaan rajoittamatta tapauksen mukaan unionin valtiontukikehyksen soveltamista.

4. Lopullista arvostusta on täydennettävä seuraavilla vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön hallussa olevilla tiedoilla:

a) vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön päivitetty tilinpäätös ja Solvenssi II:n mukainen taseen päivitetty taloudellinen arviointi;

b) selvitys vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen taloudellisesta asemasta, mukaan lukien riippumattoman aktuaaritoiminnon suorittama arvio vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön direktiivin 2009/138/EY I osaston VI luvun 2 jaksossa tarkoitetusta vakuutusteknisestä vastuuvelasta;

c) muut mahdolliset tiedot vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön varojen, direktiivin 2009/138/EY I osaston VI luvun 2 jaksossa tarkoitetun vastuuteknisen vastuuvelan ja muiden velkojen markkina- ja kirjanpitoarvoista.

5. Lopullisessa arvostuksessa on ilmoitettava velkojien jaottelu luokkiin sovellettavan maksukyvyttömyyslainsäädännön mukaisessa saamisten etusijajärjestyksessä. Lopullisessa arvostuksessa on myös arvioitava kohtelu, joka kunkin osakkeenomistajien ja velkojien luokan olisi odotettu saavan, jos vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitettu yhteisö olisi likvidoitu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu arvio ei vaikuta 54 artiklassa tarkoitettuun arvostukseen.

6. EIOPA laatii luonnokset teknisiksi sääntelystandardeiksi, joissa täsmennetään

a) olosuhteet, joissa henkilön katsotaan olevan riippumaton sekä kriisinratkaisuviranomaisesta että vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksestä tämän artiklan 1 kohtaa sovellettaessa;

b) menetelmät vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen varojen ja velkojen arvon arvioimiseksi kriisinratkaisun yhteydessä;

c) tämän direktiivin 23 ja 54 artiklassa tarkoitettujen arvostusten pitäminen erillään.

EIOPA toimittaa nämä teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään [julkaisutoimisto lisää määräajaksi 18 kuukautta voimaantulon jälkeen].

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1094/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

25 artikla

Tilapäiset ja lopulliset arvostukset

1. Edellä 23 artiklassa tarkoitetut arvostukset, jotka eivät täytä 24 artiklan 2 kohdassa säädettyjä vaatimuksia, on katsottava tilapäisiksi arvostuksiksi.

   Tilapäisiin arvostuksiin on sisällyttävä puskuri lisätappioita varten ja asianmukaiset perustelut tällaiselle puskurille.

2. Jos kriisinratkaisuviranomaiset toteuttavat kriisinratkaisutoimen tilapäisen arvostuksen perusteella, niiden on varmistettava, että lopullinen arvostus tehdään mahdollisimman pian.

   Kriisinratkaisuviranomaisen on varmistettava, että ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetulla lopullisella arvostuksella

   a) mahdollistetaan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen mahdollisten tappioiden kirjaaminen täysimääräisinä sen kirjanpitoon;

   b) perustellaan päätös velkojien saamisten palauttamisesta kirjanpitoon tai maksetun vastikkeen arvon korottamisesta 3 kohdan mukaisesti.

3. Jos vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen nettovarallisuusarvo arvioidaan lopullisessa arvostuksessa korkeammaksi kuin se arvioitiin vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen nettovarallisuusarvon tilapäisessä arvostuksessa, kriisinratkaisuviranomainen voi

   a) korottaa kyseeseen tulevien velkojien sellaisten saamisten arvoa, joiden arvo on alennettu tai jotka on uudelleenjärjestelty;

   b) vaatia omaisuudenhoitoyhtiötä suorittamaan varojen, velkojen, oikeuksien ja velvoitteiden osalta uuden vastikemaksun kriisinratkaisun kohteena olevalle vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykselle tai tapauksen mukaan omistusinstrumenttien omistajille.

4. EIOPA laatii luonnokset teknisiksi sääntelystandardeiksi, joissa määritellään tämän artiklan 1 kohdan soveltamiseksi menetelmät, joilla lasketaan tilapäisiin arvostuksiin sisällytettävä puskuri lisätappioiden varalta.

   EIOPA toimittaa nämä teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään [julkaisutoimisto lisää määräajaksi 18 kuukautta voimaantulon jälkeen].

   Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1094/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

III LUKU
Kriisinratkaisuvälineet

1 JAKSO
YLEISET PERIAATTEET

26 artikla

Kriisinratkaisuvälineitä koskevat yleiset säännökset

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on tarvittavat valtuudet soveltaa kriisinratkaisuvälineitä vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksiin ja 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitettuihin yhteisöihin, jotka täyttävät 19 artiklan 1 kohdassa tai 20 artiklan 3 kohdassa tarkoitetut kriisinratkaisuedellytykset.

2. Jos kriisinratkaisuviranomainen päättää soveltaa kriisinratkaisuvälinettä johonkin vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykseen tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitettuun yhteisöön ja jos tämä kriisinratkaisutoimi johtaisi velkojille, erityisesti vakuutuksenottajille, koituviin tappioihin tai niiden saamisten uudelleenjärjestelyyn tai muuntamiseen, kriisinratkaisuviranomaisen on käytettävä pääomainstrumenttien ja hyväksyttävien velkojen arvonalentamis- ja muuntamisvaltuuksia 34 artiklan mukaisesti välittömästi ennen kriisinratkaisuvälineen soveltamista tai yhtä aikaa sen kanssa.

   Hyväksyttävien velkojen muuntamista pääomainstrumenteiksi ei sovelleta vakuutussaataviin.

3. Edellä olevassa 1 kohdassa tarkoitetut kriisinratkaisuvälineet ovat seuraavat:

   a) maksukykyisen yrityksen run-off-tilaan asettaminen;

   b) liiketoiminnan myynti;

   c) omaisuudenhoitoyhtiön käyttö;

   d) varojen ja velkojen erottelu;

   e) arvonalennus- tai muuntamisväline.

   Jollei 5 kohdasta muuta johdu, kriisinratkaisuviranomaiset voivat soveltaa kriisinratkaisuvälineitä yksittäin tai minä tahansa yhdistelmänä, lukuun ottamatta varojen ja velkojen erottelua, jota voidaan käyttää vain yhdessä toisen kriisinratkaisuvälineen kanssa.

4. Jos välineinä käytetään vain liiketoiminnan myyntiä ja omaisuudenhoitoyhtiötä ja niiden avulla siirretään vain osa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen varoista, oikeuksista tai veloista, jäljelle jäävä vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitettu yhteisö, josta varat, oikeudet tai velat on siirretty, on likvidoitava tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä. Tämä likvidointi on tehtävä kohtuullisessa ajassa ottaen huomioon vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön mahdollinen tarve tarjota palveluja tai tukea 43 artiklan nojalla, jotta vastaanottaja pystyy suorittamaan siirron yhteydessä hankkimiaan toimintoja tai palveluja, ja ottaen huomioon kaikki muut syyt, joiden perusteella jäljelle jäävän vakuutus- tai

jälleenvakuutusyrityksen tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön jatkaminen on tarpeen 18 artiklassa tarkoitettujen kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi tai 22 artiklassa tarkoitettujen periaatteiden noudattamiseksi.

Jos käytetään välineenä maksukykyisen yrityksen run-off-tilaan asettamista ja jos run-off-tilaan asetetun, kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen varojen nettoarvo on muuttunut negatiiviseksi, jäljelle jäävä vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys on likvidoitava tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä.

5. Kriisinratkaisuviranomainen voi periä takaisin kaikki kohtuulliset kustannukset, jotka ovat asianmukaisesti aiheutuneet kriisinratkaisuvälineiden tai -valtuuksien käytöstä, jollakin seuraavista tavoista:

   a) vähennyksenä kaikista vastikkeista, jotka vastaanottaja on maksanut kriisinratkaisun kohteena olevalle yritykselle tai tapauksen mukaan osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien omistajille;

   b) kriisinratkaisun kohteena olevalta yritykseltä etuoikeutettuna velkojana;

   c) omaisuudenhoitoyhtiön, erillisen varainhoitoyhtiön tai run-off-tilaan asetetun vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen lopettamisesta syntyneestä mahdollisesta tuotosta etuoikeutettuna velkojana.

6. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kansallista maksukyvyttömyyslainsäädäntöä, joka koskee velkojia vahingoittavien oikeustoimien pätemättömyyttä tai peräytymistä, ei sovelleta sellaisiin varoihin, oikeuksiin tai velkoihin, jotka siirretään kriisinratkaisun kohteena olevasta yrityksestä toiseen yhteisöön kriisinratkaisuvälinettä tai -valtuutta käyttämällä.

7. Jäsenvaltiot voivat antaa kriisinratkaisuviranomaisille lisävälineitä ja -valtuuksia, joita voidaan käyttää vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön täyttäessä 19 artiklan 1 kohdassa tai 20 artiklan 3 kohdassa tarkoitetut kriisinratkaisuedellytykset, edellyttäen, että

   a) näillä lisävälineillä ja -valtuuksilla ei estetä tehokasta ryhmän kriisinratkaisua, kun niitä sovelletaan rajatylittävään ryhmään;

   b) nämä välineet ja valtuudet ovat yhdenmukaisia 18 artiklassa tarkoitettujen kriisinratkaisutavoitteiden sekä 18 ja 22 artiklassa säädettyjen kriisinratkaisun yleisten periaatteiden kanssa.

2 JAKSO

MAKSUKYKYISEN YRITYKSEN RUN-OFF-TILAAN ASETTAMINEN

27 artikla

Maksukykyisen yrityksen run-off-tilaan asettaminen

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet peruuttaa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen toimilupa tehdä uusia vakuutus- tai jälleenvakuutussopimuksia ja asettaa kriisinratkaisun kohteena oleva yritys maksukykyisenä yrityksenä run-off-menettelyyn kyseisen yrityksen toiminnan lopettamiseksi.

2. Kriisinratkaisuviranomaisten on varmistettava, että kriisinratkaisun kohteena oleva maksukykyinen run-off-tilaan asetettu vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys pystyy

pitämään palveluksessaan asianmukaisesti koulutettua ja pätevää henkilöstöä, jotta varmistetaan yrityksen vakuutustoiminnan asianmukainen jatkuminen run-off-tilassa, kunnes yritys likvidoidaan.

3. Kriisinratkaisuviranomaisten on seurattava tiiviissä yhteistyössä valvontaviranomaisten kanssa kriisinratkaisun kohteena olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kustannuksia ja menoja sen arvon ja markkinoitavuuden säilyttämiseksi.

4. Kriisinratkaisuviranomaisten on tiiviissä yhteistyössä valvontaviranomaisten kanssa arvioitava varojen koostumukseen suunniteltuja muutoksia, seurattava tiiviisti jälleenvakuutusjärjestelyjä ja edellytettävä riippumattoman aktuaaritoiminnon vakuutusteknisestä vastuuvelasta vähintään neljännesvuosittain suorittamia arviointeja.

5. Soveltaessaan maksukykyisen yrityksen run-off-tilaan asettamista kriisinratkaisuviranomaisten on rajoitettava oman pääoman ehtoisiin ja sellaisina kohdeltaviin instrumentteihin liittyvien suoritusten, mukaan lukien osinkomaksut, sekä muuttuvien palkkioiden ja lisäeläke-etuuksien maksamista tai kiellettävä niiden maksaminen.

6. Kriisinratkaisuviranomaisen on päätettävä, että kriisinratkaisun kohteena oleva maksukykyinen run-off-tilaan asetettu yritys on likvidoitava seuraavissa tilanteissa sen mukaan, mikä niistä tapahtuu ensin:

   a) kriisinratkaisun kohteena oleva maksukykyisenä yrityksenä run-off-tilaan asetettu yritys sulautuu toisen yhteisön kanssa;

   b) kriisinratkaisun kohteena olevan maksukykyisenä yrityksenä run-off-tilaan asetetun yrityksen kaikki tai lähes kaikki varat, oikeudet tai velat myydään kolmannelle osapuolelle;

   c) kriisinratkaisun kohteena olevan maksukykyisenä yrityksenä run-off-tilaan asetetun yrityksen varat on kokonaan likvidoitu ja sen velat kokonaan suoritettu;

   d) kriisinratkaisun kohteena olevan maksukykyisenä yrityksenä run-off-tilaan asetetun yrityksen varojen nettoarvo on muuttunut negatiiviseksi.

7. Jos kriisinratkaisun kohteena olevan maksukykyisenä yrityksenä run-off-tilaan asetetun yrityksen toiminta lopetetaan 6 kohdan b alakohdassa mainituissa olosuhteissa, jäljelle jäävä vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys on likvidoitava tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä.

   Jollei 26 artiklan 6 kohdasta muuta johdu, run-off-tilaan asetetun vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen toiminnan lopettamisesta syntyneen mahdollisen tuoton on koiduttava sen osakkeenomistajien hyödyksi.

3 JAKSO
VAROJEN JA VELKOJEN EROTTELU, LIIKETOIMINNAN MYYNTI JA OMAISUUDENHOITOYHTIÖN KÄYTTÖ

28 artikla

Varojen ja velkojen erottelua, liiketoiminnan myyntiä ja omaisuudenhoitoyhtiön käyttöä koskevat soveltamisperiaatteet

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jollei 31 artiklan 5 ja 6 kohdasta ja 65 artiklasta muuta johdu, kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet soveltaa varojen ja velkojen erottelua ja liiketoiminnan myyntiä sekä käyttää omaisuudenhoitoyhtiötä ilman kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen tai minkään kolmannen osapuolen osakkeenomistajien suostumusta, lukuun ottamatta ostajaa ja omaisuudenhoitoyhtiötä, ja olla noudattamatta muita yhtiöoikeus- tai arvopaperilainsäädännössä asetettuja menettelyllisiä vaatimuksia kuin 29 artiklassa säädettyjä vaatimuksia.

2. Jollei 26 artiklan 7 kohdasta muuta johdu, kaikkien ostajan tai omaisuudenhoitoyhtiön maksamien vastikkeiden on koiduttava seuraavien hyödyksi:

   a) osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien omistajat, jos kyseiset kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen liikkeeseen laskemat osakkeet tai muut omistusinstrumentit on siirretty näiden osakkeiden tai instrumenttien haltijoilta ostajalle tai omaisuudenhoitoyhtiölle;

   b) kriisinratkaisun kohteena oleva yritys, jos osa tai kaikki kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen varoista tai veloista on siirretty ostajalle tai omaisuudenhoitoyhtiölle.

3. Jollei 26 artiklan 7 kohdasta muuta johdu, kaikkien 30 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun erillisen varainhoitoyhtiön suoraan kriisinratkaisun kohteena olevalta yritykseltä hankkimien varojen, oikeuksien tai velkojen johdosta maksamien vastikkeiden on koiduttava kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen hyödyksi. Vastike voidaan maksaa erillisen varainhoitoyhtiön liikkeeseen laskeman velan muodossa.

4. Varojen ja velkojen erottelun, liiketoiminnan myynnin tai omaisuudenhoitoyhtiön käytön nojalla tehtyihin siirtoihin on sovellettava III osaston V luvussa tarkoitettuja suojatoimia.

5. Kriisinratkaisuviranomainen voi soveltaa varojen ja velkojen erottelua ja liiketoiminnan myyntiä sekä käyttää omaisuudenhoitoyhtiötä useammin kuin kerran toteuttaakseen täydentäviä siirtoja, jos se on tarpeen 18 artiklassa tarkoitettujen kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi.

6. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1 kohdassa tarkoitettu ostaja tai omaisuudenhoitoyhtiö voi tarvittaessa käyttää edelleen oikeuksia kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen maksu- ja selvitysjärjestelmien, arvopaperipörssien ja vakuutustakuujärjestelmien jäsenyyteen ja käyttöön, jos ostaja tai omaisuudenhoitoyhtiö täyttää näihin järjestelmiin osallistumista koskevat jäsenyys- ja osallistumisvaatimukset.

   Mikäli kaikki ensimmäisessä alakohdassa mainitut vaatimukset eivät täyty, jäsenvaltioiden on varmistettava, että

a) maksu- ja selvitysjärjestelmien, arvopaperipörssien ja vakuutustakuujärjestelmien jäsenyyttä tai osallistumista näihin järjestelmiin ei evätä sillä perusteella, että ostajalla tai omaisuudenhoitoyhtiöllä ei ole luottoluokituslaitoksen antamaa luokitusta tai tämä luokitus ei ole verrannollinen luokitustasoihin, joita näihin järjestelmiin pääsyn myöntäminen edellyttää,

b) jos ostaja tai omaisuudenhoitoyhtiö ei täytä maksu- tai selvitysjärjestelmän, arvopaperipörssin tai vakuutustakuujärjestelmän jäsenyys- tai osallistumiskriteerejä, ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja oikeuksia käytetään kriisinratkaisuviranomaisen määrittelemän ajanjakson ajan, joka ei ylitä 24:ää kuukautta ja joka on uusittavissa ostajan tai omaisuudenhoitoyhtiön kriisinratkaisuviranomaiselle osoittaman hakemuksen perusteella.

7. Kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen osakkeenomistajilla tai velkojilla ja muilla kolmansilla osapuolilla, joiden varoja, oikeuksia tai velkoja ei ole siirretty varojen ja velkojen erottelun, liiketoiminnan myynnin tai omaisuudenhoitoyhtiön käytön nojalla, ei ole minkäänlaisia oikeuksia eikä niillä voi olla minkäänlaisia vaateita siirrettyihin varoihin, oikeuksiin tai velkoihin eikä omaisuudenhoitoyhtiön tai erillisen varainhoitoyhtiön hallinto-, johto- tai valvontaelimeen tai toimivaan johtoon nähden eikä mihinkään näihin liittyviä oikeuksia tai vaateita, sanotun kuitenkaan rajoittamatta III osaston V luvun soveltamista.

29 artikla

Kriisinratkaisun kohteena olevan liiketoiminnan, varojen, oikeuksien tai velkojen myyntiä koskevat menettelylliset vaatimukset

1. Jollei tämän artiklan 3 kohdasta muuta johdu, jäsenvaltioiden on varmistettava, että kun kriisinratkaisuviranomaiset pyrkivät soveltamaan liiketoiminnan myyntiä tai myymään omaisuudenhoitoyhtiön tai sen varoja, oikeuksia tai velkoja, kriisinratkaisun kohteena oleva yritys, omaisuudenhoitoyhtiö tai kyseiset varat, oikeudet, velat, osakkeet tai muut omistusinstrumentit markkinoidaan 2 kohdassa säädettyjen vaatimusten mukaisesti. Yhdisteltyjä oikeuksia, varoja ja velkoja voidaan markkinoida erikseen.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetut markkinointia koskevat vaatimukset ovat seuraavat, sanotun kuitenkaan rajoittamatta unionin valtiontukikehyksen soveltamista soveltuvissa tapauksissa:

a) markkinointi tapahtuu mahdollisimman läpinäkyvästi eikä se saa olennaisesti vääristää kyseisen yrityksen tai omaisuudenhoitoyhtiön varoja, oikeuksia, velkoja, osakkeita tai muita omistusinstrumentteja, jotka kriisinratkaisuviranomainen aikoo siirtää;

b) markkinoinnissa ei saa perusteettomasti suosia eikä syrjiä ketään mahdollista ostajaa;

c) markkinointiin ei saa liittyä minkäänlaista eturistiriitaa;

d) markkinointi ei saa tuottaa epäoikeudenmukaista etua mahdolliselle ostajalle;

e) markkinoinnissa on otettava huomioon tarve toteuttaa kriisinratkaisutoimi nopeasti;

f) markkinoinnissa on pyrittävä mahdollisuuksien mukaan maksimoimaan sen kohteena olevien osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien, varojen, oikeuksien tai velkojen myyntihinta.

Tässä kohdassa esitetyt periaatteet eivät estä kriisinratkaisuviranomaisia etsimästä tietynkaltaisia mahdollisia ostajia.

Kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen, 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön tai omaisuudenhoitoyhtiön markkinoinnin julkistamista, jota tavanomaisesti edellytettäisiin asetuksen (EU) N:o 596/2014 17 artiklan 1 kohdan mukaisesti, voidaan lykätä kyseisen asetuksen 17 artiklan 4 tai 5 kohdan mukaisesti.

3. Kriisinratkaisuviranomainen voi päättää olla noudattamatta myynnin markkinointia koskevaa vaatimusta, jos se katsoo, että 2 kohdassa säädettyjen vaatimusten noudattaminen todennäköisesti heikentäisi yhden tai useamman 18 artiklassa tarkoitetun kriisinratkaisutavoitteen saavuttamista.

30 artikla

Varojen ja velkojen erottelu

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet siirtää kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen tai omaisuudenhoitoyhtiön varoja, oikeuksia tai velkoja yhteen tai useampaan erilliseen varainhoitoyhtiöön.

2. Varojen ja velkojen erottelun soveltamiseksi erillisen varainhoitoyhtiön on oltava oikeushenkilö, joka täyttää kaikki seuraavat vaatimukset:

   a) sen omistaa kokonaan tai osittain yksi tai useampi viranomainen, joihin voi kuulua kriisinratkaisuviranomainen, ja se on kriisinratkaisuviranomaisen määräysvallassa;

   b) se on perustettu kriisinratkaisun kohteena olevan yhden tai useamman yrityksen tai omaisuudenhoitoyhtiön kaikkien tai joidenkin varojen, oikeuksien ja velkojen vastaanottamista varten.

3. Erillisen varainhoitoyhtiön on hoidettava sille siirrettyjä vakuutuskantoja siten, että niiden arvo voidaan maksimoida myynnin tai hallitun likvidaation yhteydessä.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että erillisen varainhoitoyhtiön toiminnassa noudatetaan seuraavia vaatimuksia:

   a) asianomainen kriisinratkaisuviranomainen on hyväksynyt erillisen varainhoitoyhtiön perustamisasiakirjat;

   b) asianomainen kriisinratkaisuviranomainen nimittää tai hyväksyy varainhoitoyhtiön hallinto-, johto- tai valvontaelimen sen mukaan, mikä on erillisen varainhoitoyhtiön omistusrakenne;

   c) asianomainen kriisinratkaisuviranomainen hyväksyy hallinto-, johto- tai valvontaelimen jäsenten palkat ja palkkiot sekä määrittelee heidän vastuualueensa;

   d) asianomainen kriisinratkaisuviranomainen hyväksyy erillisen varainhoitoyhtiön strategian ja riskiprofiilin.

5. Kriisinratkaisuviranomaiset saavat käyttää 1 kohdassa määriteltyjä varojen, oikeuksien tai velkojen siirtovaltuuksia ainoastaan yhdessä 26 artiklan 3 kohdassa

tarkoitettujen muiden kriisinratkaisuvälineiden kanssa ja ainoastaan seuraavissa tilanteissa:

a) tilanne kyseisten varojen, oikeuksien tai velkojen markkinoilla on sellainen, että yksille tai useammille rahoitusmarkkinoille voisi aiheutua haittaa kyseisten varojen, oikeuksien tai velkojen realisoinnista tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä;

b) siirto on tarpeen maksukykyisen yrityksen run-off-tilaan asettamisen helpottamiseksi tai kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen tai omaisuudenhoitoyhtiön asianmukaisen toiminnan varmistamiseksi; tai

c) siirto on tarpeen realisoinnista saatavien tuottojen maksimoimiseksi.

6. Varojen ja velkojen erottelua soveltaessaan kriisinratkaisuviranomaisten on 23 artiklan ja unionin valtiontukikehyksen mukaisesti määriteltävä vastike, jota vastaan varoja, oikeuksia ja velkoja siirretään erilliseen varainhoitoyhtiöön. Tämä kohta ei estä vastiketta saamasta nimellistä tai negatiivista arvoa.

7. Jos kriisinratkaisuviranomaiset ovat käyttäneet omaisuudenhoitoyhtiötä, erillinen varainhoitoyhtiö voi omaisuudenhoitoyhtiön käytön jälkeen hankkia omaisuudenhoitoyhtiöltä varoja, oikeuksia tai velkoja.

8. Kriisinratkaisuviranomaiset voivat siirtää varoja, oikeuksia tai velkoja kriisinratkaisun kohteena olevasta yrityksestä yhteen tai useampaan erilliseen varainhoitoyhtiöön useammin kuin kerran ja siirtää varat, oikeudet tai velat takaisin yhdestä tai useammasta erillisestä varainhoitoyhtiöstä kriisinratkaisun kohteena olevaan yritykseen, jos

a) mahdollisuus siirtää oikeudet, varat tai velat takaisin mainitaan nimenomaisesti asiakirjassa, jonka nojalla siirto on tehty; tai

b) kyseiset oikeudet, varat tai velat eivät kuulu niiden oikeuksien, varojen tai velkojen luokkiin, jotka on määritelty asiakirjassa, jonka nojalla siirto on tehty, tai eivät täytä tällaisten oikeuksien, varojen ja velkojen siirrolle asetettuja ehtoja.

Kummassakin a ja b alakohdassa tarkoitetussa tapauksessa takaisinsiirto voidaan tehdä missä tahansa määräajassa, joka on määritelty kyseisessä asiakirjassa tätä tarkoitusta varten, ja sen on oltava asiakirjassa määriteltyjen mahdollisten muiden ehtojen mukainen.

Kriisinratkaisun kohteena olevalla yrityksellä on velvollisuus ottaa takaisin kaikki a ja b alakohdan mukaisesti siirretyt varat, oikeudet tai velat.

9. Erillisen varainhoitoyhtiön tavoitteisiin ei sisälly minkäänlaista velvoitetta tai vastuuta kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen osakkeenomistajiin tai velkojiin nähden. Erillisen varainhoitoyhtiön hallinto-, johto- tai valvontaelimen tai toimivan johdon jäsenet eivät ole näille osakkeenomistajille tai velkojille vastuussa toimista, jotka ne toteuttavat tai jättävät toteuttamatta osana tehtäviensä suorittamista, jollei toimien toteuttamiseen tai toteuttamatta jättämiseen liity sellaista kansallisessa lainsäädännössä tarkoitettua törkeää huolimattomuutta tai vakavaa väärinkäytöstä, joka vaikuttaa suoraan näiden osakkeenomistajien tai velkojien oikeuksiin.

Jäsenvaltiot voivat rajoittaa enemmän erillisen varainhoitoyhtiön ja sen hallinto-, johto- tai valvontaelimen tai toimivan johdon jäsenten vastuuta näiden tehtäviään suorittaessaan toteuttamien tai toteuttamatta jättämien toimien osalta.

31 artikla

Liiketoiminnan myynti

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet siirtää ostajalle, joka ei ole omaisuudenhoitoyhtiö,

   a) kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen liikkeeseen laskemia osakkeita tai muita omistusinstrumentteja;

   b) kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen kaikki tai mitkä tahansa varat, oikeudet tai velat.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettu siirto on tehtävä kaupallisin ehdoin olosuhteet huomioon ottaen ja unionin valtiontukikehyksen mukaisesti.

   Kriisinratkaisuviranomaisten on toteutettava kaikki kohtuulliset toimenpiteet, jotta siirto voidaan suorittaa 23 artiklan mukaisesti tehtyä arvostusta vastaavin kaupallisin ehdoin ottaen huomioon tapauksen olosuhteet.

3. Kriisinratkaisuviranomaiset voivat ostajan suostumuksella peruuttaa suoritetut siirrot, jos se on olosuhteiden vuoksi perusteltua. Kriisinratkaisun kohteena olevalla yrityksellä tai alkuperäisillä omistajilla on velvollisuus ottaa takaisin kaikki siirretyt osakkeet, muut omistusinstrumentit tai varat, oikeudet tai velat.

4. Ostajilla on oltava asianmukainen lupa harjoittaa liiketoimintaa, jonka ne hankkivat 1 kohdassa tarkoitetun siirron myötä. Valvontaviranomaisten on varmistettava, että tähän liittyvä mahdollinen lupahakemus käsitellään siirron yhteydessä kohtuullisessa ajassa.

5. Direktiivin 2009/138/EY 57–62 artiklasta poiketen tapauksissa, joissa osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien siirto liiketoiminnan myynnin nojalla johtaisi direktiivin 2009/138/EY 57 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuun määräomistusyhteyden hankkimiseen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksestä tai tällaisen määräomistusyhteyden lisäämiseen yrityksessä, kyseisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen valvontaviranomaisen on tehtävä mainituissa artikloissa vaadittu arviointi ajoissa, jotta liiketoiminnan myynti ei viivästy ja jotta kriisinratkaisutoimella saavutetaan tämän direktiivin 18 artiklassa tarkoitetut kriisinratkaisutavoitteet.

6. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jos valvontaviranomainen ei ole saattanut 5 kohdassa tarkoitettua arviointia päätökseen, siirtopäivästä lähtien sovelletaan seuraavia säännöksiä:

   a) osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien siirrolla hankkijalle on välitön oikeusvaikutus;

   b) arviointikautena ja f alakohdassa säädettynä luopumisaikana kyseisiin osakkeisiin tai muihin omistusinstrumentteihin liittyvät hankkijan äänioikeudet on keskeytettävä ja osoitettava yksinomaan kriisinratkaisuviranomaiselle, joka ei ole millään tavoin velvollinen käyttämään näitä äänioikeuksia eikä minkäänlaisessa vastuussa näiden äänioikeuksien käyttämisestä tai käyttämättä jättämisestä;

   c) arviointikautena ja f alakohdassa säädettynä luopumisaikana kyseisiin osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien siirtoihin ei sovelleta niitä seuraamuksia ja toimenpiteitä, joita sovelletaan direktiivin 2009/138/EY

62 artiklan mukaisten määräomistusyhteyden hankkimista tai sen luovuttamista koskevien vaatimusten rikkomiseen;

d) viipymättä sen jälkeen, kun valvontaviranomainen on saattanut arviointinsa päätökseen, sen on ilmoitettava kriisinratkaisuviranomaiselle ja hankkijalle kirjallisesti siitä, hyväksyykö se osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien siirron hankkijalle vai vastustaako se sitä direktiivin 2009/138/EY 58 artiklan 4 kohdan mukaisesti;

e) jos valvontaviranomainen hyväksyy osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien siirron hankkijalle, kyseisiin osakkeisiin tai muihin omistusinstrumentteihin liittyvien äänioikeuksien katsotaan kuuluvan täysimääräisesti hankkijalle välittömästi sen jälkeen, kun kriisinratkaisuviranomainen ja hankkija ovat vastaanottaneet hyväksymisilmoituksen valvontaviranomaiselta;

f) jos valvontaviranomainen vastustaa osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien siirtämistä hankkijalle,

i) kyseisiin osakkeisiin tai muihin omistusinstrumentteihin b alakohdan mukaisesti liittyvät äänioikeudet pysyvät täysimääräisesti voimassa;

ii) kriisinratkaisuviranomainen voi vaatia hankkijaa luopumaan kyseisistä osakkeista ja tai muista omistusinstrumenteista luopumisaikana, jonka kriisinratkaisuviranomainen määrittää ottaen huomioon vallitsevat markkinaolosuhteet; iii) jos hankkija ei noudata ii alakohdassa tarkoitettua vaatimusta, valvontaviranomainen voi asettaa kriisinratkaisuviranomaisen suostumuksella hankkijalle seuraamuksia ja muita toimenpiteitä, joita sovelletaan direktiivin 2009/138/EY 62 artiklan mukaisten määräomistusyhteyden hankkimista tai sen luovuttamista koskevien vaatimusten rikkomiseen.

7. Direktiivissä 2009/138/EY säädettyjen palvelujen tarjoamista toisessa jäsenvaltiossa koskevan oikeuden ja toiseen jäsenvaltioon sijoittautumista koskevan oikeuden käyttämiseksi ostajan katsotaan jatkavan kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen toimintaa ja se voi käyttää edelleen mitä tahansa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen käyttämää oikeutta siirrettyjen varojen, oikeuksien tai velkojen suhteen.

32 artikla

Omaisuudenhoitoyhtiön käyttö

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet siirtää omaisuudenhoitoyhtiölle

a) kriisinratkaisun kohteena olevan yhden tai useamman yrityksen liikkeeseen laskemat osakkeet tai muut omistusinstrumentit;

b) kriisinratkaisun kohteena olevan yhden tai useamman yrityksen kaikki tai mitkä tahansa varat, oikeudet tai velat.

2. Omaisuudenhoitoyhtiön on oltava oikeushenkilö, joka täyttää kaikki seuraavat vaatimukset:

a) sen omistaa kokonaan tai osittain yksi tai useampi viranomainen, joihin voi kuulua kriisinratkaisuviranomainen tai soveltuvissa tapauksissa

vakuutustakuujärjestelmä, ja se on kriisinratkaisuviranomaisen määräysvallassa;

b) se perustetaan kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen liikkeeseen laskemien kaikkien tai joidenkin osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien taikka kriisinratkaisun kohteena olevan yhden tai useamman yrityksen kaikkien tai joidenkin varojen, oikeuksien ja velkojen vastaanottamista ja hallussapitoa varten, jotta voidaan saavuttaa kriisinratkaisutavoitteet ja myydä kyseinen yritys tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitettu yhteisö.

3. Kriisinratkaisuviranomaisen on omaisuudenhoitoyhtiötä käyttäessään varmistettava, että omaisuudenhoitoyhtiölle siirrettyjen velkojen kokonaisarvo ei ylitä kriisinratkaisun kohteena olevasta yrityksestä siirrettyjen oikeuksien ja varojen kokonaisarvoa.

4. Käytettyään omaisuudenhoitoyhtiötä kriisinratkaisuviranomaiset voivat peruuttaa suoritetut siirrot, jos olosuhteet sitä edellyttävät, ja kriisinratkaisun kohteena olevalla yrityksellä tai alkuperäisillä omistajilla on velvollisuus ottaa takaisin kaikki siirretyt varat, oikeudet, velat tai osakkeet tai muut omistusinstrumentit, jos tapauksen olosuhteet sitä edellyttävät, kummassakin seuraavassa tilanteessa:

a) mahdollisuus siirtää takaisin tietyt osakkeet tai muut omistusinstrumentit, varat, oikeudet tai velat mainitaan nimenomaisesti asiakirjassa, jonka nojalla siirto on tehty; tai

b) kyseiset osakkeet tai muut omistusinstrumentit, varat, oikeudet tai velat eivät kuulu niiden osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien, varojen, oikeuksien tai velkojen luokkiin, jotka on määritelty asiakirjassa, jolla siirto on tehty, tai täytä tällaisten osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien, varojen, oikeuksien tai velkojen siirtämiselle asetettuja ehtoja.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu takaisinsiirto voidaan tehdä missä tahansa määräajassa, joka on määritetty asiakirjassa, jolla siirto on tehty, ja sen on oltava kyseisessä asiakirjassa määriteltyjen muiden ehtojen mukainen.

5. Käytettyään omaisuudenhoitoyhtiötä kriisinratkaisuviranomaiset voivat siirtää osakkeita tai muita omistusinstrumentteja tai varoja, oikeuksia tai velkoja omaisuudenhoitoyhtiöltä ostajana olevalle kolmannelle osapuolelle.

6. Omaisuudenhoitoyhtiön katsotaan jatkavan kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen toimintaa, ja se pystyy käyttämään edelleen mitä tahansa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen käyttämää oikeutta siirrettyjen varojen, oikeuksien tai velkojen suhteen.

Omaisuudenhoitoyhtiö ei saa tehdä uusia vakuutussopimuksia eikä muuttaa olemassa olevia vakuutussopimuksia tavalla, joka voisi kasvattaa sen vakuutussaatavia.

7. Omaisuudenhoitoyhtiön tavoitteisiin ei sisälly minkäänlaista velvoitetta tai vastuuta kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen osakkeenomistajiin tai velkojiin nähden, eivätkä hallinto-, johto- tai valvontaelimen tai toimivan johdon jäsenet ole näille osakkeenomistajille tai velkojille vastuussa toimista, jotka ne toteuttavat tai jättävät toteuttamatta osana tehtäviensä suorittamista, jollei toimien toteuttamiseen tai toteuttamatta jättämiseen liity sellaista kansallisessa lainsäädännössä tarkoitettua törkeää huolimattomuutta tai vakavaa väärinkäytöstä, joka vaikuttaa suoraan näiden osakkeenomistajien tai velkojien oikeuksiin.

Jäsenvaltiot voivat kansallisten lakien mukaisesti rajoittaa enemmän omaisuudenhoitoyhtiön ja sen hallinto-, johto- tai valvontaelimen tai toimivan johdon jäsenten vastuuta näiden tehtäviään suorittaessaan toteuttamien tai toteuttamatta jättämien toimien osalta.

33 artikla

Omaisuudenhoitoyhtiön toiminta

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että omaisuudenhoitoyhtiön toiminnassa noudatetaan seuraavia vaatimuksia:

   a) kriisinratkaisuviranomainen on hyväksynyt omaisuudenhoitoyhtiön perustamisasiakirjat;

   b) kriisinratkaisuviranomainen nimittää tai hyväksyy omaisuudenhoitoyhtiön hallinto-, johto- tai valvontaelimen sen mukaan, mikä on erillisen varainhoitoyhtiön omistusrakenne;

   c) kriisinratkaisuviranomainen hyväksyy hallinto-, johto- tai valvontaelimen jäsenten palkat ja palkkiot sekä määrittelee heidän vastuualueensa;

   d) kriisinratkaisuviranomainen hyväksyy omaisuudenhoitoyhtiön strategian ja riskiprofiilin;

   e) omaisuudenhoitoyhtiölle annetaan toimilupa direktiivin 2009/138/EY nojalla, ja sillä on sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukainen toimilupa suorittaa toimintoja tai palveluja, jotka se hankkii tämän direktiivin 40 artiklassa tarkoitetun siirron nojalla;

   f) omaisuudenhoitoyhtiö täyttää direktiivin 2009/138/EY vaatimukset, ja siihen sovelletaan kyseisen direktiivin mukaista valvontaa;

   g) omaisuudenhoitoyhtiön toiminta on unionin valtiontukikehyksen mukaista, ja kriisinratkaisuviranomainen voi määritellä tämän mukaisesti sen toiminnan rajoitukset.

   Omaisuudenhoitoyhtiö voidaan perustaa ja sille voidaan antaa toimilupa noudattamatta direktiiviä 2009/138/EY sen toiminnan alkuvaiheessa sen estämättä, mitä ensimmäisen kohdan d ja e alakohdassa tarkoitetuissa säännöksissä säädetään, ja kun se on 18 artiklassa tarkoitettujen kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamisen kannalta tarpeen. Tätä varten kriisinratkaisuviranomaisen on toimitettava tätä koskeva pyyntö valvontaviranomaiselle. Jos valvontaviranomainen päättää antaa tällaisen toimiluvan, sen on ilmoitettava ajanjakso, jona omaisuudenhoitoyhtiö on vapautettu direktiivin 2009/138/EY vaatimusten noudattamisesta.

2. Jollei unionin tai jäsenvaltioiden kilpailusääntöjen mukaisesti asetetuista rajoituksista muuta johdu, omaisuudenhoitoyhtiön johdon on johdettava yhtiötä siten, että pyrkimyksenä on saavuttaa 18 artiklassa tarkoitetut kriisinratkaisutavoitteet ja myydä yritys sekä sen varat, oikeudet tai velat yhdelle tai useammalle yksityiseltä sektorilta tulevalle ostajalle heti, kun markkinaolosuhteet ovat asianmukaiset.

3. Kriisinratkaisuviranomaisen on päätettävä, että yhteisö ei ole enää omaisuudenhoitoyhtiö, seuraavissa tilanteissa sen mukaan, mikä niistä tapahtuu ensin:

   a) omaisuudenhoitoyhtiö sulautuu toisen yhteisön kanssa;

b) omaisuudenhoitoyhtiö ei enää täytä 32 artiklan 2 kohdan vaatimuksia;

c) omaisuudenhoitoyhtiön kaikki tai lähes kaikki varat, oikeudet tai velat myydään kolmannelle osapuolelle;

d) omaisuudenhoitoyhtiön varat on kokonaan likvidoitu ja sen velat kokonaan suoritettu.

4. Jos omaisuudenhoitoyhtiön toiminta lopetetaan 3 kohdan c alakohdassa mainitussa tilanteessa, omaisuudenhoitoyhtiö on likvidoitava tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä.

Jollei 26 artiklan 7 kohdasta muuta johdu, omaisuudenhoitoyhtiön toiminnan lopettamisesta syntyneen mahdollisen tuoton on koiduttava omaisuudenhoitoyhtiön osakkeenomistajien hyödyksi.

4 JAKSO
ARVONALENNUS- TAI MUUNTAMISVÄLINE

34 artikla

Arvonalennus- tai muuntamisvälineen tavoite ja soveltamisala

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat soveltaa arvonalennus- tai muuntamisvälinettä 18 artiklassa tarkoitettujen kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi jotakin seuraavaa tarkoitusta varten:

a) 19 artiklan 1 kohdassa ja 20 artiklan 3 kohdassa säädetyt kriisinratkaisuedellytykset täyttävän vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön pääoman vahvistaminen riittävässä määrin, jotta voidaan soveltaa 27 artiklassa tarkoitettua maksukykyisen yrityksen run-off-tilaan asettamista ja säilyttää yrityksen tai yhteisön direktiivin 2009/138/EY mukainen toimilupa;

b) saamisten, mukaan lukien vakuutussaatavien, tai velkainstrumenttien pääoman muuntaminen omaksi pääomaksi tai vähentäminen silloin, kun ne siirretään

i) omaisuudenhoitoyhtiöön, jotta omaisuudenhoitoyhtiölle olisi pääomaa; tai

ii) 30 artiklassa tarkoitetun varojen ja velkojen erotteluvälineen tai 31 artiklassa tarkoitetun liiketoiminnan myynnin nojalla.

Soveltaessaan arvonalennus- tai muuntamisvälinettä vakuutussaataviin kriisinratkaisuviranomaiset voivat myös muuttaa niihin liittyvien vakuutussopimusten ehtoja, jotta 18 artiklassa tarkoitetut kriisinratkaisutavoitteet voidaan saavuttaa tehokkaammin.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset määrittävät määrän, jolla pääomainstrumenttien, velkainstrumenttien ja muiden hyväksyttävien velkojen arvoa on alennettava tai ne on muunnettava 1 kohdassa lueteltuihin tarkoituksiin 23 artiklan mukaisesti tehdyn arvostuksen perusteella.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat soveltaa arvonalennus- tai muuntamisvälinettä kaikkiin vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitettujen yhteisöjen velkoihin siten, että

ne säilyttävät asianomaisen yrityksen tai yhteisön oikeudellisen muodon tai harkitsevat tarvittaessa sen muuttamista.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että arvonalennus- tai muuntamisvälinettä voidaan soveltaa kaikkiin vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön sellaisiin pääomainstrumentteihin ja velkoihin, joita ei ole rajattu tämän artiklan 5 tai 6 kohdan nojalla kyseisen välineen soveltamisalan ulkopuolelle.

5. Kriisinratkaisuviranomaiset eivät saa soveltaa arvonalennus- tai muuntamisvälinettä seuraaviin velkoihin riippumatta siitä, ovatko ne jonkin jäsenvaltion vai kolmannen maan lainsäädännön alaisia:

a) vakuudelliset velat;

b) velat, joiden edunsaajana on luottolaitos, sijoituspalveluyritys tai vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys, samaan ryhmään kuuluvia yhteisöjä lukuun ottamatta, ja joiden alkuperäinen maturiteetti on alle seitsemän päivää;

c) velat, joiden jäljellä oleva maturiteetti on alle seitsemän päivää ja joiden edunsaajana on direktiivin 98/26/EY mukaisesti nimetty järjestelmä tai tällaisen järjestelmän ylläpitäjä tai osapuoli ja jotka aiheutuvat tällaiseen järjestelmään osallistumisesta tai joiden edunsaajana on Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 648/2012[32] 14 artiklan mukaisesti unionissa toimiluvan saanut keskusvastapuoli tai Euroopan arvopaperimarkkinaviranomaisen kyseisen asetuksen 25 artiklan nojalla tunnustama kolmannen maan keskusvastapuoli;

d) velat, joiden edunsaajana on jokin seuraavista:

i) työntekijä kertyneen palkan, eläke-etuuden tai muun kiinteän palkkion osalta, lukuun ottamatta palkkion muuttuvaa osaa, jota ei säännellä työehtosopimuksella;

ii) kaupallinen velkoja, joka tarjoaa vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykselle tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetulle yhteisölle sen jokapäiväisen toiminnan kannalta keskeisiä tavaroita ja palveluja, mukaan lukien IT-palvelut, yleishyödylliset palvelut sekä tilojen vuokraus, huolto ja ylläpito;

iii) vero- ja sosiaaliturvaviranomainen, edellyttäen että kyseiset velat ovat etuoikeutettuja sovellettavan lainsäädännön nojalla;

iv) vakuutustakuujärjestelmät, jotka muodostuvat sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukaisesti maksettavista rahoitusosuuksista.

Ensimmäisen alakohdan a alakohta ei estä kriisinratkaisuviranomaisia soveltamasta arvonalennus- tai muuntamisvälinettä tilanteen mukaan sellaisen velan, jonka vakuudeksi on annettu pantti tai kiinnitys, tai muun vakuudellisen velan siihen osaan, jota vakuutena käytettyjen varojen, pantin tai kiinnityksen taikka muun vakuuden arvo ei riitä kattamaan.

[32] Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 648/2012, annettu 4 päivänä heinäkuuta 2012, OTC-johdannaisista, keskusvastapuolista ja kauppatietorekistereistä (EUVL L 201, 27.7.2012, s. 1).

6. Poikkeustapauksissa kriisinratkaisuviranomainen voi arvonalennus- tai muuntamisvälinettä sovellettaessa rajata tai osittain rajata tietyt velat arvonalennus- tai muuntamisvaltuuksien soveltamisalan ulkopuolelle seuraavissa tilanteissa:

a) velan arvonalentamista tai muuntamista ei ole mahdollista suorittaa kohtuullisessa ajassa kriisinratkaisuviranomaisen vilpittömistä pyrkimyksistä huolimatta;

b) ulkopuolelle rajaaminen on ehdottoman välttämätöntä ja oikeasuhteista kriittisten toimintojen ja ydinliiketoiminta-alueiden jatkuvuuden varmistamiseksi niin, että säilytetään kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen kyky jatkaa keskeisiä toimintoja, palveluja ja transaktioita;

c) ulkopuolelle rajaaminen on ehdottoman välttämätöntä ja oikeasuhteista sellaisen laajan häiriöiden leviämisen välttämiseksi, josta voisi aiheutua vakavia häiriöitä jäsenvaltioiden tai unionin taloudelle; tai

d) arvonalennus- tai muuntamisvälineen soveltaminen kyseisiin velkoihin johtaisi kyseisten velkojen arvon sellaiseen alentumiseen, että siitä muille velkojille koituvat tappiot olisivat suuremmat kuin jos kyseiset velat rajattaisiin arvonalennus- tai muuntamisvälineen ulkopuolelle.

35 artikla

Osakkeenomistajien ja muiden omistusinstrumenttien omistajien kohtelu arvonalennus- tai muuntamisvälinettä sovellettaessa

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että soveltaessaan 34 artiklassa tarkoitettua arvonalennus- tai muuntamisvälinettä kriisinratkaisuviranomaiset toteuttavat toisen tai kummankin seuraavista osakkeenomistajiin ja muiden omistusinstrumenttien omistajiin kohdistuvista toimenpiteistä:

a) mitätöivät olemassa olevat osakkeet tai muut omistusinstrumentit tai siirtävät ne velkojille, joiden saamiset on muunnettu;

b) edellyttäen, että 23 artiklan mukaisesti suoritetun arvostuksen mukaan kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen nettoarvo on positiivinen, laimentavat olemassa olevia osakkeiden ja muiden omistusinstrumenttien osakkuuksia muuntamalla kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen liikkeeseen laskemat kyseeseen tulevat pääomainstrumentit tai velkainstrumentit tai muut hyväksyttävät velat arvonalennus- tai muuntamisvälineen avulla osakkeiksi tai muiksi omistusinstrumenteiksi.

Ensimmäisen alakohdan b alakohdan osalta muuntaminen on suoritettava muuntokurssilla, joka merkittävästi laimentaa olemassa olevia osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien omistuksia.

2. Päättäessään, kumpi 1 kohdassa tarkoitettu toimi niiden tulisi toteuttaa, kriisinratkaisuviranomaisten on otettava huomioon

a) 23 artiklan mukaisesti tehty arvostus;

b) määrä, jolla kriisinratkaisuviranomainen on arvioinut, että ensisijaisen pääoman (T1) eriä on vähennettävä ja kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien arvoa on alennettava tai ne on muunnettava 37 artiklan 1 kohdan nojalla.

3. Direktiivin 2009/138/EY 57–62 artiklasta poiketen tapauksissa, joissa pääomainstrumenttien, kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen liikkeeseen laskemien velkainstrumenttien tai sen muiden hyväksyttävien velkojen muuntaminen johtaisi direktiivin 2009/138/EY 57 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuun määräomistusyhteyden hankkimiseen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksestä tai tällaisen määräomistusyhteyden lisäämiseen yrityksessä, valvontaviranomaisen on tehtävä kyseisissä artikloissa vaadittu arviointi ajoissa, jotta pääomainstrumenttien muuntaminen ei viivästy ja jotta kriisinratkaisutoimella saavutetaan aiotut 18 artiklassa tarkoitetut kriisinratkaisutavoitteet.

4. Jos kyseisen yrityksen valvontaviranomainen ei ole saattanut 3 kohdassa vaadittua arviointia päätökseen pääomainstrumenttien muuntamispäivään mennessä, kaikkeen hankkijan toimesta tapahtuvaan määräomistusyhteyden hankintaan tai lisäämiseen, jotka syntyvät pääomainstrumenttien muuntamisen tuloksena, sovelletaan 31 artiklan 6 kohtaa.

36 artikla

Muuntokurssi velan muuntamiseksi pääomaksi

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset 34 artiklan 1 kohdassa mainittuja välineitä soveltaessaan ja 40 artiklan 1 kohdan g alakohdassa mainittuja valtuuksia käyttäessään voivat soveltaa erilaista muuntokurssia eri pääomainstrumentti- ja velkaluokkiin noudattaen toista tai kumpaakin seuraavista periaatteista:

a) muuntokurssilla on saatava kyseeseen tulevalle velkojalle asianmukainen korvaus mistä tahansa mahdollisesta tappiosta, joka arvonalennus- tai muuntamisvaltuuksien käytöstä aiheutuu;

b) sovellettavan maksukyvyttömyyslainsäädännön mukaisesti etuoikeutettuina pidettäviin velkoihin sovellettavan muuntokurssin on oltava korkeampi kuin etuoikeudeltaan huonompiin velkoihin sovellettava muuntokurssi.

37 artikla

Arvonalennus- tai muuntamisvälinettä koskevat lisäsäännökset

1. Kriisinratkaisuviranomaisten on sovellettava arvonalennus- tai muuntamisvälinettä tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä sovellettavan saamisten etusijajärjestyksen mukaisesti siten, että

   a) ensisijaisen pääoman (T1) eriä vähennetään ensin suhteessa tappioihin ja enintään niiden kapasiteettia vastaavasti, ja kriisinratkaisuviranomainen toteuttaa toisen tai molemmat 35 artiklan 1 kohdassa määritellyistä toimista ensisijaisen pääoman (T1) instrumenttien haltijoiden osalta;

   b) toissijaisen pääoman (T2) instrumenttien pääoma alennetaan arvoltaan tai muunnetaan ensisijaisen pääoman (T1) instrumenteiksi tai toteutetaan kumpikin toimenpide siinä määrin kuin 18 artiklassa tarkoitettujen kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi on tarpeen ja enintään kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien kapasiteettia vastaavasti, sen mukaan kumpi on alhaisempi;

c) kolmassijaisen pääoman (T3) instrumenttien pääoma alennetaan arvoltaan tai muunnetaan ensisijaisen pääoman (T1) instrumenteiksi tai toteutetaan kumpikin toimenpide siinä määrin kuin 18 artiklassa tarkoitettujen kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi on tarpeen ja enintään kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien kapasiteettia vastaavasti, sen mukaan kumpi on alhaisempi;

d) jäljellä olevien hyväksyttävien velkojen pääoman arvoa tai niiden maksamatta olevaa määrää alennetaan tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä sovellettavan saamisten ensisijaisuusjärjestyksen mukaisesti, mukaan lukien direktiivin 2009/138/EY 275 artiklan 1 kohdassa säädetty vakuutussaatavien ensisijaisuusjärjestys, tai ne muunnetaan ensisijaisen pääoman (T1) instrumenteiksi taikka toteutetaan kumpikin toimenpide siinä määrin kuin 18 artiklassa tarkoitettujen kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi on tarpeen.

Jos 25 artiklan mukaiseen tilapäiseen arvostukseen perustuvan arvonalennuksen tason todetaan ylittävän vaatimukset, kun sitä arvioidaan 24 artiklan 2 kohdan mukaiseen lopulliseen arvostukseen nähden, voidaan soveltaa arvon korotusmekanismia korvauksien maksamiseksi velkojille ja sen jälkeen osakkeenomistajille tarvittavassa määrin.

Päättäessään velkojen arvonalentamisesta tai muuntamisesta omaksi pääomaksi kriisinratkaisuviranomaiset eivät saa muuntaa tietyn velkaluokan pääomaa silloin, kun kyseistä luokkaa huonommassa etuoikeusasemassa oleva velkaluokka on muuntamatta omaksi pääomaksi tai sen arvoa ei ole alennettu.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kaikki oman varallisuuden eristä johtuvat saatavat ovat niiden tavanomaisia maksukyvyttömyysmenettelyjä sääntelevässä kansallisessa lainsäädännössä ensisijaisuusjärjestyksessä huonommalla sijalla kuin saatavat, jotka eivät johdu oman varallisuuden eristä. Tätä alakohtaa sovellettaessa siltä osin kuin instrumentti hyväksytään vain osittain oman varallisuuden eriin, koko instrumenttia on kohdeltava oman varallisuuden eristä johtuvana saatavana, ja sen on oltava ensisijaisuusjärjestyksessä huonommalla sijalla kuin saatavat, jotka eivät johdu oman varallisuuden eristä.

2. Jos kyseeseen tulevan pääomainstrumentin pääoman taikka velkainstrumentin tai muun kyseeseen tulevan velan pääoman arvo alennetaan, sovelletaan seuraavaa:

a) arvonalennus- tai muuntamisvälineen soveltamisesta johtuva vähennys on pysyvä, jollei arvoa koroteta 1 kohdassa tarkoitetun korvausmekanismin mukaisesti;

b) kyseeseen tulevan pääomainstrumentin, velkainstrumentin tai muun kyseeseen tulevan velan haltijalle ei jää velkoja kyseisen instrumentin arvoltaan alennetun määrän nojalla tai sen yhteydessä lukuun ottamatta mahdollisia jo kertyneitä velkoja sekä mahdollista vahingonkorvausvastuuta, johon arvonalennusta koskevien valtuuksien käytöstä tehty muutoksenhaku voi johtaa;

c) kyseeseen tulevan pääomainstrumentin, velkainstrumentin tai muun hyväksyttävän velan haltijalle ei makseta korvausta muuten kuin tämän artiklan 3 kohdan mukaisesti.

3. Kriisinratkaisuviranomaiset voivat pääomainstrumenttien, velkainstrumenttien tai muiden hyväksyttävien velkojen muuntamiseksi 1 kohdan b ja c alakohdan nojalla velvoittaa vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset ja 1 artiklan 1 kohdan b–e

alakohdassa tarkoitetut yhteisöt laskemaan liikkeeseen ensisijaisen pääoman (T1) instrumentteja kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien, velkainstrumenttien tai muiden hyväksyttävien velkojen omistajille.

Kyseiset pääomainstrumentit, velkainstrumentit tai muut hyväksyttävät velat voidaan muuntaa ainoastaan, jos kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

a) kyseiset ensisijaisen pääoman (T1) instrumentit laskee liikkeeseen vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys, 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitettu yhteisö taikka emoyritys asianomaisen kriisinratkaisuviranomaisen hyväksynnällä;

b) kyseiset ensisijaisen pääoman (T1) instrumentit lasketaan liikkeeseen ennen kuin kyseinen vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitettu yhteisö laskee liikkeeseen osakkeita tai muita omistusinstrumentteja, jotta valtio tai julkisyhteisö lisäisi yrityksen omaa varallisuutta;

c) kyseiset ensisijaisen pääoman (T1) instrumentit myönnetään ja siirretään viipymättä muuntamisvaltuuksien käytön jälkeen;

d) muuntokurssi, jonka perusteella kutakin kyseeseen tulevaa pääomainstrumenttia tai velkainstrumenttia tai muuta kyseeseen tulevaa velkaa kohti tarjottavien ensisijaisen pääoman (T1) instrumenttien lukumäärä määritetään, on 36 artiklan mukainen.

4. Ensisijaisen pääoman (T1) instrumenttien tarjoamiseksi 3 kohdan mukaisesti kriisinratkaisuviranomainen voi velvoittaa vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykset ja 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetut yhteisöt ylläpitämään jatkuvasti tarvittavaa ennakkolupaa laskea liikkeeseen tarvittava määrä ensisijaisen pääoman (T1) instrumentteja.

38 artikla

Arvonalentamisen tai muuntamisen vaikutus

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kun kriisinratkaisuviranomainen käyttää arvonalennus- tai muuntamisvälinettä tai arvonalennus- tai muuntamisvaltuuksia 34 artiklan 1 kohdan ja 40 artiklan 1 kohdan f–j alakohdan mukaisesti, pääoman tai maksamatta olevan määrän vähentäminen, muuntaminen tai peruuttaminen tulee voimaan ja sitoo välittömästi kriisinratkaisun kohteena olevaa yritystä, kyseeseen tulevia velkojia ja osakkeenomistajia.

2. Kriisinratkaisuviranomaisen on saatettava päätökseen tai vaadittava saattamaan päätökseen kaikki arvonalennus- tai muuntamisvälineen soveltamisen kannalta tarpeelliset hallintotoimet ja menettelyt, mukaan lukien

a) kaikkien asiaankuuluvien rekistereiden muuttaminen;

b) osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien tai velkainstrumenttien poistaminen pörssilistalta tai kaupankäynnistä;

c) uusien osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien listaus tai kaupankäynnin kohteeksi ottaminen;

d) arvoltaan alennettujen velkainstrumenttien uudelleenlistaus tai ottaminen uudelleen kaupankäynnin kohteeksi ilman vaatimusta antaa esite Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2017/1129[33] mukaisesti.

3. Jos kriisinratkaisuviranomainen vähentää nollaan velan pääoman tai maksamatta olevan määrän 40 artiklan 1 kohdan f alakohdassa tarkoitettuja valtuuksia käyttäen, kyseinen velka ja kaikki siitä johtuvat velvoitteet tai saamiset, jotka eivät ole kertyneet valtuuksien käytön ajankohtaan mennessä, katsotaan suoritetuiksi kaikissa olosuhteissa, eivätkä ne ole osoitettavissa suoritettaviksi missään myöhemmissä menettelyissä, jotka koskevat kriisinratkaisun kohteena olevaa yritystä tai sen seuraajayhteisöä mahdollisessa myöhemmässä likvidaatiossa.

4. Kun kriisinratkaisuviranomainen vähentää ainoastaan osittain velan pääomaa tai maksamatta olevaa määrää 40 artiklan 1 kohdan f alakohdassa tarkoitettuja valtuuksia käyttäen,

a) se määrä, joka velasta on vähennetty, on katsottava suoritetuksi;

b) asianomaista instrumenttia tai sopimusta, johon alkuperäinen velka perustuu, on sovellettava edelleen jäljellä olevaan velan pääoman määrään tai maksamatta olevaan määrään, paitsi että kertyneen koron määrää voidaan muuttaa velan pääoman vähenemisen huomioon ottamiseksi ja että muita ehtoja voidaan muuttaa kriisinratkaisuviranomaisen päätöksellä 40 artiklan 1 kohdan k alakohdassa mainittuja valtuuksia käyttäen.

39 artikla

Arvonalentamista ja muuntamista koskevien menettelyllisten esteiden poistaminen

1. Sovellettaessa arvonalennus- tai muuntamisvälinettä jäsenvaltioiden on tarvittaessa vaadittava vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksiä ja 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitettuja yhteisöjä ylläpitämään aina riittävää määrää osakepääomaa tai muita ensisijaisen pääoman (T1) instrumentteja sen varmistamiseksi, että kyseiset yritykset tai yhteisöt voivat laskea liikkeeseen riittävän määrän uusia osakkeita tai muita omistusinstrumentteja ja että velkojen muuntaminen osakkeiksi tai muiksi omistusinstrumenteiksi voidaan toteuttaa tehokkaasti.

Kriisinratkaisuviranomaisten on arvioitava 1 kohdassa säädetyn vaatimuksen noudattamista kriisinratkaisusuunnitelmien laatimisen ja ylläpitämisen yhteydessä 9 ja 10 artiklan mukaisesti.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, ettei velkojen muuntamiselle osakkeiksi tai muiksi omistusinstrumenteiksi ole menettelyllisiä esteitä yritysten rahastosäännöissä tai yhtiöjärjestyksessä, mukaan luettuina osakkeenomistajien merkintäetuoikeus tai vaatimus osakkeenomistajien suostumuksesta pääoman korottamiseksi.

[33] Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2017/1129, annettu 14 päivänä kesäkuuta 2017, arvopapereiden yleisölle tarjoamisen tai kaupankäynnin kohteeksi säännellyllä markkinalla ottamisen yhteydessä julkaistavasta esitteestä ja direktiivin 2003/71/EY kumoamisesta (EUVL L 168, 30.6.2017, s. 12).

IV LUKU
Kriisinratkaisuvaltuudet

40 artikla

Yleiset valtuudet

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on kaikki tarvittavat valtuudet soveltaa 26 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja kriisinratkaisuvälineitä vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksiin ja 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitettuihin yhteisöihin, jotka täyttävät 19 artiklan 1 kohdassa tai tapauksen mukaan 20 artiklan 3 kohdassa tarkoitetut kriisinratkaisuedellytykset. Kriisinratkaisuviranomaisten on erityisesti voitava käyttää yksittäin tai yhdistelmänä kriisinratkaisuvaltuuksia, joiden puitteissa ne voivat

   a) vaatia ketä tahansa henkilöä antamaan kriisinratkaisuviranomaiselle kaikki tiedot, joita tämä tarvitsee kriisinratkaisutoimesta päättämiseksi ja sen valmistelemiseksi, mukaan lukien päivitykset ja täydennykset kriisinratkaisusuunnitelmissa annettuihin tietoihin ja paikalla tehtävin tarkastuksin toimitettavat tiedot;

   b) ottaa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen määräysvaltaansa ja käyttää kaikkia kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen osakkeenomistajille, muille omistajille ja hallinto-, johto- tai valvontaelimelle annettuja oikeuksia ja valtuuksia;

   c) peruuttaa toimiluvan tehdä uusia vakuutus- tai jälleenvakuutussopimuksia ja asettaa kriisinratkaisun kohteena olevan maksukykyisen yrityksen hallittuun run-off-menettelyyn ja lopettaa sen toiminnan;

   d) siirtää kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen liikkeeseen laskemia osakkeita tai muita omistusinstrumentteja;

   e) siirtää kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen oikeuksia, varoja ja velkoja toiselle yhteisölle tämän suostumuksella;

   f) uudelleenjärjestellä vakuutussaatavia tai vähentää, myös nollaan, kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen velkainstrumenttien tai hyväksyttävien velkojen, vakuutussaatavat mukaan lukien, pääomaa tai maksamatta olevaa määrää;

   g) muuntaa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen velkainstrumentit ja hyväksyttävät velat kyseisen yrityksen tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön, asianomaisen emoyrityksen tai sellaisen omaisuudenhoitoyhtiön kantaosakkeiksi tai muiksi omistusinstrumenteiksi, johon vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön varat, oikeudet tai velat siirretään;

   h) mitätöidä kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen liikkeeseen laskemia velkainstrumentteja, sellaisia vakuudellisia velkoja lukuun ottamatta, joihin sovelletaan 34 artiklan 5 kohtaa;

   i) vähentää, myös nollaan, kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien nimellismäärää ja mitätöidä kyseiset osakkeet tai muut omistusinstrumentit;

j) vaatia kriisinratkaisun kohteena olevaa yritystä tai asianomaista emoyritystä laskemaan liikkeeseen uusia osakkeita tai muita omistusinstrumentteja taikka muita pääomainstrumentteja, mukaan lukien etuoikeutetut osakkeet ja ehdolliset vaihtokelpoiset instrumentit;

k) muuttaa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen liikkeeseen laskemien velkainstrumenttien ja muiden hyväksyttävien velkojen maturiteettia tai tällaisista instrumenteista ja muista hyväksyttävistä veloista maksettavan koron määrää tai päivämäärää, jona korko lankeaa maksettavaksi, myös keskeyttämällä maksaminen tilapäisesti;

l) sulkea ja päättää rahoitussopimuksia tai Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 648/2012 2 artiklan ensimmäisen kohdan 5 alakohdassa tarkoitettuja johdannaisia;

m) erottaa tai vaihtaa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen hallinto-, johto- tai valvontaelin ja toimiva johto;

n) vaatia valvontaviranomaista arvioimaan määräomistusyhteyden ostaja oikea-aikaisesti, poiketen direktiivin 2009/138/EY 58 artiklassa säädetyistä määräajoista;

2. Jäsenvaltioiden on toteutettava kaikki tarvittavat toimet sen varmistamiseksi, ettei kriisinratkaisuviranomaisiin sovelleta 26 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen kriisinratkaisuvälineiden ja tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen kriisinratkaisuvaltuuksien käyttämisen yhteydessä mitään seuraavista vaatimuksista, joita niihin tavanomaisesti sovellettaisiin kansallisen lainsäädännön tai sopimuksen nojalla taikka muulla perusteella:

a) jollei 3 artiklan 8 kohdasta ja 65 artiklan 1 kohdasta muuta johdu, vaatimus hyväksynnän tai suostumuksen saamisesta julkis- tai yksityisoikeudellisilta henkilöiltä, mukaan lukien kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen osakkeenomistajat, velkojat ja vakuutuksenottajat;

b) menettelylliset vaatimukset mille tahansa henkilölle ilmoittamisesta ennen valtuuksien käyttöä, mukaan lukien vaatimukset julkistaa kaikki ilmoitukset tai esitteet taikka toimittaa tai ilmoittaa kaikki asiakirjat mille tahansa muulle viranomaiselle.

Ensimmäisen kohdan b alakohta ei rajoita 61 ja 63 artiklassa säädettyjen vaatimusten eikä mahdollisten unionin valtiontukikehyksen mukaisten ilmoitusvaatimusten soveltamista.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jos jotakin tämän artiklan 1 kohdassa luetelluista valtuuksista ei sovelleta tämän direktiivin 1 artiklan 1 kohdan soveltamisalaan kuuluvaan yhteisöön sen erityisen oikeudellisen muodon johdosta, kriisinratkaisuviranomaisilla on mahdollisimman samanlaiset valtuudet, myös valtuuksien vaikutusten suhteen.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisten käyttäessä 3 kohdan mukaisia valtuuksia tämän direktiivin V luvussa säädettyjä suojatoimia tai vaikutukseltaan vastaavia suojatoimia sovelletaan henkilöihin, joihin valtuuksien käyttö vaikuttaa, mukaan lukien osakkeenomistajat, velkojat, vakuutuksenottajat ja vastapuolet.

41 artikla

Liitännäisvaltuudet

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on kriisinratkaisuvaltaa käyttäessään valtuudet

   a) huolehtia siitä, että siirto tapahtuu ilman, että siirrettyihin rahoitusvälineisiin, oikeuksiin, varoihin tai velkoihin liittyy mitään niihin vaikuttavaa velvollisuutta tai vastuuta, jollei 58 artiklasta muuta johdu;

   b) poistaa oikeudet hankkia uusia osakkeita tai muita omistusinstrumentteja;

   c) vaatia asianomaista viranomaista lopettamaan tai keskeyttämään rahoitusinstrumenttien ottaminen kaupankäynnin kohteeksi säännellyllä markkinalla tai viralliselle listalle Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2001/34/EY[34] mukaisesti;

   d) huolehtia siitä, että vastaanottajaa kohdellaan kuin se olisi kriisinratkaisun kohteena oleva yritys kaikkien kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen oikeuksien tai velvoitteiden taikka sen toteuttamien toimien osalta, mukaan lukien, jollei 31 ja 32 artiklassa säädetyistä liiketoiminnan myynnin soveltamisesta ja omaisuudenhoitoyhtiön käytöstä muuta johdu, kaikki oikeudet tai velvoitteet, jotka liittyvät osallisuuteen jossakin markkinainfrastruktuurissa;

   e) vaatia kriisinratkaisun kohteena olevaa yritystä ja vastaanottajaa vaihtamaan keskenään tietoja ja antamaan toisilleen apua;

   f) peruuttaa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen tekemän sopimuksen ehdot tai muuttaa niitä taikka korvata yritys vastaanottajalla;

   g) siirtää mahdolliset siirrettyihin vakuutussaataviin liittyvät jälleenvakuutusoikeudet ilman jälleenvakuutusyrityksen suostumusta, jos kriisinratkaisuviranomainen siirtää kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen varat ja velat kokonaan tai osittain toiselle yhteisölle.

   Edellä olevaa a alakohtaa sovellettaessa oikeutta tämän direktiivin mukaisesti tarjottavaan korvaukseen ei pidetä velvollisuutena tai vastuuna.

2. Kriisinratkaisuviranomaisten on käytettävä 1 kohdassa määriteltyjä valtuuksia silloin, kun ne katsovat tämän aiheelliseksi, jotta voidaan varmistaa kriisinratkaisutoimen tehokkuus tai saavuttaa yksi tai useampi kriisinratkaisutavoite.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on kriisinratkaisuvaltuuksia käyttäessään valtuudet määrätä tarvittavista jatkuvuusjärjestelyistä sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisutoimi on tehokas, ja tarvittaessa sen varmistamiseksi, että vastaanottaja voi harjoittaa siirrettyä liiketoimintaa. Näihin jatkuvuusjärjestelyihin kuuluvat erityisesti

   a) kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen tekemien sopimusten jatkaminen siten, että vastaanottaja ottaa vastattavakseen kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen oikeudet ja velat, jotka liittyvät siirrettyihin rahoitusvälineisiin,

[34] Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2001/34/EY, annettu 28 päivänä toukokuuta 2001, arvopaperien ottamisesta viralliselle pörssilistalle sekä siihen liittyvästä tiedonantovelvollisuudesta (EYVL L 184, 6.7.2001, s. 1).

oikeuksiin, varoihin tai velkoihin, ja korvaa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen nimenomaisesti tai hiljaisesti kaikissa asianomaisissa sopimusasiakirjoissa;

b) kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen korvaaminen vastaanottajalla kaikissa oikeudellisissa menettelyissä, jotka liittyvät siirrettyihin rahoitusvälineisiin, oikeuksiin, varoihin tai velkoihin.

4. Edellä 1 kohdan d alakohdassa ja 3 kohdan b alakohdassa tarkoitetut valtuudet eivät vaikuta

a) kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen työntekijöiden oikeuteen purkaa työsopimus;

b) sopimuksen osapuolen oikeuteen käyttää sopimuksesta johtuvia oikeuksia, mukaan lukien oikeus purkaa sopimus, jos se on sopimusehtojen mukaan mahdollista jonkin sellaisen toimen seurauksena, jonka kriisinratkaisun kohteena oleva yritys on toteuttanut tai jättänyt toteuttamatta ennen siirtoa tai jonka vastaanottaja on toteuttanut tai jättänyt toteuttamatta siirron jälkeen, jollei 47, 48 tai 49 artiklasta muuta johdu.

42 artikla

Poikkeustoimenpiteenä nimetty johto

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat nimetä erityisjohtajan kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen hallinto-, johto- tai valvontaelimen tilalle. Jäsenvaltioiden on lisäksi varmistettava, että erityisjohtajalla on pätevyys, tiedot ja taidot, joita hänen tehtäviensä hoitaminen edellyttää.

2. Erityisjohtajalla on oltava kaikki vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen osakkeenomistajien ja hallinto-, johto- tai valvontaelimen valtuudet. Erityisjohtaja saa käyttää näitä valtuuksia ainoastaan kriisinratkaisuviranomaisen valvonnan alaisena. Kriisinratkaisuviranomainen voi rajoittaa erityisjohtajan toimia tai vaatia ennakkolupaa tiettyjä toimia varten.

Kriisinratkaisuviranomaisen on julkistettava 1 kohdassa tarkoitettu nimitys ja siihen liittyvät ehdot ja edellytykset.

3. Erityisjohtajalla on lakisääteinen velvollisuus toteuttaa kaikki tarvittavat toimenpiteet 18 artiklassa tarkoitettujen kriisinratkaisutavoitteiden edistämiseksi ja toteuttaa kriisinratkaisuviranomaisen päättämiä kriisinratkaisutoimia. Mikäli tämä lakisääteinen velvollisuus on epäjohdonmukainen tai ristiriidassa muiden yrityksen yhtiöjärjestyksestä tai kansallisesta lainsäädännöstä johtuvien johdon tehtävien kanssa, kyseistä lakisääteistä velvollisuutta on pidettävä ensisijaisena.

4. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että erityisjohtaja laatii sen nimittäneelle kriisinratkaisuviranomaiselle raportteja kriisinratkaisuviranomaisen määrittämin säännöllisin väliajoin sekä toimikautensa alussa ja sen päättyessä. Kyseisissä raporteissa on kuvailtava yksityiskohtaisesti kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen taloudellista tilannetta ja ilmoitettava perusteet toteutetuille toimenpiteille.

5. Kriisinratkaisuviranomainen voi erottaa erityisjohtajan milloin tahansa.

43 artikla

Valtuudet vaatia operatiivisten palvelujen ja toimintojen tarjoamista

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet vaatia kriisinratkaisun kohteena olevaa yritystä tai mitä tahansa sen ryhmään kuuluvaa yhteisöä tarjoamaan tarvittavat operatiiviset palvelut ja toiminnot, jotta vastaanottaja voi tosiasiallisesti harjoittaa sille siirrettyä liiketoimintaa, myös silloin, kun kriisinratkaisun kohteena oleva yritys tai asianomainen ryhmään kuuluva yhteisö on asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet panna täytäntöön velvoitteet, joita muiden jäsenvaltioiden kriisinratkaisuviranomaiset ovat 1 kohdan nojalla asettaneet niiden alueelle sijoittautuneille ryhmään kuuluville yhteisöille.

3. Edellä 1 ja 2 kohdassa säädetyt operatiiviset palvelut ja toiminnot on tarjottava

   a) samoin ehdoin, jos kyseisiä operatiivisia palveluja ja toimintoja tarjottiin kriisinratkaisun kohteena olevalle yritykselle ennen kriisinratkaisutoimen toteuttamista sopimuksen nojalla ja mainitun sopimuksen keston ajan;

   b) kohtuullisin ehdoin, jos sopimusta ei ole tai sopimus on päättynyt.

44 artikla

Valtuudet panna täytäntöön muiden jäsenvaltioiden kriisinhallintatoimia

1. Jos osakkeiden, muiden omistusinstrumenttien tai varojen, oikeuksien tai velkojen siirto käsittää varoja, jotka sijaitsevat muussa jäsenvaltiossa kuin kriisinratkaisuviranomaisen jäsenvaltiossa, tai oikeuksia tai velkoja, joihin sovelletaan muun kuin kriisinratkaisuviranomaisen jäsenvaltion lainsäädäntöä, jäsenvaltioiden on varmistettava, että siirto on voimassa kyseisessä toisessa jäsenvaltiossa tai sen lainsäädännön nojalla.

2. Jäsenvaltioiden on annettava kriisinratkaisuviranomaiselle, joka on tehnyt tai aikoo tehdä siirron, kaikki kohtuullinen apu sen varmistamiseksi, että osakkeet tai muut omistusinstrumentit tai varat, oikeudet tai velat siirretään vastaanottajalle kansallisen lainsäädännön sovellettavien vaatimusten mukaisesti.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että osakkeenomistajilla, velkojilla ja kolmansilla osapuolilla, joihin 1 kohdassa tarkoitettu osakkeiden, muiden omistusinstrumenttien, varojen, oikeuksien tai velkojen siirto vaikuttaa, ei ole oikeutta estää, riitauttaa tai mitätöidä siirtoa minkään sen jäsenvaltion, jossa varat sijaitsevat, lainsäädännön säännöksen tai minkään sellaisen lainsäädännön nojalla, jota näihin osakkeisiin, muihin omistusinstrumentteihin, oikeuksiin tai velkoihin sovelletaan.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että pääomainstrumenttien, velkainstrumenttien tai muiden hyväksyttävien velkojen pääomaa vähennetään tai että tällaiset velat tai instrumentit muunnetaan toisen jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomaisen kriisinratkaisun kohteena olevaan yritykseen soveltamien arvonalennus- tai muuntamisvaltuuksien mukaisesti, kun

a) kyseisiin velkoihin tai instrumentteihin sovelletaan muun jäsenvaltion kuin arvonalennus- tai muuntamisvaltuuksia käyttäneen kriisinratkaisuviranomaisen jäsenvaltion lainsäädäntöä;

b) asianomaiset velat tai instrumentit ollaan velkaa sellaisille velkojille, jotka sijaitsevat muussa jäsenvaltiossa kuin arvonalennus- tai muuntamisvaltuuksia käyttäneen kriisinratkaisuviranomaisen jäsenvaltiossa.

5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että velkojilla, joihin 4 kohdassa tarkoitetut arvonalennus- tai muuntamisvaltuudet vaikuttavat, ei ole oikeutta riitauttaa instrumentin tai velan pääoman vähentämistä tai sen muuntamista minkään sellaisen säännöksen nojalla, joka sisältyy muun jäsenvaltion kuin arvonalennus- tai muuntamisvaltuuksia käyttäneen kriisinratkaisuviranomaisen jäsenvaltion lainsäädäntöön.

6. Kunkin jäsenvaltion on varmistettava, että kaikista seuraavista säädetään kriisinratkaisuviranomaisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti:

a) osakkeenomistajien, velkojien ja kolmansien osapuolten oikeus hakea muutosta 65 artiklan mukaisesti tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen osakkeiden, muiden omistusinstrumenttien, varojen, oikeuksien tai velkojen siirtoon;

b) velkojien oikeus hakea muutosta 65 artiklan mukaisesti tämän artiklan 4 kohdan a tai b alakohdassa tarkoitetun instrumentin tai velan pääoman vähentämiseen tai sen muuntamiseen;

c) V luvussa tarkoitetut osittaista siirtoa koskevat suojatoimet, jotka koskevat 1 kohdassa tarkoitettuja varoja, oikeuksia tai velkoja.

45 artikla

Kolmannessa maassa sijaitsevia tai kolmannen maan lainsäädännön alaisia varoja, oikeuksia, velkoja, osakkeita ja muita omistusinstrumentteja koskevat valtuudet

1. Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että tapauksissa, joissa kriisinratkaisutoimi kohdistuu kolmannessa maassa sijaitseviin varoihin tai kolmannen maan lainsäädännön alaisiin osakkeisiin, muihin omistusinstrumentteihin, oikeuksiin tai velkoihin, kriisinratkaisuviranomaiset voivat vaatia, että

a) henkilö, joka käyttää määräysvaltaa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen suhteen, sekä vastaanottaja toteuttavat kaikki tarvittavat toimet sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisutoimi tulee voimaan;

b) henkilö, joka käyttää määräysvaltaa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen suhteen, pitää osakkeet, muut omistusinstrumentit, varat tai oikeudet hallussaan taikka suorittaa velat vastaanottajan puolesta, kunnes kriisinratkaisutoimi tulee voimaan;

c) kohtuulliset kulut, joita vastaanottajalle asianmukaisesti aiheutuu a ja b alakohdassa vaadittujen toimien toteuttamisesta, katetaan jollakin 26 artiklan 5 kohdassa tarkoitetuista tavoista.

2. Helpottaakseen mahdollisia tämän artiklan 1 kohdan mukaisia toimia jäsenvaltioiden on vaadittava vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksiä sekä 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitettuja yrityksiä sisällyttämään asiaankuuluviin sopimuksiin sopimusehto, jolla osakkeenomistajat, velkojat tai velkasopimuksen osapuoli

tunnustaa, että velkaan voidaan soveltaa arvonalennus- tai muuntamisvaltuuksia, sekä sitoutuu hyväksymään pääoman tai maksamatta olevan määrän mahdollisen vähentämisen, muuntamisen tai mitätöimisen sen seurauksena, että kriisinratkaisuviranomainen käyttää mainittuja valtuuksia.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat vaatia vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksiä sekä 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitettuja yrityksiä toimittamaan niille riippumattoman oikeudellisen asiantuntijan laatiman perustellun oikeudellisen lausunnon mainitun sopimusehdon oikeudellisesta täytäntöönpanokelpoisuudesta ja vaikuttavuudesta.

3. Kun kriisinratkaisuviranomainen arvioi, että kaikista kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen suhteen määräysvaltaa käyttävän henkilön 1 kohdan a alakohdan mukaisesti toteuttamista tarvittavista toimista huolimatta on erittäin epätodennäköistä, että tiettyihin kolmannessa maassa sijaitseviin varoihin tai tiettyihin kolmannen maan lainsäädännön alaisiin osakkeisiin, muihin omistusinstrumentteihin, oikeuksiin tai velkoihin kohdistuva kriisinratkaisutoimi tulee voimaan, kriisinratkaisuviranomainen ei saa suorittaa kriisinratkaisutoimea. Jos kriisinratkaisuviranomainen on jo määrännyt kriisinratkaisutoimen, määräys on kyseisten varojen, osakkeiden, omistusinstrumenttien, oikeuksien tai velkojen osalta mitätön.

46 artikla

Tiettyjen sopimusehtojen poissulkeminen

1. Jonkin yhteisön suhteen toteutettua pelkkää kriisinehkäisy- tai kriisinhallintatoimea, mukaan lukien minkä tahansa tällaisen toimen soveltamiseen suoraan liittyvän tapahtuman toteutuminen, ei pidetä yksinään kyseisen yhteisön tekemän sopimuksen nojalla direktiivissä 2002/47/EY tarkoitettuna täytäntöönpanoon oikeuttavana tapahtumana tai direktiivissä 98/26/EY tarkoitettuna maksukyvyttömyysmenettelynä edellyttäen, että aineelliset sopimusvelvoitteet, kuten maksu- ja toimitusvelvoitteet sekä vakuuksien antaminen, täytetään edelleen.

   Lisäksi pelkkää kriisinehkäisy- tai kriisinhallintatoimea ei myöskään yksinään pidetä direktiivissä 2002/47/EY tarkoitettuna täytäntöönpanoon oikeuttavana tapahtumana tai direktiivissä 98/26/EY tarkoitettuna maksukyvyttömyysmenettelynä

   a) tytäryrityksen tekemän sopimuksen nojalla, jos emoyritys tai mikä tahansa ryhmään kuuluva yhteisö vastaa sopimukseen sisältyvien velvoitteiden takaamisesta tai tukemisesta; tai

   b) minkä tahansa ryhmään kuuluvan yhteisön tekemän sopimuksen nojalla, jos sopimukseen sisältyy ristikkäisiä maksukyvyttömyysmääräyksiä.

2. Jos kolmannen maan kriisinratkaisumenettely tunnustetaan 73 artiklan nojalla tai jos kriisinratkaisuviranomainen muuten niin päättää, tällaista menettelyä pidetään tätä artiklaa sovellettaessa kriisinhallintatoimena.

3. Edellyttäen, että aineelliset sopimusvelvoitteet, kuten maksu- ja toimitusvelvoitteet sekä vakuuksien antaminen, täytetään edelleen, pelkkä kriisinehkäisy- tai kriisinhallintatoimi, mukaan lukien mikä tahansa tällaisen toimen soveltamiseen suoraan liittyvä tapahtuma, ei saa antaa kenellekään mahdollisuutta

a) käyttää purkamis-, keskeyttämis-, muuttamis-, nettoutus- tai kuittausoikeuksia, myös sellaisten sopimusten osalta, jotka on tehnyt

i) tytäryritys ja joihin perustuvien velvoitteiden takaamisesta tai muunlaisesta tukemisesta vastaa jokin ryhmään kuuluva yhteisö;

ii) mikä tahansa ryhmään kuuluva yhteisö ja johon sisältyy ristikkäisiä maksukyvyttömyysmääräyksiä;

b) saada haltuunsa asianomaisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön omaisuutta tai ryhmään kuuluvan yhteisön omaisuutta sellaiseen sopimukseen liittyen, johon sisältyy ristikkäisiä maksukyvyttömyysmääräyksiä, käyttää määräysvaltaa sen suhteen tai panna täytäntöön mitä tahansa vakuutta sen suhteen;

c) vaikuttaa asianomaisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön sopimuspohjaisiin oikeuksiin tai ryhmään kuuluvan yhteisön sopimuspohjaisiin oikeuksiin sellaiseen sopimukseen liittyen, johon sisältyy ristikkäisiä maksukyvyttömyysmääräyksiä.

4. Edellä olevat 1, 2 ja 3 kohta eivät vaikuta henkilöiden oikeuteen toteuttaa 3 kohdan a, b ja c alakohdassa tarkoitettuja toimia, jos tämä oikeus johtuu muusta tapahtumasta kuin kriisinehkäisytoimesta, kriisinhallintatoimesta tai minkä tahansa tällaisen toimen soveltamiseen suoraan liittyvästä tapahtumasta.

5. Jäljempänä olevan 47 tai 48 artiklan mukainen keskeyttäminen tai rajoittaminen ei muodosta sopimusvelvoitteen täyttämättä jättämistä tämän artiklan 1 ja 3 kohtaa ja 49 artiklan 1 kohtaa sovellettaessa.

6. Tämän artiklan säännöksiä pidetään Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 593/2008[35] 9 artiklassa tarkoitettuina kansainvälisesti pakottavina säännöksinä.

47 artikla

Valtuudet keskeyttää tiettyjä velvoitteita

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet keskeyttää maksu- tai toimitusvelvoite, joka kriisinratkaisun kohteena olevalla yrityksellä on sen tekemän sopimuksen nojalla, 63 artiklan 3 kohdassa tarkoitetusta keskeyttämisilmoituksen julkaisemisesta alkaen kyseistä julkaisemista seuraavan pankkipäivän keskiyöhön saakka kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen kriisinratkaisuviranomaisen jäsenvaltiossa.

2. Maksu- tai toimitusvelvoite, joka olisi erääntynyt 1 kohdassa tarkoitetun keskeyttämisjakson aikana, erääntyy välittömästi keskeyttämisjakson päätyttyä.

3. Jos sopimuksen mukaiset kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen maksu- tai toimitusvelvoitteet keskeytetään 1 kohdan mukaisesti, kyseisen sopimuksen mukaiset kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen vastapuolten maksu- tai toimitusvelvoitteet on keskeytettävä samanpituiseksi ajaksi.

[35] Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 593/2008, annettu 17 päivänä kesäkuuta 2008, sopimusvelvoitteisiin sovellettavasta laista (Rooma I) (EUVL L 177, 4.7.2008, s. 6).

4. Edellä olevan 1 kohdan mukaista keskeyttämistä ei sovelleta maksu- ja toimitusvelvoitteisiin, joiden edunsaajina ovat

   a) direktiivin 98/26/EY mukaisesti nimetyt järjestelmät ja järjestelmien ylläpitäjät;

   b) asetuksen (EU) N:o 648/2012 14 artiklan nojalla unionissa toimiluvan saaneet keskusvastapuolet ja Euroopan arvopaperimarkkinaviranomaisen kyseisen asetuksen 25 artiklan nojalla tunnustamat kolmansien maiden keskusvastapuolet.

5. Kriisinratkaisuviranomaisten on tämän artiklan mukaisia valtuuksia käyttäessään otettava huomioon, millainen vaikutus näiden valtuuksien käyttämisellä saattaa olla.

   Kriisinratkaisuviranomaisten on määritettävä kyseisten valtuuksien soveltamisala kunkin tapauksen olosuhteiden perusteella.

48 artikla

Valtuudet rajoittaa vakuusoikeuksien täytäntöönpanoa

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet rajoittaa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen vakuudellisia velkojia panemasta täytäntöön kyseisen yrityksen varoihin liittyviä vakuusoikeuksia 63 artiklan 3 kohdan mukaisesta rajoittamisilmoituksen julkaisemisesta alkaen kyseistä julkaisemista seuraavan pankkipäivän keskiyöhön saakka kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen kriisinratkaisuviranomaisen jäsenvaltiossa.

2. Edellä olevan 1 kohdan mukaista rajoittamista ei sovelleta

   a) direktiiviä 98/26/EY sovellettaessa nimettyjen järjestelmien tai järjestelmien ylläpitäjien vakuusoikeuksiin;

   b) asetuksen (EU) N:o 648/2012 14 artiklan nojalla unionissa toimiluvan saaneisiin keskusvastapuoliin ja Euroopan arvopaperimarkkinaviranomaisen kyseisen asetuksen 25 artiklan nojalla tunnustamiin kolmansien maiden keskusvastapuoliin.

3. Sovellettaessa 60 artiklaa kriisinratkaisuviranomaisten on varmistettava, että tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen valtuuksien nojalla asetetut rajoitukset ovat samat kaikille ryhmään kuuluville yhteisöille, joihin kriisinratkaisutoimea sovelletaan.

49 artikla

Valtuudet keskeyttää tilapäisesti sopimuksen purkamisoikeudet

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet keskeyttää kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen kanssa tehdyn sopimuksen osapuolen purkamisoikeudet 63 artiklan 3 kohdassa tarkoitetusta ilmoituksen julkaisemisesta alkaen kyseistä julkaisemista seuraavan pankkipäivän keskiyöhön saakka kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen kriisinratkaisuviranomaisen jäsenvaltiossa edellyttäen, että aineelliset sopimusvelvoitteet, kuten maksu- ja toimitusvelvoitteet sekä vakuuksien antaminen, täytetään edelleen.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet keskeyttää kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen tytäryrityksen kanssa tehdyn sopimuksen osapuolen purkamisoikeudet, kun

   a) kyseiseen sopimukseen perustuvien velvoitteiden takaamisesta tai muunlaisesta tukemisesta vastaa kriisinratkaisun kohteena oleva yritys;

   b) kyseisen sopimuksen purkamisoikeudet perustuvat ainoastaan kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen maksukyvyttömyyteen tai taloudelliseen tilanteeseen; tai

   c) tapauksessa, jossa siirto-oikeutta on käytetty tai voidaan käyttää kriisinratkaisun kohteena olevaan yritykseen nähden, joko

      i) kaikki tuohon sopimukseen liittyvät tytäryrityksen varat ja velat on siirretty tai voidaan siirtää vastaanottajalle ja se on ottanut ne vastattaviksi; tai

      ii) kriisinratkaisuviranomainen antaa jollakin muulla tavalla riittävän suojan tällaisille velvoitteille.

   Sopimuksen purkamisoikeuksien keskeyttäminen on voimassa 63 artiklan 3 kohdan mukaisesta ilmoituksen julkaisemisesta alkaen kyseistä julkaisemista seuraavan pankkipäivän keskiyöhön saakka siinä jäsenvaltiossa, johon kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen tytäryritys on sijoittautunut.

3. Edellä olevan 1 tai 2 kohdan mukaista keskeyttämistä ei sovelleta

   a) direktiiviä 98/26/EY sovellettaessa nimettyihin järjestelmiin tai järjestelmien ylläpitäjiin;

   b) asetuksen (EU) N:o 648/2012 14 artiklan nojalla unionissa toimiluvan saaneisiin keskusvastapuoliin ja Euroopan arvopaperimarkkinaviranomaisen kyseisen asetuksen 25 artiklan nojalla tunnustamiin kolmansien maiden keskusvastapuoliin.

4. Henkilö voi käyttää sopimuksen purkamisoikeutta sopimuksen nojalla ennen 1 tai 2 kohdassa tarkoitetun ajanjakson päättymistä, jos kyseinen henkilö on saanut kriisinratkaisuviranomaiselta ilmoituksen siitä, että

   a) sopimuksen kattamia oikeuksia ja velkoja ei siirretä toiselle yhteisölle; tai

   b) sopimuksen kattamien oikeuksien ja velkojen arvoa ei alenneta eikä niitä muunneta 34 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti.

5. Jos kriisinratkaisuviranomainen käyttää tämän artiklan 1 tai 2 kohdassa säädettyjä valtuuksia keskeyttää sopimuksen purkamisoikeudet ja jos tämän artiklan 4 kohdan mukaista ilmoitusta ei ole annettu, kyseisiä oikeuksia voidaan käyttää keskeyttämisjakson päätyttyä, jollei 46 artiklasta muuta johdu, seuraavasti:

   a) jos sopimuksen kattamat oikeudet ja velat on siirretty toiselle yhteisölle, vastapuoli voi käyttää sopimuksen purkamisoikeuksia kyseisen sopimuksen ehtojen mukaisesti vain, jos vastaanottajaa koskee täytäntöönpanoon oikeuttava tapahtuma tai myöhemmin käy ilmi, että näin on;

   b) jos sopimuksen kattamat oikeudet ja velat jäävät kriisinratkaisun kohteena olevaan yritykseen eikä kriisinratkaisuviranomainen ole soveltanut kyseiseen sopimukseen arvonalennus- tai muuntamisvälinettä 34 artiklan 1 kohdan a alakohdan soveltamiseksi, vastapuoli voi käyttää sopimuksen

purkamisoikeuksia kyseisen sopimuksen ehtojen mukaisesti tämän artiklan 1 kohdan mukaisen keskeyttämisjakson päätyttyä.

50 artikla

Kriisinratkaisun lykkäämisvaltuuksien tunnustaminen sopimuksissa

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksiä sekä 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitettuja yhteisöjä sisällyttämään solmimiinsa kolmannen maan lainsäädännön alaisiin rahoitussopimuksiin ehdot, joissa osapuolet tunnustavat, että rahoitussopimukseen voidaan soveltaa kriisinratkaisuviranomaisen käyttämiä valtuuksia oikeuksien ja velvoitteiden keskeyttämiseksi tai rajoittamiseksi 47, 48 ja 49 artiklan nojalla ja joissa ne tunnustavat, että niitä sitovat 46 artiklan vaatimukset.

2. Jäsenvaltiot voivat myös vaatia, että perimmäiset emoyritykset varmistavat, että niiden kolmansissa maissa toimivat tytäryritykset, jotka ovat vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksiä tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitettuja yhteisöjä, sisällyttävät 1 kohdassa tarkoitettuihin rahoitussopimuksiin ehdot, joiden mukaan se, että kriisinratkaisuviranomainen käyttää 1 kohdan mukaisesti valtuuksiaan keskeyttää tai rajoittaa perimmäisen emoyrityksen oikeuksia ja velvoitteita, ei ole pätevä peruste näiden sopimusten ennenaikaiselle purkamiselle, keskeyttämiselle tai muuttamiselle, nettoutukselle, kuittausoikeuksien käytölle tai vakuusoikeuksien täytäntöönpanolle.

3. Edellä olevaa 1 kohtaa sovelletaan kaikkiin rahoitussopimuksiin, joilla

   a) luodaan uusi velvoite tai muutetaan olennaisesti olemassa olevaa velvoitetta sen jälkeen, kun tämän artiklan saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annetut säädökset ovat tulleet voimaan;

   b) määrätään yhden tai useamman sopimuksen purkamisoikeuden käytöstä tai oikeuksista vakuusoikeuksien täytäntöönpanoon, minkä osalta sovellettaisiin 46, 47, 48 tai 49 artiklaa, jos rahoitussopimukseen sovellettaisiin jonkin jäsenvaltion lainsäädäntöä.

4. Mikäli vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitettu yhteisö ei sisällytä rahoitussopimuksiinsa tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja sopimusehtoja, se ei estä kriisinratkaisuviranomaista soveltamasta 46, 47, 48 tai 49 artiklassa tarkoitettuja valtuuksia näihin rahoitussopimuksiin.

5. EIOPA laatii luonnokset teknisiksi sääntelystandardeiksi, joissa määritellään tarkemmin 1 kohdassa tarkoitetun sopimusehdon sisältö ottaen huomioon vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten sekä muiden yhteisöjen erilaiset liiketoimintamallit.

   EIOPA toimittaa nämä teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään [julkaisutoimisto lisää määräajaksi 18 kuukautta voimaantulon jälkeen].

   Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1094/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

51 artikla

Valtuus keskeyttää tilapäisesti lunastuttamisoikeus

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet tilapäisesti rajoittaa vakuutuksenottajien lunastuttamisoikeutta kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen kanssa tehtyjen henkivakuutussopimusten osalta tai keskeyttää tämä oikeus tilapäisesti edellyttäen, että aineelliset sopimusvelvoitteet, erityisesti maksuvelvoite vakuutuksenottajien, edunsaajien tai vahingon kärsineiden osapuolten hyväksi, täytetään edelleen.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettua valtuutta saa käyttää vain niin kauan kuin se on tarpeen yhden tai useamman 26 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun kriisinratkaisuvälineen soveltamisen helpottamiseksi. Tämä valtuus on voimassa 63 artiklan 3 kohdan mukaisesti julkaistussa keskeyttämisilmoituksessa määritetyn ajan.

52 artikla

Kriisinratkaisuvaltuuksien käyttö

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat käyttää kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen suhteen määräysvaltaa

   a) harjoittaakseen kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen toimintoja ja suorittaakseen sen palveluja kaikkien yrityksen osakkeenomistajille ja hallinto-, johto- tai valvontaelimelle myönnettyjen valtuuksien nojalla;

   b) hallinnoidakseen ja luovuttaakseen kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen varoja ja omaisuutta.

   Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua määräysvaltaa voivat käyttää suoraan kriisinratkaisuviranomainen tai välillisesti yksi tai useampi kriisinratkaisuviranomaisen nimittämä henkilö. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien suomaa äänioikeutta ei voida käyttää kriisinratkaisun aikana.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jollei 65 artiklan 1 kohdan mukaisesta muutoksenhakuoikeudesta muuta johdu, kriisinratkaisuviranomaiset kykenevät toteuttamaan kriisinratkaisutoimen täytäntöönpanomääräyksellä kansallisten hallinnollisten toimivaltuuksien ja menettelyjen mukaisesti käyttämättä määräysvaltaa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen suhteen.

3. Kriisinratkaisuviranomaisten on päätettävä tapauskohtaisesti, onko kriisinratkaisutoimi aiheellista toteuttaa 1 tai 2 kohdassa määritellyllä tavalla, ottaen huomioon 18 artiklassa tarkoitetut kriisinratkaisutavoitteet, 22 artiklassa tarkoitetut kriisinratkaisua koskevat yleiset periaatteet, kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen erityisolosuhteet ja tarve helpottaa rajatylittävien ryhmien tehokasta kriisinratkaisua.

4. Kriisinratkaisuviranomaisia ei saa pitää kansallisen lainsäädännön nojalla varjojohtajina eikä tosiasiallisina johtajina.

V LUKU
Suojatoimet

53 artikla

Osakkeenomistajien ja velkojien kohtelu osittaisten siirtojen tapauksessa ja arvonalennus- tai muuntamisvälineen soveltamisen yhteydessä

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kun on sovellettu yhtä tai useampaa 26 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua kriisinratkaisuvälinettä, lukuun ottamatta toisessa alakohdassa kuvattuja tapauksia, ja kun kriisinratkaisuviranomaiset siirtävät vain osan kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen oikeuksista, varoista ja veloista, ne osakkeenomistajat ja velkojat, joiden saatavia ei ole siirretty, saavat suorituksena saatavistaan vähintään yhtä paljon kuin ne olisivat saaneet, jos kriisinratkaisun kohteena oleva yritys olisi likvidoitu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä 62 artiklassa tarkoitetun päätöksen tekemisen ajankohtana.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kun on sovellettu yhtä tai useampaa 26 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua kriisinratkaisuvälinettä ja kun kriisinratkaisuviranomaiset soveltavat arvonalennus- tai muuntamisvälinettä, niille osakkeenomistajille ja velkojille, joiden saatavien arvo on alennettu tai joiden saatavat on muunnettu omaksi pääomaksi, ei aiheudu suurempia tappioita kuin mitä niille olisi aiheutunut, jos kriisinratkaisun kohteena oleva yritys olisi likvidoitu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä välittömästi 62 artiklassa tarkoitetun päätöksen tekemisen ajankohtana.

54 artikla

Erilaista kohtelua koskeva arvostus

1. Sen arvioimiseksi, olisiko osakkeenomistajia ja velkojia kohdeltu paremmin, jos kriisinratkaisun kohteena oleva yritys olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn, jäsenvaltioiden on varmistettava, että riippumaton henkilö suorittaa mahdollisimman pian kriisinratkaisutoimen tai -toimien toteuttamisen jälkeen arvostuksen. Tämä arvostus on tehtävä erillään 23 artiklan mukaisesti tehtävästä arvostuksesta.

2. Edellä olevan 1 kohdan mukaisessa arvostuksessa on määritettävä,

   a) miten osakkeenomistajia ja velkojia tai asiaankuuluvia vakuutustakuujärjestelmiä olisi kohdeltu, jos kriisinratkaisun kohteena oleva yritys, jonka suhteen kriisinratkaisutoimi tai -toimet on toteutettu, olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn 62 artiklassa tarkoitetun päätöksen tekemisen ajankohtana;

   b) miten osakkeenomistajia ja velkojia on tosiasiallisesti kohdeltu kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen kriisinratkaisun yhteydessä;

   c) eroaako a alakohdassa tarkoitettu kohtelu b alakohdassa tarkoitetusta kohtelusta.

3. Arvostuksessa on

a) oletettava, että kriisinratkaisun kohteena oleva yritys, jonka suhteen kriisinratkaisutoimi tai -toimet on toteutettu, olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn 62 artiklassa tarkoitetun päätöksen tekemisen ajankohtana;

b) oletettava, että kriisinratkaisutoimea tai -toimia ei ole toteutettu;

c) jätettävä huomiotta kriisinratkaisun kohteena olevalle yritykselle mahdollisesti myönnetty poikkeuksellinen julkinen rahoitustuki.

4. EIOPA laatii luonnokset teknisiksi sääntelystandardeiksi, joissa määritellään menetelmät tämän artiklan mukaisen arvostuksen tekemiseksi ja erityisesti menetelmät sen arvioimiseksi, miten osakkeenomistajia ja velkojia olisi kohdeltu, jos kriisinratkaisun kohteena oleva yritys olisi asetettu maksukyvyttömyysmenettelyyn 62 artiklassa tarkoitetun päätöksen tekemisen ajankohtana.

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1094/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

55 artikla

Osakkeenomistajiin ja velkojiin kohdistuvat suojatoimet

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jos 54 artiklan mukaisesti tehdyssä arvostuksessa todetaan, että jollekin 53 artiklassa tarkoitetulle osakkeenomistajalle tai velkojalle tai mahdolliselle sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukaiselle vakuutustakuujärjestelmälle on aiheutunut suurempia tappioita kuin niille olisi aiheutunut tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisessa likvidaatiossa, sillä on oikeus saada erotus maksuna.

56 artikla

Vastapuoliin kohdistuvat suojatoimet osittaisissa siirroissa

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava asianmukainen suoja seuraaville järjestelyille ja niiden vastapuolille:

a) vakuusjärjestelyt, joiden nojalla henkilöllä on vakuuden kautta tosiasiallinen tai ehdollinen intressi siirron kohteena oleviin varoihin tai oikeuksiin riippumatta siitä, onko intressi turvattu erityisten varojen tai oikeuksien kautta tai yrityskiinnityksen tai vastaavan järjestelyn avulla;

b) omistusoikeuden siirtävät rahoitusvakuusjärjestelyt, joiden nojalla tiettyjen sitoumusten toteuttamisen varmistava tai kattava vakuus annetaan siirtämällä varojen täysi omistusoikeus vakuuden antajalta vakuuden saajalle ehdoin, joiden mukaan vakuuden saajan on siirrettävä varat, jos kyseiset tietyt sitoumukset toteutetaan;

c) kuittausjärjestelyt, joiden nojalla vähintään kaksi kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen ja vastapuolen välillä olevaa saatavaa tai sitoumusta voidaan kuitata vastakkain;

d) nettoutusjärjestelyt;

e) sijoitussidonnaiset vakuutukset ja muut erillään pidettävät vakuutuskannat;

f) jälleenvakuutussopimukset;

g) strukturoidut rahoitusjärjestelyt (mukaan lukien arvopaperistamiset ja suojaustarkoituksessa käytetyt instrumentit, jotka muodostavat katepoolin erottamattoman osan ja jotka ovat kansallisen lainsäädännön mukaisesti vakuudellisia), joissa järjestelyn osapuoli taikka omaisuudenhoitaja, asiamies tai nimetty edustaja antaa vakuuden ja pitää sitä hallussaan.

Asianmukainen suojatoimien muoto tämän kohdan a–g alakohdassa tarkoitettuja erityyppisiä järjestelyjä varten valitaan 57–60 artiklan mukaisesti.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1 kohdassa tarkoitettua suojaa sovelletaan seuraavissa tapauksissa:

a) kriisinratkaisuviranomainen siirtää kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen varat, oikeudet tai velat osittain mutta ei kokonaan toiselle yhteisölle tai jotakin 26 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua kriisinratkaisuvälinettä käytettäessä omaisuudenhoitoyhtiöstä tai erillisestä varainhoitoyhtiöstä toiselle henkilölle;

b) kriisinratkaisuviranomainen käyttää 41 artiklan 1 kohdan f alakohdassa määriteltyjä valtuuksia.

3. Edellä olevan 1 kohdan vaatimusta sovelletaan riippumatta järjestelyjen osapuolten lukumäärästä ja siitä,

a) onko järjestelyt luotu sopimuksella, säätiöimällä tai muulla tavalla vai ovatko ne syntyneet automaattisesti lain nojalla;

b) ovatko ne syntyneet tai hallinnoidaanko niitä kokonaan tai osittain jonkin toisen jäsenvaltion tai kolmannen maan lainsäädännön nojalla.

57 artikla

Rahoitusvakuus-, kuittaus-, nettoutus- ja jälleenvakuutussopimusten suoja

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava asianmukainen suoja omistusoikeuden siirtäville rahoitusvakuusjärjestelyille, kuittaus- ja nettoutusjärjestelyille sekä jälleenvakuutussopimuksille, jotta voidaan estää omistusoikeuden siirtävällä rahoitusvakuusjärjestelyllä, kuittausjärjestelyllä, nettoutusjärjestelyillä tai jälleenvakuutussopimuksella suojattujen oikeuksien ja velkojen siirto osittain mutta ei kokonaan kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen ja toisen henkilön välillä sekä tällaisilla omistusoikeuden siirtävillä rahoitusvakuusjärjestelyillä, kuittaus- ja nettoutusjärjestelyillä ja jälleenvakuutussopimuksilla suojattujen oikeuksien ja velkojen muuttaminen tai purkaminen liitännäisvaltuuksia käyttämällä.

Ensimmäisen alakohdan soveltamiseksi oikeudet ja velat on katsottava omistusoikeuden siirtävillä rahoitusvakuusjärjestelyillä, kuittaus- ja nettoutusjärjestelyillä sekä jälleenvakuutussopimuksilla suojatuiksi, jos järjestelyn osapuolilla on oikeus kuitata tai nettouttaa ne.

2. Sen estämättä, mitä 1 kohdassa säädetään, kriisinratkaisuviranomaiset voivat siirtää, muuttaa tai purkaa varoja, oikeuksia tai velkoja, jotka kuuluvat omistusoikeuden siirtäviin rahoitusvakuusjärjestelyihin, kuittaus- tai nettoutusjärjestelyihin tai jälleenvakuutussopimuksiin, jos se on tarpeen 18 artiklassa tarkoitettujen kriisinratkaisutavoitteiden edistämiseksi ja erityisesti vakuutuksenottajien paremman suojan varmistamiseksi.

58 artikla

Vakuusjärjestelyjen suoja

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava asianmukainen suoja vakuusjärjestelyllä suojatuille veloille, jotta voidaan estää yhden tai useamman seuraavan toimen toteuttaminen:

   a) velan vakuutena olevien varojen siirto, paitsi jos myös kyseinen velka ja itse vakuus siirretään;

   b) vakuudellisen velan siirto, paitsi jos myös itse vakuus siirretään;

   c) vakuuden siirto, paitsi jos myös itse vakuudellinen velka siirretään;

   d) vakuusjärjestelyn muuttaminen tai purkaminen liitännäisvaltuuksia käyttämällä, jos velka ei enää olisi vakuudellinen tämän muuttamisen tai purkamisen vaikutuksesta.

2. Sen estämättä, mitä 1 kohdassa säädetään, kriisinratkaisuviranomaiset voivat siirtää, muuttaa tai purkaa samaan järjestelyyn kuuluvia varoja, oikeuksia tai velkoja, jos se on tarpeen 18 artiklassa tarkoitettujen kriisinratkaisutavoitteiden edistämiseksi ja erityisesti vakuutuksenottajien paremman suojan varmistamiseksi.

59 artikla

Strukturoitujen rahoitusjärjestelyjen ja muiden erillään pidettävien vakuutuskantojen suoja

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava asianmukainen suoja strukturoiduille rahoitusjärjestelyille ja muille erillään pidettäville vakuutuskannoille, mukaan lukien 56 artiklan 1 kohdan e ja g alakohdassa tarkoitetut järjestelyt, jotta voidaan estää

   a) sellaisten varojen, oikeuksien ja velkojen siirtäminen osittain mutta ei kokonaan, jotka muodostavat strukturoidun rahoitusjärjestelyn tai erillään pidettävän vakuutuskannan tai osan niistä, mukaan lukien 56 artiklan 1 kohdan e ja g alakohdassa tarkoitetut järjestelyt, jonka osapuolena kriisinratkaisun kohteena oleva yritys on;

   b) sellaisten varojen, oikeuksien ja velkojen purkaminen tai muuttaminen liitännäisoikeuksia käyttämällä, jotka muodostavat strukturoidun rahoitusjärjestelyn tai erillään pidettävän vakuutuskannan tai osan niistä, mukaan lukien 56 artiklan 1 kohdan e ja g alakohdassa tarkoitetut järjestelyt, jonka osapuolena kriisinratkaisun kohteena oleva yritys on.

2. Sen estämättä, mitä 1 kohdassa säädetään, kriisinratkaisuviranomaiset voivat siirtää, muuttaa tai purkaa samaan järjestelyyn kuuluvia varoja, oikeuksia tai velkoja, jos se on tarpeen 18 artiklassa tarkoitettujen kriisinratkaisutavoitteiden edistämiseksi ja erityisesti vakuutuksenottajien paremman suojan varmistamiseksi.

60 artikla

Osittaiset siirrot: kauppa- ja selvitysjärjestelmien suoja

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 26 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen kriisinratkaisuvälineiden soveltaminen ei vaikuta direktiivin 98/26/EY

soveltamisalaan kuuluvien järjestelmien toimintaan ja sääntöihin, jos kriisinratkaisuviranomainen

a) siirtää kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen varat, oikeudet tai velat osittain mutta ei kokonaan toiselle yhteisölle; tai

b) käyttää 41 artiklassa tarkoitettuja liitännäisvaltuuksia peruuttaakseen tai muuttaakseen sellaisen sopimuksen ehtoja, jonka osapuoli kriisinratkaisun kohteena oleva yritys on, tai korvatakseen osapuolen vastaanottajalla.

2. Tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettu siirto, peruutus tai muutos ei saa

a) johtaa siirtomääräyksen peruuttamiseen vastoin direktiivin 98/26/EY 5 artiklaa;

b) muuttaa tai kumota direktiivin 98/26/EY 3 ja 5 artiklassa edellytettyä siirtomääräysten ja nettoutuksen täytäntöönpanokelpoisuutta, mainitun direktiivin 4 artiklan mukaista varojen, arvopaperien tai luottojärjestelyjen käyttöä eikä sen 9 artiklan mukaista vakuuksien suojaa.

VI LUKU
Menettelylliset velvoitteet

61 artikla

Ilmoitusvaatimukset

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön hallinto-, johto- tai valvontaelintä ilmoittamaan valvontaviranomaiselle, jos se katsoo vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön olevan lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvan 19 artiklan 3 kohdassa tarkoitetulla tavalla.

2. Valvontaviranomaisten on ilmoitettava asiaankuuluville kriisinratkaisuviranomaisille

a) ilmoituksista, joita ne ovat saaneet tämän artiklan 1 kohdan tai direktiivin 2009/138/EY 136 artiklan, 138 artiklan 1 kohdan tai 139 artiklan 1 kohdan nojalla;

b) toimista, joita valvontaviranomainen vaatii vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykseltä tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetulta yhteisöltä tämän direktiivin 15 tai 16 artiklan tai direktiivin 2009/138/EY 137 artiklan, 138 artiklan 3 ja 5 kohdan, 139 artiklan 3 kohdan tai 140, 141 tai 144 artiklan mukaisten valtuuksiensa nojalla;

c) direktiivin 2009/138/EY 138 artiklan 4 kohdan mukaisesta tervehdyttämisjakson pidennyksestä.

Valvontaviranomaisten on myös toimitettava kriisinratkaisuviranomaisille jäljennös tervehdyttämissuunnitelmasta, jonka vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitettu yhteisö on toimittanut direktiivin 2009/138/EY 138 artiklan 2 kohdan mukaisesti, jäljennös rahoitussuunnitelmasta, jonka vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitettu yhteisö on toimittanut direktiivin 2009/138/EY 139 artiklan 2 kohdan mukaisesti, sekä valvontaviranomaisten lausunto näistä asiakirjoista.

3. Jos valvonta- tai kriisinratkaisuviranomainen toteaa, että 19 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitetut edellytykset täyttyvät tietyn vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön suhteen, sen on ilmoitettava tämä toteamus viipymättä seuraaville viranomaisille, jos kyseessä on eri viranomainen:

a) kyseisestä yrityksestä tai yhteisöstä vastaava kriisinratkaisuviranomainen;

b) kyseisestä yrityksestä tai yhteisöstä vastaava valvontaviranomainen;

c) sellaisen jäsenvaltion valvontaviranomainen, jossa kyseinen yritys tai yhteisö harjoittaa merkittävää rajatylittävää toimintaa;

d) sellaisen jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomainen, jossa kyseinen yritys tai yhteisö harjoittaa merkittävää rajatylittävää toimintaa;

e) mahdollinen vakuutustakuujärjestelmä, johon vakuutusyritys kuuluu, jos se on tarpeen vakuutustakuujärjestelmän tehtävien hoitamiseksi;

f) mahdollinen ryhmän kriisinratkaisuviranomainen;

g) toimivaltainen ministeriö;

h) mahdollinen ryhmävalvoja;

i) Euroopan järjestelmäriskikomitea ja nimetty makrovakausvalvonnasta vastaava kansallinen viranomainen.

62 artikla

Kriisinratkaisuviranomaisen päätös

1. Saatuaan valvontaviranomaiselta 61 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun ilmoituksen tai omasta aloitteestaan kriisinratkaisuviranomaisen on todettava, täyttyvätkö 19 artiklan 1 kohdan tai 20 artiklan 3 kohdan edellytykset kyseessä olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön suhteen.

2. Päätökseen siitä, toteutetaanko vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön suhteen kriisinratkaisutoimi vai ei, on sisällyttävä seuraavat tiedot:

a) päätöksen perustelut;

b) kriisinratkaisutoimi, jonka kriisinratkaisuviranomainen aikoo toteuttaa, mukaan lukien soveltuvin osin likvidaatiopyyntö, hallinnonhoitajan nimittäminen tai mikä tahansa muu sovellettavan tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn tai 26 artiklan 8 kohtaa sovellettaessa kansallisen lainsäädännön mukainen toimi.

63 artikla

Kriisinratkaisuviranomaisia koskevat menettelylliset velvoitteet

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset täyttävät 2 ja 3 kohdassa säädetyt vaatimukset mahdollisimman pian kriisinratkaisutoimen toteuttamisen jälkeen.

2. Kriisinratkaisuviranomaisen on ilmoitettava 1 kohdassa tarkoitetusta kriisinratkaisutoimesta kriisinratkaisun kohteena olevalle yritykselle ja seuraaville viranomaisille, jos kyseessä on eri viranomainen:

   a) kriisinratkaisun kohteena olevasta yrityksestä vastaava valvontaviranomainen;

   b) kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen jostakin sivukonttorista vastaava valvontaviranomainen;

   c) sen jäsenvaltion keskuspankki, johon kriisinratkaisun kohteena oleva yritys on sijoittautunut;

   d) mahdollinen vakuutustakuujärjestelmä, johon kriisinratkaisun kohteena oleva yritys kuuluu;

   e) mahdollinen ryhmän kriisinratkaisuviranomainen;

   f) toimivaltainen ministeriö;

   g) mahdollinen ryhmän valvontaviranomainen;

   h) nimetty makrovakausvalvonnasta vastaava kansallinen viranomainen sekä Euroopan järjestelmäriskikomitea;

   i) komissio, Euroopan keskuspankki, EIOPA, Euroopan arvopaperimarkkinaviranomainen ja Euroopan pankkiviranomainen;

   j) sellaisten järjestelmien ylläpitäjät, joihin kriisinratkaisun kohteena oleva yritys osallistuu, jos se on direktiivin 98/26/EY 2 artiklan b alakohdassa tarkoitettu laitos.

3. Kriisinratkaisuviranomaisen on julkaistava jäljennös siitä määräyksestä tai instrumentista, jonka nojalla kriisinratkaisutoimi toteutetaan, tai ilmoitus, jossa esitetään tiivistetysti kriisinratkaisutoimen vaikutukset, myös vakuutuksenottajiin kohdistuvat vaikutukset sekä soveltuvin osin 47, 48 ja 49 artiklassa tarkoitetun keskeyttämisen tai rajoittamisen ehdot ja kesto, taikka varmistettava jommankumman julkaiseminen

   a) omalla virallisella verkkosivustollaan;

   b) valvontaviranomaisen verkkosivustolla, jos viranomainen on muu kuin kriisinratkaisuviranomainen, ja EIOPAn verkkosivustolla;

   c) kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen verkkosivustolla;

   d) samoja kriisinratkaisun kohteena olevaa yritystä koskevien säänneltyjen tietojen julkistamiseen tarkoitettuja keinoja käyttäen, joista säädetään Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/109/EY[36] 21 artiklan 1 kohdassa, jos kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen osakkeet, muut omistusinstrumentit tai velkainstrumentit on otettu kaupankäynnin kohteeksi säännellyillä markkinoilla.

4. Jos osakkeita, omistusinstrumentteja tai velkainstrumentteja ei ole otettu kaupankäynnin kohteeksi säännellyillä markkinoilla, kriisinratkaisuviranomaisen on

[36] Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/109/EY, annettu 15 päivänä joulukuuta 2004, säännellyillä markkinoilla kaupankäynnin kohteeksi otettavien arvopaperien liikkeeseenlaskijoita koskeviin tietoihin liittyvien avoimuusvaatimusten yhdenmukaistamisesta ja direktiivin 2001/34/EY muuttamisesta (EUVL L 390, 31.12.2004, s. 38).

varmistettava, että 3 kohdassa tarkoitetuista instrumenteista todistavat asiakirjat toimitetaan niille kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen osakkeenomistajille ja velkojille, jotka ovat tiedossa kriisiratkaisuviranomaisen saatavilla olevien kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen rekisterien tai tietokantojen kautta.

64 artikla

Luottamuksellisuus

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että salassapitovelvollisuutta koskevat vaatimukset sitovat seuraavia henkilöitä, viranomaisia ja elimiä ja että yksikään niistä ei paljasta luottamuksellisia tietoja:

   a) kriisinratkaisuviranomaiset;

   b) valvontaviranomaiset ja EIOPA;

   c) toimivaltaiset ministeriöt;

   d) tämän direktiivin 42 artiklan mukaisesti nimitetyt erityisjohtajat;

   e) mahdolliset ostajat, joihin valvontaviranomaiset ovat ottaneet yhteyttä, tai kriisinratkaisuviranomaisten etsimät mahdolliset ostajat riippumatta siitä, tapahtuiko yhteydenotto tai etsintä osana liiketoiminnan myynnin valmistelua ja johtiko etsintä ostoon;

   f) tilintarkastajat, kirjanpitäjät, oikeudelliset ja muut ammatilliset neuvonantajat, arvostuksia suorittavat tahot sekä muut asiantuntijat, joita kriisinratkaisuviranomaiset, valvontaviranomaiset, toimivaltaiset ministeriöt tai e alakohdassa tarkoitetut mahdolliset ostajat ovat suoraan tai välillisesti ottaneet palvelukseensa;

   g) vakuutustakuujärjestelmiä hallinnoivat elimet;

   h) rahoitusjärjestelyistä vastaava elin;

   i) keskuspankit ja muut kriisinratkaisuprosessiin osallistuvat viranomaiset;

   j) omaisuudenhoitoyhtiö tai erillinen varainhoitoyhtiö;

   k) muut henkilöt, jotka suoraan tai välillisesti, pysyvästi tai satunnaisesti tarjoavat tai ovat tarjonneet palveluja a–j alakohdassa tarkoitetuille henkilöille;

   l) edellä a–j alakohdassa tarkoitettujen elinten tai yhteisöjen toimiva johto, hallinto-, johto- tai valvontaelimen jäsenet sekä työntekijät ennen näiden nimittämistä, sen aikana ja sen jälkeen.

2. Rajoittamatta 1 kohdassa tarkoitettujen vaatimusten yleistä soveltamista jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1 kohdassa tarkoitetut henkilöt eivät saa paljastaa yhdellekään henkilölle tai viranomaiselle luottamuksellisia tietoja, jotka he ovat saaneet osana työnkuvaansa taikka valvonta- tai kriisinratkaisuviranomaiselta kyseisen viranomaisen tehtävien yhteydessä, paitsi seuraavissa tapauksissa:

   a) tietojen julkistaminen tapahtuu tämän direktiivin mukaisten tehtävien hoitamisen yhteydessä;

   b) tiedot ovat sellaisena tiivistelmänä tai koosteena, ettei niiden perusteella voi tunnistaa yksittäisiä vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksiä tai mitään 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitettuja yhteisöjä;

c) tietojen julkistaminen tapahtuu sen viranomaisen, vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön nimenomaisella etukäteen antamalla luvalla.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1 kohdassa tarkoitetut henkilöt arvioivat ne vaikutukset, joita tietojen julkistamisella saattaisi olla finanssi-, raha- tai talouspolitiikkaa koskevaan yleiseen etuun sekä luonnollisten henkilöiden ja oikeushenkilöiden kaupallisiin etuihin tarkastusten, tutkimusten ja tilintarkastusten yhteydessä.

Menettelyssä, jolla arvioidaan toisessa alakohdassa tarkoitetut vaikutukset, on erityisesti arvioitava 5, 7, 9, 10 ja 12 artiklassa tarkoitettujen elvytys- ja kriisinratkaisusuunnitelmien sisällön ja yksityiskohtien sekä 6, 8 ja 13 artiklan nojalla tehtyjen arviointien tulosten paljastamisen vaikutukset.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1 kohdassa tarkoitetut henkilöt tai yhteisöt ovat siviilioikeudellisessa vastuussa tämän artiklan vaatimusten rikkomisesta.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1 kohdan a, b, c, g, i ja j alakohdassa tarkoitetuilla tahoilla on olemassa sisäiset säännöt, joilla varmistetaan 1 ja 2 kohdassa säädettyjen salassapitovelvollisuutta koskevien vaatimusten noudattaminen, mukaan lukien säännöt tietojen salassapidon turvaamiseksi kriisinratkaisuprosessiin suoraan osallistuvien henkilöiden välillä.

4. Tämän artiklan 1–3 kohta ei estä

a) edellä 1 kohdan a–i alakohdassa tarkoitettujen elinten tai yhteisöjen työntekijöitä ja asiantuntijoita vaihtamasta tietoja keskenään kyseisen elimen tai yhteisön sisällä;

b) kriisinratkaisu- ja valvontaviranomaisia, niiden työntekijät ja asiantuntijat mukaan lukien, vaihtamasta tietoja keskenään ja muiden unionin kriisinratkaisuviranomaisten, muiden unionin valvontaviranomaisten, toimivaltaisten ministeriöiden, keskuspankkien, vakuutustakuujärjestelmien, tavanomaisista maksukyvyttömyysmenettelyistä vastaavien viranomaisten, rahoitusjärjestelmän vakauden ylläpitämisestä jäsenvaltioissa makrovakaussääntöjen avulla vastaavien viranomaisten, lakisääteisten tilintarkastusten tekemisestä vastaavien henkilöiden, EIOPAn tai, jollei 77 artiklan säännöksistä muuta johdu, sellaisten kolmannen maan viranomaisten kanssa, jotka suorittavat vastaavia toimintoja kuin kriisinratkaisuviranomaiset, taikka, tiukkoja luottamuksellisuussääntöjä noudattaen mahdollisen ostajan kanssa kriisinratkaisutoimen suunnittelemiseksi tai toteuttamiseksi.

5. Jäsenvaltiot voivat antaa luvan tietojen vaihtoon seuraavien kanssa:

a) tiukkoja luottamuksellisuussääntöjä noudattaen kenen tahansa muun henkilön kanssa, jos se on tarpeen kriisinratkaisutoimen suunnittelemiseksi tai toteuttamiseksi;

b) asianomaisen jäsenvaltion parlamentaaristen tutkintavaliokuntien kanssa, asianomaisen jäsenvaltion tilintarkastustuomioistuinten kanssa ja asianomaisen jäsenvaltion muiden tutkinnasta vastaavien elinten kanssa asianmukaisin edellytyksin;

c) maksujärjestelmien valvonnasta vastaavien kansallisten viranomaisten, tavanomaisista maksukyvyttömyysmenettelyistä vastaavien viranomaisten,

muiden finanssialan yritysten julkisesta valvonnasta vastuussa olevien viranomaisten, rahoitusmarkkinoiden, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten valvonnasta vastuussa olevien viranomaisten ja niiden puolesta toimivien tarkastajien, rahoitusjärjestelmän vakauden ylläpitämisestä jäsenvaltioissa makrotason vakavaraisuussääntöjen kautta vastaavien jäsenvaltioiden viranomaisten, rahoitusjärjestelmän vakauden säilyttämisestä vastaavien viranomaisten ja lakisääteisen tilintarkastuksen suorittamisesta vastuussa olevien henkilöiden kanssa.

6. Tämän artiklan 1–5 kohta ei vaikuta tietojen julkistamista rikos- tai riita-asioiden oikeudenkäyntejä varten koskevan kansallisen lainsäädännön soveltamiseen.

7. EIOPA antaa viimeistään [julkaisutoimisto lisää määräajaksi 18 kuukautta voimaantulon jälkeen] asetuksen (EU) N:o 1094/2010 16 artiklan mukaisesti ohjeet, joissa määritellään tietojen toimittaminen tiivistelmänä tai koosteena 2 kohdan soveltamiseksi.

VII LUKU
Muutoksenhakuoikeus ja muiden toimien poissulkeminen

65 artikla

Tuomioistuimen ennakkohyväksyntä ja oikeus riitauttaa päätökset

1. Jäsenvaltiot voivat vaatia, että kriisinehkäisy- tai kriisinhallintatoimen toteuttamispäätökselle on saatava tuomioistuimen ennakkohyväksyntä, edellyttäen, että kriisinhallintatoimen toteuttamispäätökseen liittyvä kansallisen lainsäädännön mukainen hyväksynnän hakumenettely ja tarkastelu tuomioistuimessa hoidetaan kiireellisinä.

2. Jäsenvaltioiden on säädettävä kansallisessa lainsäädännössä tämän direktiivin mukaisesta oikeudesta hakea muutosta kriisinehkäisytoimen toteuttamispäätökseen tai muun valtuuden käyttämispäätökseen kuin kriisinhallintatoimeen.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kaikilla henkilöillä, joihin kriisinhallintatoimen toteuttamispäätös vaikuttaa, on oikeus hakea muutosta kyseiseen päätökseen.

   Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinhallintatoimen muutoksenhakumenettely hoidetaan kiireellisenä ja että kansalliset tuomioistuimet käyttävät kriisinratkaisuviranomaisen tekemiä tosiseikkojen taloudellisia arviointeja oman arviointinsa perustana.

4. Edellä 3 kohdassa tarkoitettuun muutoksenhakuoikeuteen sovelletaan seuraavia vaatimuksia:

   a) muutoksen hakeminen ei saa automaattisesti keskeyttää riitautetun päätöksen vaikutuksia;

   b) kriisinratkaisuviranomaisen päätöksen on oltava välittömästi täytäntöönpanokelpoinen, ja sen on johdettava kumottavissa olevaan olettamaan, että sen täytäntöönpanon keskeyttäminen olisi yleisen edun vastaista.

   Jos se on tarpeen sellaisten kolmansien osapuolten etujen suojelemiseksi, jotka ovat hankkineet vilpittömässä mielessä kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen

osakkeita, muita omistusinstrumentteja, varoja, oikeuksia tai velkoja sillä perusteella, että kriisinratkaisuviranomainen on käyttänyt 26 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja kriisinratkaisuvälineitä tai kriisinratkaisuvaltuuksia, kriisinratkaisuviranomaisen päätöksen mitättömäksi julistaminen ei saa vaikuttaa mahdollisiin myöhempiin hallinnollisiin toimiin tai transaktioihin, jotka asianomainen kriisinratkaisuviranomainen on toteuttanut mitätöidyn päätöksen nojalla. Siinä tapauksessa kriisinratkaisuviranomaisten laittoman päätöksen tai toimen korjaustoimet on rajoitettava hakijalle suoritettavaan korvaukseen tappiosta, jonka tämä on kärsinyt mitätöidyn päätöksen tai toimen seurauksena.

66 artikla

Muita menettelyjä koskevat rajoitukset

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen tai sellaisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön suhteen, jonka katsotaan täyttävän 19 artiklan 1 kohdassa tai 20 artiklan 3 kohdassa esitetyt kriisinratkaisuedellytykset, että tavanomaista maksukyvyttömyysmenettelyä ei aloiteta muutoin kuin kriisinratkaisuviranomaisen aloitteesta ja että päätös vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön asettamisesta tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn tehdään vain kriisinratkaisuviranomaisen suostumuksella, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 62 artiklan 2 kohdan b alakohdan soveltamista.

2. Edellä olevan 1 kohdan soveltamiseksi jäsenvaltioiden on varmistettava, että

   a) valvonta- ja kriisinratkaisuviranomaisille ilmoitetaan viipymättä kaikista hakemuksista, jotka koskevat tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn aloittamista vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön suhteen, riippumatta siitä, onko kyseinen yritys tai yhteisö kriisinratkaisun kohteena tai onko julkistettu 63 artiklan 3 ja 4 kohdassa tarkoitettu päätös;

   b) tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn aloittamista koskeva hakemus ratkaistaan vasta sitten, kun a alakohdassa tarkoitetut ilmoitukset on tehty ja jompikumpi seuraavista on tapahtunut:

      i) kriisinratkaisuviranomainen on ilmoittanut tavanomaisesta maksukyvyttömyysmenettelystä vastaaville viranomaisille, ettei se aio toteuttaa kriisinratkaisutoimia vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön suhteen;

      ii) edellä a alakohdassa tarkoitettujen ilmoitusten antamispäivästä on kulunut seitsemän päivää.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat pyytää tuomioistuinta lykkäämään tilapäisesti sellaista oikeudenkäyntiä tai oikeudellista menettelyä, jossa kriisinratkaisun kohteena oleva yritys on osapuolena tai johon se tulee osapuoleksi, tavoitteen saavuttamisen kannalta tarvittavan ajan verran, jos se on 26 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen kriisinratkaisuvälineiden ja III osaston IV luvussa tarkoitettujen kriisinratkaisuvaltuuksien tehokkaan soveltamisen kannalta tarpeen, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 48 artiklan nojalla käyttöönotettuja vakuusoikeuksien täytäntöönpanon rajoituksia.

IV OSASTO
RAJATYLITTÄVÄN RYHMÄN KRIISINRATKAISU

67 artikla

Päätöksenteon yleiset periaatteet, kun osallisena on useampi kuin yksi jäsenvaltio

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden viranomaiset ottavat huomioon seuraavat yleiset periaatteet tehdessään tämän direktiivin mukaisia päätöksiä tai toteuttaessaan tämän direktiivin mukaisia toimia, joilla voi olla vaikutuksia yhteen tai useampaan muuhun jäsenvaltioon:

a) kriisinratkaisutoimia toteutettaessa päätöksenteon on oltava tehokasta ja kriisinratkaisusta aiheutuvat kustannukset on pidettävä mahdollisimman pieninä;

b) päätökset on tehtävä ja toimet on toteutettava oikea-aikaisesti ja tarvittaessa riittävän nopeasti;

c) kriisinratkaisu-, valvonta- ja muiden viranomaisten on tehtävä keskenään yhteistyötä varmistaakseen, että päätökset tehdään ja toimet toteutetaan koordinoidusti ja tehokkaasti;

d) kunkin jäsenvaltion asiaankuuluvien viranomaisten tehtävät ja vastuut on määriteltävä selkeästi;

e) on kiinnitettävä asianmukaista huomiota kaikkien niiden jäsenvaltioiden etuihin, joissa perimmäinen emoyritys tai sen tytäryritykset toimivat tai joissa ne harjoittavat merkittävää rajatylittävää toimintaa, haitallisiin ja muihin vaikutuksiin, joita päätöksillä, toimilla tai toimimatta jättämisellä voi olla näiden jäsenvaltioiden vakuutuksenottajiin, rahoitusvakauteen, verovaroihin ja vakuutustakuujärjestelmiin, sekä kielteisiin taloudellisiin ja sosiaalisiin vaikutuksiin kaikissa näissä jäsenvaltioissa;

f) on kiinnitettävä asianmukaista huomiota tavoitteisiin, joiden mukaan on pyrittävä tasapainottamaan osallisina olevien eri jäsenvaltioiden edut sekä välttämään tiettyjen jäsenvaltioiden etujen epäoikeudenmukaista rajoittamista ja epäoikeudenmukaista suojelemista;

g) kriisinratkaisuviranomaisten on kriisinratkaisutoimia toteuttaessaan otettava huomioon 11 artiklassa tarkoitetut ryhmien kriisinratkaisusuunnitelmat ja noudatettava niitä, paitsi jos ne arvioivat kulloistenkin olosuhteiden perusteella, että 18 artiklassa tarkoitetut kriisinratkaisutavoitteet saavutetaan tehokkaammin toteuttamalla muita kuin kriisinratkaisusuunnitelman mukaisia toimia;

h) jos ehdotetulla päätöksellä tai toimella on todennäköisesti vaikutuksia asianomaisten jäsenvaltioiden vakuutuksenottajiin, reaalitalouteen, rahoitusvakauteen, verovaroihin tai mahdollisiin vakuutustakuujärjestelmiin tai rahoitusjärjestelyihin, on tällaisen päätöksen tai toimen yhteydessä noudatettava avoimuutta.

68 artikla

Kriisinratkaisukollegiot

1. Ryhmien kriisinratkaisuviranomaisten on perustettava kriisinratkaisukollegioita hoitamaan 10, 11, 14, 16, 70 ja 71 artiklassa tarkoitettuja tehtäviä sekä varmistamaan tarvittaessa yhteistyö ja koordinointi kolmansien maiden kriisinratkaisuviranomaisten kanssa.

   Kriisinratkaisukollegioiden on erityisesti tarjottava ryhmän kriisinratkaisuviranomaiselle, muille kriisinratkaisuviranomaisille ja tarvittaessa asiaankuuluville valvontaviranomaisille ja ryhmävalvojille puitteet, jotta ne voivat suorittaa seuraavat tehtävät:

   a) vaihtaa tietoja, joilla on merkitystä laadittaessa ryhmien kriisinratkaisusuunnitelmia ja sovellettaessa kriisinratkaisuvaltuuksia ryhmiin;

   b) laatia ryhmien kriisinratkaisusuunnitelmia 10 ja 11 artiklan mukaisesti;

   c) arvioida ryhmien purkamismahdollisuuksia 14 artiklan mukaisesti;

   d) käyttää valtuuksia ryhmien purkamismahdollisuuksien esteisiin puuttumiseksi tai niiden poistamiseksi 16 artiklan mukaisesti;

   e) päättää tarpeesta laatia 70 tai 71 artiklassa tarkoitettu ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelma;

   f) päästä sopimukseen 70 tai 71 artiklan mukaisesti ehdotetusta ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmasta;

   g) koordinoida julkista viestintää ryhmien kriisinratkaisustrategioista ja kriisinratkaisun erityissuunnitelmista;

   h) koordinoida mahdollisten vakuutustakuujärjestelmien tai rahoitusjärjestelyjen käyttöä.

   Kriisinratkaisukollegioita voidaan lisäksi käyttää foorumina keskusteltaessa rajatylittävän ryhmän kriisinratkaisuun liittyvistä kysymyksistä.

2. Kriisinratkaisukollegion jäseninä ovat seuraavat tahot:

   a) ryhmän kriisinratkaisuviranomainen;

   b) kunkin sellaisen jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomaiset, johon on sijoittautunut ryhmävalvonnan piiriin kuuluva tytäryritys;

   c) niiden jäsenvaltioiden kriisinratkaisuviranomaiset, joihin on sijoittautunut sellainen yhden tai useamman ryhmään kuuluvan yrityksen emoyritys, joka on 1 artiklan 1 kohdan b, d tai e alakohdassa tarkoitettu yhteisö;

   d) ryhmävalvoja ja jäsenvaltioiden valvontaviranomaiset, kun kriisinratkaisuviranomainen on kriisinratkaisukollegion jäsen;

   e) toimivaltaiset ministeriöt, jos kriisinratkaisukollegion jäseninä olevat kriisinratkaisuviranomaiset eivät ole toimivaltaisia ministeriöitä;

   f) jäsenvaltion mahdollisesta vakuutustakuujärjestelmästä vastaava viranomainen, jos kyseisen jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomainen on kriisinratkaisukollegion jäsen;

   g) EIOPA, jollei 4 kohdasta muuta johdu.

h) niiden jäsenvaltioiden kriisinratkaisuviranomaiset, joissa asianomaiseen ryhmään kuuluvat vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykset harjoittavat merkittävää rajatylittävää toimintaa.

Edellä olevaa g alakohtaa sovellettaessa EIOPAn tehtävänä on edistää osaltaan ja seurata kriisinratkaisukollegioiden toiminnan tehokkuutta, tuloksellisuutta ja johdonmukaisuutta sekä kriisinratkaisukollegioiden lähentymistä. Tätä varten EIOPA kutsutaan osallistumaan kriisinratkaisukollegioiden kokouksiin. EIOPAlla ei ole äänioikeutta.

Edellä olevaa h alakohtaa sovellettaessa kyseiset kriisinratkaisuviranomaiset osallistuvat kriisinratkaisukollegioon vain siinä määrin kuin on tarpeen tehokasta tietojenvaihtoa koskevien tavoitteiden saavuttamiseksi.

3. Jos unioniin sijoittautuneella emoyrityksellä tai muulla yrityksellä on kolmannessa maassa sijaitseva tytäryrityksenä toimiva vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys tai sivukonttori, jota pidettäisiin merkittävänä, jos se sijaitsisi unionissa, kyseisen kolmannen maan kriisinratkaisuviranomaiset voidaan kutsua osallistumaan kriisinratkaisukollegioon tarkkailijoina edellyttäen, että niihin sovelletaan salassapitovelvollisuutta koskevia vaatimuksia, jotka ryhmän kriisinratkaisuviranomaisen näkemyksen mukaan vastaavat 77 artiklassa vahvistettuja vaatimuksia.

4. Ryhmän kriisinratkaisuviranomainen toimii kriisinratkaisukollegion puheenjohtajana. Sen on tässä ominaisuudessa

a) otettava käyttöön kirjallisia järjestelyjä ja menettelyjä kriisinratkaisukollegion toimintaa varten kuultuaan kriisinratkaisukollegion muita jäseniä;

b) koordinoitava kaikkea kriisinratkaisukollegion toimintaa;

c) kutsuttava koolle kaikki kriisinratkaisukollegion kokoukset ja toimittava sen puheenjohtajana sekä toimitettava kaikille kriisinratkaisukollegion jäsenille ennalta täydelliset tiedot kriisinratkaisukollegion kokousten järjestämisestä, keskeisistä käsiteltävistä kysymyksistä ja tarkasteltavista asioista;

d) ilmoitettava kriisinratkaisukollegion jäsenille kaikista suunnitelluista kokouksista, jotta ne voivat pyytää saada osallistua niihin;

e) päätettävä, mitkä jäsenet ja tarkkailijat kutsutaan erityistarpeiden perusteella osallistumaan tiettyihin kriisinratkaisukollegion kokouksiin, ottaen huomioon käsiteltävän kysymyksen merkitys kyseisten jäsenten ja tarkkailijoiden kannalta;

f) toimitettava kaikille kriisinratkaisukollegion jäsenille oikea-aikaisesti tiedot kyseisten kokousten päätöksistä ja tuloksista.

Sen estämättä, mitä e alakohdassa säädetään, kriisinratkaisuviranomaisilla on oikeus osallistua kriisinratkaisukollegion kokouksiin aina, kun esityslistalla on asioita, joihin sovelletaan yhteistä päätöksentekoa tai jotka liittyvät niiden jäsenvaltioissa sijaitseviin ryhmään kuuluviin yhteisöihin.

5. Ryhmien kriisinratkaisuviranomaiset eivät ole velvollisia perustamaan kriisinratkaisukollegiota, jos muut ryhmät tai kollegiot jo suorittavat 1 kohdassa mainitut toiminnot ja tehtävät ja noudattavat kaikkia tässä artiklassa ja 69 artiklassa vahvistettuja edellytyksiä ja menettelyjä, mukaan lukien kriisinratkaisukollegioiden jäsenyyttä ja niihin osallistumista koskevat edellytykset ja menettelyt. Tällöin kaikki

tämän direktiivin viittaukset kriisinratkaisukollegioihin katsotaan viittauksiksi kyseisiin muihin ryhmiin tai kollegioihin.

6. EIOPA laatii luonnokset sääntelystandardeiksi, joissa määritellään kriisinratkaisukollegioiden operatiivinen toiminta 1 kohdassa tarkoitettujen tehtävien hoitamiseksi.

EIOPA toimittaa nämä teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään [julkaisutoimisto lisää määräajaksi 18 kuukautta voimaantulon jälkeen].

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1094/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

69 artikla

Tiedonvaihto

1. Jollei 64 artiklasta muuta johdu, kriisinratkaisuviranomaisten ja valvontaviranomaisten on pyynnöstä annettava toisilleen kaikki tiedot, joilla on merkitystä toisen viranomaisen tämän direktiivin mukaisten tehtävien hoitamisessa.

2. Ryhmän kriisinratkaisuviranomaisen on koordinoitava kaikkea merkityksellistä tiedonkulkua kriisinratkaisuviranomaisten välillä. Erityisesti ryhmän kriisinratkaisuviranomaisen on annettava muiden jäsenvaltioiden kriisinratkaisuviranomaisille oikea-aikaisesti kaikki merkitykselliset tiedot 68 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan b–h alakohdassa tarkoitettujen tehtävien hoitamisen helpottamiseksi.

3. Kriisinratkaisuviranomainen ei saa luovuttaa kolmannen maan valvonta- tai kriisinratkaisuviranomaisen antamia tietoja, ellei asianomainen kolmannen maan valvonta- tai kriisinratkaisuviranomainen ole antanut suostumustaan tietojen luovuttamiseen.

Kriisinratkaisuviranomaiset eivät ole velvollisia luovuttamaan näitä tietoja, ellei kolmannen maan valvonta- tai kriisinratkaisuviranomainen ole antanut suostumustaan niiden eteenpäin toimittamiselle.

70 artikla

Ryhmän tytäryritystä koskeva ryhmän kriisinratkaisu

1. Jos kriisinratkaisuviranomainen päättää, että sellainen vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitettu yhteisö, joka on ryhmään kuuluva tytäryritys, täyttää 19 artiklan 1 kohdassa tai 20 artiklan 3 kohdassa säädetyt kriisinratkaisuedellytykset, kyseisen viranomaisen on ilmoitettava seuraavat tiedot viipymättä ryhmän kriisinratkaisuviranomaiselle, jos se on muu kuin ensin mainittu viranomainen, ryhmävalvojalle ja kyseessä olevan ryhmän kriisinratkaisukollegion jäsenille:

a) päätös siitä, että vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitettu yhteisö täyttää 19 tai 20 artiklassa säädetyt edellytykset;

b) kriisinratkaisutoimet tai maksukyvyttömyystoimet, jotka kriisinratkaisuviranomainen katsoo aiheellisiksi kyseisen vakuutus- tai

jälleenvakuutusyrityksen tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön tapauksessa.

2. Vastaanotettuaan 1 kohdassa tarkoitetun ilmoituksen ryhmän kriisinratkaisuviranomaisen on asiaankuuluvan kriisinratkaisukollegion muita jäseniä kuultuaan arvioitava 1 kohdan b alakohdan mukaisesti ilmoitettujen kriisinratkaisutoimien tai muiden toimien todennäköinen vaikutus ryhmään ja ryhmään kuuluviin yhteisöihin muissa jäsenvaltioissa sekä se, saadaanko kriisinratkaisutoimilla tai kyseisillä muilla toimilla todennäköisesti aikaan se, että 19 artiklan 1 kohdassa tai 20 artiklan 3 kohdassa säädetyt kriisinratkaisuedellytykset täyttyvät toisessa jäsenvaltiossa sijaitsevan ryhmään kuuluvan yhteisön osalta.

3. Jos ryhmän kriisinratkaisuviranomainen arvioi, että 1 kohdan b alakohdan mukaisesti ilmoitetuilla kriisinratkaisutoimilla tai muilla toimilla ei todennäköisesti saataisi aikaan 19 artiklan 1 kohdassa tai 20 artiklan 3 kohdassa säädettyjen edellytysten täyttymistä toisessa jäsenvaltiossa sijaitsevan ryhmään kuuluvan yhteisön osalta, kyseisestä vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksestä tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetusta yhteisöstä vastaava kriisinratkaisuviranomainen voi toteuttaa tämän artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaisesti ilmoittamansa kriisinratkaisutoimet tai muut toimet.

4. Jos ryhmän kriisinratkaisuviranomainen arvioi, että 1 kohdan b alakohdan mukaisesti ilmoitetuilla kriisinratkaisutoimilla tai muilla toimilla todennäköisesti saataisiin aikaan 19 artiklan 1 kohdassa tai 20 artiklan 3 kohdassa säädettyjen edellytysten täyttyminen toisessa jäsenvaltiossa sijaitsevan ryhmään kuuluvan yhteisön osalta, ryhmän kriisinratkaisuviranomaisen on 24 tunnin kuluessa 1 kohdan mukaisen ilmoituksen vastaanottamisesta ehdotettava ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmaa ja toimitettava se kriisinratkaisukollegiolle. Tätä 24 tunnin määräaikaa voidaan pidentää 1 kohdassa tarkoitetun ilmoituksen tehneen kriisinratkaisuviranomaisen suostumuksella.

5. Jos ryhmän kriisinratkaisuviranomainen ei ole tehnyt arviota 24 tunnin tai sovitun pidemmän määräajan kuluessa 1 kohdan mukaisen ilmoituksen vastaanottamisesta, 1 kohdassa tarkoitetun ilmoituksen tehnyt kriisinratkaisuviranomainen voi toteuttaa mainitun kohdan b alakohdan mukaisesti ilmoittamansa kriisinratkaisutoimet tai muut toimet.

6. Edellä olevassa 4 kohdassa tarkoitetussa ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmassa on

   a) esitettävä kriisinratkaisutoimet, jotka asianomaisten kriisinratkaisuviranomaisten olisi toteutettava perimmäisen emoyrityksen tai tiettyjen ryhmään kuuluvien yhteisöjen suhteen 18 artiklassa tarkoitettujen kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi ja 22 artiklassa tarkoitettujen kriisinratkaisun yleisten periaatteiden noudattamiseksi;

   b) määriteltävä, miten a alakohdassa tarkoitetut kriisinratkaisutoimet olisi koordinoitava;

   c) vahvistettava rahoitussuunnitelma, jossa otetaan huomioon ryhmän kriisinratkaisusuunnitelma sekä kyseisessä kriisinratkaisusuunnitelmassa vahvistetut 10 artiklan 2 kohdan e alakohdassa tarkoitetut periaatteet vastuun jakamiseksi.

7. Jollei 8 kohdasta muuta johdu, ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelman on oltava muodoltaan yhteinen päätös, jonka tekevät ryhmän kriisinratkaisuviranomainen ja

ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelman piiriin kuuluvista tytäryrityksistä vastaavat kriisinratkaisuviranomaiset.

EIOPA voi kriisinratkaisuviranomaisen pyynnöstä auttaa kriisinratkaisuviranomaisia saamaan aikaan yhteisen päätöksen asetuksen (EU) N:o 1094/2010 31 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukaisesti.

8. Jos jokin kriisinratkaisuviranomainen vastustaa ryhmän kriisinratkaisuviranomaisen ehdottamaa ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmaa tai katsoo, että sen on vakuutuksenottajien, reaalitalouden ja rahoitusvakauden suojaamisen vuoksi toteutettava vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön suhteen itsenäisiä kriisinratkaisutoimia tai muita kuin erityissuunnitelmassa ehdotettuja toimia, sen on

   a) perusteltava yksityiskohtaisesti, miksi se vastustaa ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmaa tai poikkeaa siitä;

   b) ilmoitettava a alakohdan mukaiset perustelunsa ryhmän kriisinratkaisuviranomaiselle ja muille ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelman piiriin kuuluville kriisinratkaisuviranomaisille;

   c) ilmoitettava kriisinratkaisutoimista, joita se aikoo toteuttaa, ryhmän kriisinratkaisuviranomaiselle ja muille kriisinratkaisuviranomaisille, joita ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelma koskee.

   Perustellessaan, miksi se vastustaa ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmaa, kriisinratkaisuviranomaisten on otettava huomioon 11 artiklassa tarkoitetut ryhmien kriisinratkaisusuunnitelmat, sen suunnittelemien toimien mahdollinen vaikutus vakuutuksenottajiin, reaalitalouteen ja rahoitusvakauteen asianomaisissa jäsenvaltioissa sekä kyseisten kriisinratkaisutoimien mahdollinen vaikutus ryhmän muihin osiin.

9. Kriisinratkaisuviranomaiset, jotka eivät ole vastustaneet ryhmän kriisinratkaisuviranomaisen ehdottamaa ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmaa, voivat tehdä yhteisen päätöksen ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmasta, jonka piiriin niiden jäsenvaltioissa sijaitsevat ryhmään kuuluvat yhteisöt kuuluvat, ilman että erityissuunnitelmaa vastustaneet kriisinratkaisuviranomaiset osallistuvat siihen.

10. Asianomaisten jäsenvaltioiden kriisinratkaisuviranomaisten on tunnustettava 7 ja 9 kohdassa tarkoitetut yhteiset päätökset ja 8 kohdan mukaisesti toteutetut kriisinratkaisutoimet lopullisiksi ja sovellettava niitä.

11. Viranomaisten on toteutettava kaikki tässä artiklassa tarkoitetut toimet viipymättä ja siten, että tilanteen kiireellisyys otetaan asianmukaisesti huomioon.

12. Jos ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmaa ei panna täytäntöön, kriisinratkaisuviranomaisten on tehtävä tiivistä yhteistyötä kriisinratkaisukollegiossa toteuttaessaan kriisinratkaisutoimia minkä tahansa ryhmään kuuluvan yhteisön suhteen, jotta saadaan aikaan koordinoitu kriisinratkaisustrategia kaikille ryhmään kuuluville yhteisöille, jotka ovat lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvat.

13. Kriisinratkaisuviranomaisten, jotka toteuttavat kriisinratkaisutoimia minkä tahansa ryhmään kuuluvan yhteisön suhteen, on annettava kriisinratkaisukollegion jäsenille säännöllisesti täydelliset tiedot kyseisistä toimista ja niiden etenemisestä.

71 artikla

Perimmäistä emoyritystä koskeva ryhmän kriisinratkaisu

1. Jos ryhmän kriisinratkaisuviranomainen päättää, että perimmäinen emoyritys, josta se vastaa, täyttää 19 artiklan 1 kohdassa tai 20 artiklan 3 kohdassa säädetyt edellytykset, sen on ilmoitettava 70 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitetut tiedot viipymättä ryhmävalvojalle ja kyseessä olevan ryhmän kriisinratkaisukollegion muille jäsenille.

   Edellä 70 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettuihin kriisinratkaisutoimiin tai maksukyvyttömyystoimiin voi kuulua 70 artiklan 6 kohdan mukaisesti laaditun ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelman täytäntöönpano seuraavissa tapauksissa:

   a) edellä olevan 70 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaisesti ilmoitetut emoyritystason kriisinratkaisutoimet tai muut toimet lisäävät 19 artiklan 1 kohdassa tai 20 artiklan 3 kohdassa säädettyjen edellytysten täyttymisen todennäköisyyttä toisessa jäsenvaltiossa sijaitsevan ryhmään kuuluvan yhteisön osalta;

   b) emoyritystason kriisinratkaisutoimet tai muut toimet eivät yksinään ole riittäviä tilanteen vakauttamiseksi tai eivät todennäköisesti johda parhaisiin mahdollisiin tuloksiin;

   c) kriisinratkaisuviranomaiset ovat todenneet, että yksi tai useampi tytäryritys, josta ne ovat vastuussa, täyttää 19 artiklan 1 kohdassa tai 20 artiklan 3 kohdassa säädetyt edellytykset;

   d) ryhmätason kriisinratkaisutoimet tai muut toimet hyödyttävät ryhmän tytäryrityksiä siten, että ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelman käyttö on tarkoituksenmukaista.

2. Jos ryhmän kriisinratkaisuviranomaisen 1 kohdan nojalla ehdottamiin toimiin ei sisälly ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmaa, ryhmän kriisinratkaisuviranomaisen on tehtävä päätöksensä kriisinratkaisukollegion jäseniä kuultuaan.

3. Jos ryhmän kriisinratkaisuviranomaisen 1 kohdan mukaisesti ehdottamiin toimiin sisältyy ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelma, kyseisen erityissuunnitelman on oltava muodoltaan yhteinen päätös, jonka tekevät ryhmän kriisinratkaisuviranomainen ja ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelman piiriin kuuluvista tytäryrityksistä vastaavat kriisinratkaisuviranomaiset.

   EIOPA voi kriisinratkaisuviranomaisen pyynnöstä auttaa kriisinratkaisuviranomaisia saamaan aikaan yhteisen päätöksen asetuksen (EU) N:o 1094/2010 31 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukaisesti.

4. Jos jokin kriisinratkaisuviranomainen vastustaa ryhmän kriisinratkaisuviranomaisen ehdottamaa ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmaa tai poikkeaa siitä taikka katsoo, että sen on rahoitusvakauden vuoksi toteutettava vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön suhteen itsenäisiä kriisinratkaisutoimia tai muita kuin erityissuunnitelmassa ehdotettuja toimia, sen on

   a) perusteltava yksityiskohtaisesti, miksi se vastustaa ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmaa tai poikkeaa siitä;

b) ilmoitettava a alakohdan mukaiset perustelunsa ryhmän kriisinratkaisuviranomaiselle ja muille ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelman piiriin kuuluville kriisinratkaisuviranomaisille;

c) ilmoitettava toimista, joita se aikoo toteuttaa, ryhmän kriisinratkaisuviranomaiselle ja muille ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelman piiriin kuuluville kriisinratkaisuviranomaisille.

Perustellessaan, miksi se vastustaa ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmaa, kriisinratkaisuviranomaisen on otettava huomioon 11 artiklassa tarkoitettu ryhmän kriisinratkaisusuunnitelma, sen suunnittelemien toimien mahdollinen vaikutus asianomaisten jäsenvaltioiden rahoitusvakauteen sekä kriisinratkaisutoimien mahdollinen vaikutus ryhmän muihin osiin.

5. Kriisinratkaisuviranomaiset, jotka eivät ole vastustaneet ryhmän kriisinratkaisuviranomaisen ehdottamaa ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmaa, voivat tehdä yhteisen päätöksen ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmasta, jonka piiriin niiden jäsenvaltioissa sijaitsevat ryhmään kuuluvat yhteisöt kuuluvat, ilman että erityissuunnitelmaa vastustaneet kriisinratkaisuviranomaiset osallistuvat siihen.

6. Asianomaisten jäsenvaltioiden kriisinratkaisuviranomaisten on tunnustettava 3 ja 5 kohdassa tarkoitetut yhteiset päätökset ja 4 kohdassa tarkoitetut toimet lopullisiksi ja sovellettava niitä.

7. Viranomaisten on toteutettava kaikki 1–6 kohdassa tarkoitetut toimet viipymättä ja siten, että tilanteen kiireellisyys otetaan asianmukaisesti huomioon.

8. Jos ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmaa ei panna täytäntöön, kriisinratkaisuviranomaisten on tehtävä tiivistä yhteistyötä kriisinratkaisukollegiossa toteuttaessaan kriisinratkaisutoimia minkä tahansa ryhmään kuuluvan yhteisön suhteen, jotta saadaan aikaan koordinoitu kriisinratkaisustrategia kaikille asianomaisille ryhmään kuuluville yhteisöille.

9. Kriisinratkaisuviranomaisten, jotka toteuttavat kriisinratkaisutoimia minkä tahansa ryhmään kuuluvan yhteisön suhteen, on annettava kriisinratkaisukollegion jäsenille säännöllisesti täydelliset tiedot kyseisistä toimista ja niiden etenemisestä.

V OSASTO
SUHTEET KOLMANSIIN MAIHIN

72 artikla

Kolmansien maiden kanssa tehdyt sopimukset

1. Komissio voi SEUT-sopimuksen 218 artiklan mukaisesti tehdä neuvostolle ehdotuksia yhden tai useamman kolmannen maan kanssa tehtävien sellaisten sopimusten neuvottelemisesta, jotka koskevat keinoja kriisinratkaisuviranomaisten ja asiaankuuluvien kolmansien maiden viranomaisten väliseen yhteistyöhön muun muassa tietojen vaihtamiseksi vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten, kolmansien maiden vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten sekä ryhmien elvytyksen ja kriisinratkaisun suunnittelussa.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetuissa sopimuksissa on erityisesti pyrittävä varmistamaan, että kriisinratkaisuviranomaisten ja asiaankuuluvien kolmansien maiden viranomaisten välistä yhteistyötä varten vahvistetaan prosessit ja järjestelyt joidenkin tai kaikkien 76 artiklassa mainittujen tehtävien hoitamiseksi ja joidenkin tai kaikkien siinä mainittujen valtuuksien käyttämiseksi.

3. Jäsenvaltiot voivat tehdä kolmannen maan kanssa kahdenvälisiä sopimuksia, jotka koskevat 1 ja 2 kohdassa tarkoitettuja seikkoja, kyseisen kolmannen maan kanssa tehdyn 1 kohdassa tarkoitetun sopimuksen voimaantuloon saakka, kunhan kyseiset kahdenväliset sopimukset eivät ole ristiriidassa tämän osaston kanssa.

73 artikla

Kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyjen tunnustaminen ja täytäntöönpano

1. Tätä artiklaa sovelletaan kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyihin, paitsi jos ja siihen saakka kun 72 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu asianomaisen kolmannen maan kanssa tehty kansainvälinen sopimus tulee voimaan. Sitä sovelletaan myös asianomaisen kolmannen maan kanssa tehdyn 72 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun kansainvälisen sopimuksen voimaantulon jälkeen siltä osin kuin kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyjen tunnustaminen ja täytäntöönpano ei kuulu kyseisen sopimuksen soveltamisalaan.

2. Asianomaisen kriisinratkaisuviranomaisen on päätettävä, tunnustetaanko kolmannen maan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai emoyrityksen unionissa toimivaan tytäryritykseen tai unionissa toimivaan sivukonttoriin kohdistuvat kolmansien maiden kriisinratkaisumenettelyt ja pannaanko ne täytäntöön 74 artiklassa tarkoitettuja tilanteita lukuun ottamatta.

   Päätöksessä on kiinnitettävä asianmukaista huomiota kunkin sellaisen jäsenvaltion etuihin, jossa kolmannen maan vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys tai emoyritys toimii, ja erityisesti ryhmän muihin osiin ja asianomaisten jäsenvaltioiden vakuutuksenottajiin, reaalitalouteen ja rahoitusvakauteen kohdistuviin vaikutuksiin.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on vähintään valtuudet

   a) käyttää kriisinratkaisuvaltuuksia seuraaviin:

i) kolmannen maan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai emoyrityksen varat, jotka sijaitsevat niiden omassa jäsenvaltiossa tai joihin sovelletaan niiden oman jäsenvaltion lainsäädäntöä;

ii) kolmannen maan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen oikeudet tai velat, jotka on kirjattu niiden omassa jäsenvaltiossa olevaan unionissa toimivaan sivukonttoriin tai joihin sovelletaan niiden oman jäsenvaltion lainsäädäntöä tai joihin liittyvät vaateet ovat täytäntöönpanokelpoisia niiden omassa jäsenvaltiossa;

b) saattaa päätökseen tai vaatia toista henkilöä saattamaan päätökseen omaan jäsenvaltioonsa sijoittautuneen unionissa tytäryrityksenä toimivan yrityksen osakkeiden tai omistusinstrumenttien siirto;

c) käyttää 47, 48 tai 49 artiklan mukaisia valtuuksia tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitetun yhteisön kanssa tehdyn sopimuksen osapuolten oikeuksien suhteen, jos tällaiset valtuudet ovat tarpeen kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyjen täytäntöönpanemiseksi; ja

d) tehdä täytäntöönpanokelvottomiksi kaikki oikeudet purkaa, realisoida tai nopeuttaa 1 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen ja muiden ryhmään kuuluvien yhteisöjen sopimuksia tai vaikuttaa kyseisten yhteisöjen sopimuspohjaisiin oikeuksiin, kun kyseinen oikeus johtuu kolmannen maan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen, tällaisen yhteisön emoyrityksen tai muiden ryhmään kuuluvien yhteisöjen suhteen toteutetusta kriisinratkaisutoimesta, riippumatta siitä, onko kolmannen maan kriisinratkaisuviranomainen itse toteuttanut toimen vai onko se muuten toteutettu kyseisen maan kriisinratkaisujärjestelyjä koskevien säädöksiin tai määräyksiin perustuvien vaatimusten nojalla, edellyttäen, että aineelliset sopimusvelvoitteet, kuten maksu- ja toimitusvelvoitteet sekä vakuuksien antaminen, täytetään edelleen.

4. Kun se on tarpeen yleisen edun vuoksi, kriisinratkaisuviranomaiset voivat toteuttaa kriisinratkaisutoimia emoyrityksen suhteen, jos asiaankuuluva kolmannen maan viranomainen toteaa, että kyseisen emoyrityksen tytäryrityksenä toimiva, kyseisessä kolmannessa maassa perustettu vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys täyttää kriisinratkaisuedellytykset kyseisen kolmannen maan lainsäädännön mukaisesti. Jäsenvaltioiden on tätä varten varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet käyttää kaikkia kriisinratkaisuvaltuuksia tämän emoyrityksen suhteen, jolloin sovelletaan 46 artiklaa.

5. Kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyjen tunnustamisella ja täytäntöönpanolla ei rajoiteta tämän direktiivin mukaisesti tarvittaessa sovellettavaa kansallisen lainsäädännön mukaista tavanomaista maksukyvyttömyysmenettelyä.

74 artikla

Oikeus kieltäytyä tunnustamasta tai panemasta täytäntöön kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyjä

Kriisinratkaisuviranomainen voi kieltäytyä tunnustamasta tai panemasta täytäntöön 73 artiklan mukaisesti kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyjä, jos se katsoo seuraavaa:

a) kyseiset kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyt haittaisivat rahoitusvakautta jäsenvaltiossa, jossa kriisinratkaisuviranomainen sijaitsee, tai menettelyillä olisi kielteinen vaikutus rahoitusvakauteen jossakin muussa jäsenvaltiossa;

b) unionissa toimivaan sivukonttoriin kohdistuva 75 artiklassa tarkoitettu itsenäinen kriisinratkaisutoimi on tarpeen yhden tai useamman 18 artiklassa tarkoitetun kriisinratkaisutavoitteen saavuttamiseksi;

c) velkojat eivät saisi samaa kohtelua kuin kolmannen maan velkojat, joilla on samanlaiset lakisääteiset oikeudet kolmannen maan kotimaan kriisinratkaisumenettelyissä;

d) kyseisten kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyjen tunnustamisella tai täytäntöönpanolla olisi jäsenvaltion kannalta olennaisia finanssipoliittisia vaikutuksia; tai

e) tällaisen tunnustamisen tai täytäntöönpanon vaikutukset olisivat kansallisen lainsäädännön vastaisia.

75 artikla

Unionissa toimivien sivukonttoreiden kriisinratkaisu

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on tarvittavat valtuudet toteuttaa sellaiseen unionissa toimivaan sivukonttoriin kohdistuva toimi, johon ei sovelleta kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyjä tai johon sovelletaan kolmannen maan menettelyjä ja kyseessä on jokin 74 artiklassa tarkoitetuista tilanteista.

   Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tällaisten valtuuksien käyttöön sovelletaan 46 artiklaa.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat käyttää 1 kohdassa edellytettyjä valtuuksia, jos kriisinratkaisuviranomainen katsoo toimen tarpeelliseksi yleisen edun vuoksi ja yksi tai useampi seuraavista ehdoista täyttyy:

   a) unionissa toimiva sivukonttori ei enää täytä tai ei todennäköisesti täytä kansallisen lainsäädännön ehtoja sen toimiluvalle ja toiminnalle kyseisessä jäsenvaltiossa, eikä voida odottaa, että millään yksityisen sektorin, valvontaviranomaisen tai asianomaisen kolmannen maan toimella voitaisiin kohtuullisessa ajassa palauttaa tilanne, jossa sivukonttori täyttää vaatimukset tai sen kaatuminen estyy;

   b) kolmannen maan vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys ei kriisinratkaisuviranomaisen näkemyksen mukaan pysty tai ei ole halukas tai ei todennäköisesti pysty maksamaan sitoumuksiaan unionin velkojille tai sivukonttorin kautta luotuja tai kirjattuja sitoumuksia, kuten vakuutuksenottajille tai edunsaajille maksettavia maksuja, niiden erääntyessä, ja kriisinratkaisuviranomainen on vakuuttunut siitä, ettei kyseisen kolmannen maan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen suhteen ole aloitettu tai aloiteta mitään kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyjä tai maksukyvyttömyysmenettelyjä kohtuullisessa ajassa;

   c) asiaankuuluva kolmannen maan viranomainen on aloittanut kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyt kyseisen kolmannen maan vakuutus- tai

jälleenvakuutusyrityksen suhteen tai ilmoittanut kriisinratkaisuviranomaiselle aikeestaan aloittaa tällainen menettely.

3. Jos kriisinratkaisuviranomainen toteuttaa itsenäisen toimen unionissa toimivan sivukonttorin suhteen, sen on otettava huomioon 18 artiklassa tarkoitetut kriisinratkaisutavoitteet ja toteutettava toimi noudattaen soveltuvin osin seuraavia periaatteita ja vaatimuksia:

   a) 22 artiklassa esitetyt periaatteet;

   b) III osaston II luvussa esitetyt kriisinratkaisuvälineiden soveltamiseen liittyvät vaatimukset.

76 artikla

Yhteistyö kolmansien maiden viranomaisten kanssa

1. Tätä artiklaa sovelletaan yhteistyöhön kolmannen maan kanssa, paitsi jos ja siihen saakka kun 72 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu asianomaisen kolmannen maan kanssa tehty kansainvälinen sopimus tulee voimaan. Sitä sovelletaan myös asianomaisen kolmannen maan kanssa tehdyn 72 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun kansainvälisen sopimuksen voimaantulon jälkeen siltä osin kuin tämän artiklan kohde ei kuulu kyseisen sopimuksen soveltamisalaan.

2. EIOPA voi tehdä muita kuin sitovia kehysyhteistyöjärjestelyjä asiaankuuluvien kolmannen maan viranomaisten kanssa Kehysyhteistyöjärjestelyissä on vahvistettava niihin osallistuvien kriisinratkaisuviranomaisten väliset prosessit ja järjestelyt tarvittavien tietojen vaihtoa ja yhteistyötä varten joidenkin tai kaikkien seuraavassa mainittujen tehtävien hoitamiseksi ja joidenkin tai kaikkien seuraavassa mainittujen valtuuksien käyttämiseksi vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksiin tai vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysryhmiin:

   a) kriisinratkaisusuunnitelmien laatiminen 9–12 artiklan ja asianomaisten kolmansien maiden lainsäädännön vastaavien vaatimusten mukaisesti;

   b) kyseisten vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten ja vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysryhmien purkamismahdollisuuksien arviointi 13 ja 14 artiklan ja asianomaisten kolmansien maiden lainsäädännön vastaavien vaatimusten mukaisesti;

   c) valtuuksien käyttäminen purkamismahdollisuuksien esteisiin puuttumiseksi tai niiden poistamiseksi 15 ja 16 artiklan nojalla ja asianomaisten kolmansien maiden lainsäädännön vastaavien valtuuksien käyttäminen;

   d) ennaltaehkäisevien toimenpiteiden toteuttaminen direktiivin 2009/138/EY 141 artiklan nojalla ja asianomaisten kolmansien maiden lainsäädännön vastaavien valtuuksien käyttäminen;

   e) 26 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen kriisinratkaisuvälineiden soveltaminen ja kriisinratkaisuvaltuuksien käyttäminen sekä asiaankuuluvien kolmansien maiden viranomaisten käytössä olevien vastaavien valtuuksien käyttäminen.

3. Valvonta- tai kriisinratkaisuviranomaiset voivat tarvittaessa tehdä asiaankuuluvien kolmannen maan viranomaisten kanssa yhteistyöjärjestelyjä 2 kohdassa tarkoitettujen EIOPAn kehysjärjestelyn mukaisesti.

4. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava EIOPAlle kaikista kriisinratkaisu- ja valvontaviranomaisten tämän artiklan mukaisesti tekemistä yhteistyöjärjestelyistä.

77 artikla

Luottamuksellisten tietojen vaihto

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisu- ja valvontaviranomaiset sekä toimivaltaiset ministeriöt vaihtavat luottamuksellisia tietoja, mukaan lukien 5 ja 7 artiklan mukaisesti laaditut ja ylläpidettävät ennakoivat elvytyssuunnitelmat, asiaankuuluvien kolmannen maan viranomaisten kanssa ainoastaan, jos seuraavat ehdot täyttyvät:

   a) kyseisiin kolmannen maan viranomaisiin sovellettavat salassapitovelvollisuutta koskevat vaatimukset katsotaan kaikkien asianomaisten viranomaisten näkemyksen mukaan vähintään vastaaviksi kuin 64 artiklassa asetetut vaatimukset;

   b) tiedot ovat tarpeen, jotta asiaankuuluvat kolmannen maan viranomaiset voivat suorittaa kansallisen lainsäädännön mukaiset kriisinratkaisutehtävänsä, jotka vastaavat tämän direktiivin mukaisia tehtäviä, eikä tietoja käytetä mihinkään muihin tarkoituksiin, jollei a alakohdasta muuta johdu.

   Siltä osin kuin tiedonvaihto liittyy henkilötietoihin, a alakohtaa sovellettaessa henkilötietojen käsittelyyn ja toimittamiseen kolmannen maan viranomaisille sovelletaan unionin ja kansallista tietosuojalainsäädäntöä.

2. Jos luottamukselliset tiedot ovat peräisin toisesta jäsenvaltiosta, kriisinratkaisu- ja valvontaviranomaiset sekä toimivaltaiset ministeriöt eivät saa luovuttaa niitä asiaankuuluville kolmannen maan viranomaisille, paitsi jos seuraavat ehdot täyttyvät:

   a) sen jäsenvaltion asiaankuuluva viranomainen, josta tiedot ovat peräisin, jäljempänä ’tiedot antava viranomainen’, hyväksyy tietojen luovuttamisen;

   b) tiedot luovutetaan ainoastaan tiedot antavan viranomaisen sallimiin tarkoituksiin.

VI OSASTO
SEURAAMUKSET

78 artikla

Hallinnolliset seuraamukset ja muut hallinnolliset toimenpiteet

1. Jäsenvaltioiden on vahvistettava hallinnollisia seuraamuksia ja muita hallinnollisia toimenpiteitä koskevat säännöt, joita sovelletaan, jos tämän direktiivin täytäntöönpanemiseksi annettuja kansallisia säännöksiä ei ole noudatettu, ja toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että säännöt pannaan täytäntöön, sanotun kuitenkaan rajoittamatta kriisinratkaisu- ja valvontaviranomaisten tässä direktiivissä ja direktiivissä 2009/138/EY säädettyjä valtuuksia ja jäsenvaltioiden oikeutta säätää ja määrätä toisessa alakohdassa tarkoitettuja rikosoikeudellisia seuraamuksia.

   Jos jäsenvaltio päättää olla vahvistamatta hallinnollisia seuraamuksia tai muita hallinnollisia toimenpiteitä koskevia sääntöjä niiden rikkomisten osalta, joihin sovelletaan kansallista rikosoikeutta, sen on ilmoitettava komissiolle asianomaiset rikosoikeuden säännökset.

   Hallinnollisten seuraamusten ja muiden hallinnollisten toimenpiteiden on oltava tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että rikkomistapauksessa hallinnollisia seuraamuksia tai muita hallinnollisia toimenpiteitä on kansallisessa lainsäädännössä säädetyin edellytyksin mahdollista soveltaa niihin hallinto-, johto- tai valvontaelimen jäseniin sekä muihin luonnollisiin henkilöihin, jotka kansallisen lainsäädännön nojalla ovat rikkomisesta vastuussa.

3. Tässä direktiivissä säädetty toimivalta määrätä hallinnollisia seuraamuksia tai muita hallinnollisia toimenpiteitä on rikkomisen lajin mukaan annettava kriisinratkaisuviranomaisille tai valvontaviranomaisille. Kriisinratkaisu- ja valvontaviranomaisilla on oltava kaikki tiedonkeruu- ja tutkintavaltuudet, jotka ovat tarpeen niiden tehtävien hoitamiseksi. Käyttäessään valtuuksiaan määrätä seuraamuksia tai muita hallinnollisia toimenpiteitä kriisinratkaisu- ja valvontaviranomaisten on tehtävä tiivistä yhteistyötä sen varmistamiseksi, että hallinnolliset seuraamukset tai muut hallinnolliset toimenpiteet tuottavat toivotut tulokset, sekä koordinoitava toimintaansa rajatylittäviä tapauksia käsitellessään.

4. Kriisinratkaisu- ja valvontaviranomaisten on käytettävä hallinnollisia valtuuksiaan määrätä seuraamuksia ja muita hallinnollisia toimenpiteitä tämän direktiivin ja kansallisen lainsäädännön mukaisesti jollakin seuraavista tavoista:

   a) suoraan;

   b) yhteistyössä muiden viranomaisten kanssa;

   c) omalla vastuullaan antamalla valtuudet muille viranomaisille;

   d) saattamalla asia toimivaltaisten oikeusviranomaisten käsiteltäväksi.

5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisu- ja valvontaviranomaisten tämän osaston mukaisesti tekemiin päätöksiin voidaan hakea muutosta.

79 artikla

Hallinnollisia seuraamuksia ja muita hallinnollisia toimenpiteitä koskevat erityissäännökset

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden laeissa, asetuksissa ja hallinnollisissa määräyksissä säädetään hallinnollisista seuraamuksista ja muista hallinnollisista toimenpiteistä vähintään seuraavissa tapauksissa:

   a) 5 tai 7 artiklaa rikotaan jättämällä ennakoiva elvytyssuunnitelma tai ryhmän ennakoiva elvytyssuunnitelma laatimatta, ylläpitämättä tai päivittämättä;

   b) 12 artiklaa rikotaan siten, ettei kaikkia kriisinratkaisusuunnittelmien laadintaan tarvittavia tietoja anneta;

   c) 61 artiklan 1 kohtaa rikotaan siten, että vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön hallinto-, johto- tai valvontaelin jättää ilmoittamatta valvontaviranomaiselle, että kyseinen yritys tai yhteisö on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että hallinnollisiin seuraamuksiin ja muihin hallinnollisiin toimenpiteisiin, joita voidaan soveltaa 1 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa, kuuluvat ainakin seuraavat:

   a) julkinen ilmoitus, josta käy ilmi rikkomisesta vastuussa oleva luonnollinen henkilö, vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys, 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitettu yhteisö, perimmäinen emoyritys tai muu oikeushenkilö sekä rikkomisen luonne;

   b) määräys, jossa vastuussa olevaa luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä vaaditaan lopettamaan rikkominen ja olemaan toistamatta sitä;

   c) väliaikainen kielto, jossa rikkomisesta vastuussa olevana pidettyä vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön hallinto-, johto- tai valvontaelimen tai toimivan johdon jäsentä tai muuta luonnollista henkilöä kielletään hoitamasta tehtäviä vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksessä tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetussa yhteisössä;

   d) kun on kyse oikeushenkilöstä, hallinnolliset sakot, jotka ovat enintään kymmenen prosenttia kyseisen oikeushenkilön vuotuisesta kokonaisliikevaihdosta edellisenä tilikautena;

   e) kun on kyse luonnollisesta henkilöstä, enintään 5 000 000 euron suuruiset hallinnolliset sakot tai niissä jäsenvaltioissa, joissa euro ei ole virallinen valuutta, vastaava arvo kansallisena valuuttana [julkaisutoimisto lisää tämän direktiivin voimaantulopäivän];

   f) hallinnolliset sakot, jotka ovat enintään kaksi kertaa suuremmat kuin rikkomisesta saatu hyöty, jos se voidaan määrittää.

   Jos oikeushenkilö on emoyrityksen tytäryritys, d alakohtaa sovellettaessa kyseinen liikevaihto on perimmäisen emoyrityksen konsolidoidun tilinpäätöksen mukainen vuotuinen kokonaisliikevaihto edellisenä tilikautena.

80 artikla

Hallinnollisten seuraamusten ja muiden hallinnollisten toimenpiteiden julkistaminen

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisu- ja valvontaviranomaiset julkistavat virallisella verkkosivustollaan vähintään ne tämän direktiivin täytäntöönpanemiseksi annettujen kansallisten säännösten rikkomisesta määräämänsä hallinnolliset seuraamukset ja muut hallinnolliset toimenpiteet, joihin ei ole haettu muutosta tai joihin muutoksenhakuoikeus on rauennut. Julkistamisen on tapahduttava ilman aiheetonta viivytystä sen jälkeen, kun asianomaiselle luonnolliselle henkilölle tai oikeushenkilölle on ilmoitettu kyseisestä hallinnollisesta seuraamuksesta tai muusta hallinnollisesta toimenpiteestä. Julkistamisen on sisällettävä tiedot rikkomisen lajista ja luonteesta sekä sen luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön nimi, jolle hallinnollinen seuraamus tai muu hallinnollinen toimenpide on määrätty.

   Jos jäsenvaltiot sallivat sellaisten hallinnollisten seuraamusten tai muiden hallinnollisten toimenpiteiden julkistamisen, joihin on haettu muutosta, kriisinratkaisu- ja valvontaviranomaisten on ilman aiheetonta viivytystä julkistettava virallisella verkkosivustollaan tiedot muutoksenhaun tilanteesta ja sen lopputuloksesta.

2. Jos kriisinratkaisu- tai valvontaviranomainen katsoo, että asianomaisten oikeushenkilöiden nimen tai asianomaisten luonnollisten henkilöiden nimien tai henkilötietojen julkistaminen olisi näiden tietojen julkistamisen oikeasuhteisuudesta tehdyn tapauskohtaisen arvioinnin perusteella kohtuutonta, tai jos tällainen julkistaminen vaarantaisi rahoitusmarkkinoiden vakauden tai meneillään olevan tutkinnan, kyseisen kriisinratkaisu- tai valvontaviranomaisen on noudatettava jotain seuraavista vaihtoehdoista:

   a) lykättävä hallinnollisen seuraamuksen tai muiden hallinnollisten toimenpiteiden määräämistä koskevan päätöksen julkistamista, kunnes ei enää ole perusteita olla julkistamatta näitä tietoja;

   b) julkistettava hallinnollisen seuraamuksen tai muiden hallinnollisten toimenpiteiden määräämistä koskeva päätös anonyymisti kansallisen lainsäädännön mukaisesti, jos asianomaiset henkilötiedot voidaan tehokkaasti suojata tällaisella julkistamisella;

   c) pidättäydyttävä hallinnollisen seuraamuksen tai muiden hallinnollisten toimenpiteiden määräämistä koskevan päätöksen julkistamisesta, jos asianomainen kriisinratkaisu- tai valvontaviranomainen katsoo, että julkistaminen a tai b alakohdan mukaisesti on riittämätöntä sen varmistamiseksi, että

      i) rahoitusmarkkinoiden vakaus ei vaarannu;

      ii) tällaisten tietojen julkaiseminen on oikeasuhteista luonteeltaan vähäisiksi katsottaviin toimenpiteisiin nähden.

   Kriisinratkaisu- ja valvontaviranomaisten on varmistettava, että tämän artiklan mukaisesti julkistetut tiedot pysyvät niiden virallisella verkkosivustolla vähintään viiden vuoden ajan niiden julkistamisen jälkeen. Julkistettujen tietojen sisältämiä henkilötietoja pidetään kriisinratkaisu- tai valvontaviranomaisen virallisella verkkosivustolla ainoastaan tarvittavan ajan sovellettavien tietosuojasääntöjen mukaisesti.

81 artikla

EIOPAn keskustietokannan ylläpitäminen

1. Jollei 64 artiklassa tarkoitetuista salassapitovelvollisuutta koskevista vaatimuksista muuta johdu, kriisinratkaisu- ja valvontaviranomaisten on ilmoitettava EIOPAlle kaikista 79 artiklan mukaisesti määräämistään hallinnollisista seuraamuksista ja muista hallinnollisista toimenpiteistä sekä muutoksenhaun tilanteesta ja sen lopputuloksesta.

   EIOPA pitää yllä ja päivittää keskustietokantaa kriisinratkaisuviranomaisten sille ilmoittamista seuraamuksista ja muista hallinnollisista toimenpiteistä yksinomaan kriisinratkaisuviranomaisten välistä tietojenvaihtoa varten. Tietokantaan on pääsy ainoastaan kriisinratkaisuviranomaisilla.

   EIOPA pitää yllä ja päivitettynä keskustietokantaa valvontaviranomaisten sille ilmoittamista seuraamuksista ja muista hallinnollisista toimenpiteistä yksinomaan valvontaviranomaisten välistä tietojenvaihtoa varten. Tietokantaan on pääsy ainoastaan valvontaviranomaisilla.

2. EIOPA pitää yllä ja päivittää verkkosivua, joka sisältää seuraavat tiedot tai linkit näihin tietoihin:

   a) kunkin kriisinratkaisuviranomaisen julkaisemat seuraamukset;

   b) kunkin valvontaviranomaisen 80 artiklan mukaisesti julkaisemat seuraamukset;

   c) ajanjakso, jolta kukin jäsenvaltio julkaisee seuraamukset.

82 artikla

Valvonta- ja kriisinratkaisuviranomaisten määräämien seuraamusten tehokas soveltaminen ja seuraamusten määräämistä koskevien valtuuksien käyttö

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että valvonta- ja kriisinratkaisuviranomaiset hallinnollisten seuraamusten tai muiden hallinnollisten toimenpiteiden lajia sekä hallinnollisten sakkojen tasoa määrittäessään ottavat huomioon kaikki asiaan vaikuttavat olosuhteet, mukaan lukien tarvittaessa seuraavat:

a) rikkomisen vakavuus ja kesto;

b) vastuussa olevan luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön vastuun aste;

c) vastuussa olevan luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön taloudellinen vahvuus;

d) vastuussa olevan luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön saamien voittojen tai välttämien tappioiden määrä, jos nämä voitot tai tappiot ovat määritettävissä;

e) rikkomisen kolmansille osapuolille, myös vakuutuksenottajille, aiheuttamat tappiot, jos ne ovat määritettävissä;

f) vastuussa olevan luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön valvonta- ja kriisinratkaisuviranomaisen kanssa tekemän yhteistyön laajuus;

g) vastuussa olevan luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön suorittamat aiemmat rikkomiset.

Sovellettaessa c alakohtaa vastuussa olevan luonnollisen henkilön tai vastuussa olevan oikeushenkilön taloudellisen vahvuuden osoittavat esimerkiksi oikeushenkilön kokonaisliikevaihto tai luonnollisen henkilön vuosiansiot.

VII OSASTO
MUUTOKSET DIREKTIIVEIHIN 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2009/138/EY JA (EU) 2017/1132 SEKÄ ASETUKSIIN (EU) N:o 1094/2010 JA (EU) N:o 648/2012

83 artikla

Direktiivin 2009/138/EY muuttaminen

Muutetaan direktiivi 2009/138/EY seuraavasti:

(1) Korvataan 141 artikla seuraavasti:

”*141 artikla*

Valvontaa koskevan toimivallan käyttö yrityksen taloudellisen aseman heikentymisen vuoksi

1. Saatuaan 136 artiklan mukaisen ilmoituksen tai todettuaan 36 artiklan 3 kohdan mukaisesti taloudellisen aseman heikentymisen ja kun vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen päätökset, taloudelliset päätökset mukaan lukien, johtaisivat seuraavien kolmen kuukauden aikana tai ovat jo johtaneet siihen, että jotakin 36 artiklan 2 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettua seikkaa ei noudateta, valvontaviranomaisilla on valtuudet toteuttaa tarvittavat toimenpiteet varmistaakseen, että ehtoa aletaan noudattaa uudelleen.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettujen toimenpiteiden on oltava oikeassa suhteessa riskiin ja sääntelyvaatimusten noudattamatta jättämisen laajuuteen, ja niiden puitteissa voidaan edellyttää, että

a) yrityksen hallinto-, johto- tai valvontaelin päivittää Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) xx/xx[*1] 5 artiklan mukaisesti laaditun ennakoivan elvytyssuunnitelman, jos olosuhteet poikkeavat kyseisessä suunnitelmassa esitetyistä oletuksista;

b) yrityksen hallinto-, johto- tai valvontaelin toteuttaa direktiivin (EU) xx/xx [julkaisutoimisto lisää vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä annetun direktiivin numeron] 5 artiklan mukaisesti laaditussa ennakoivassa elvytyssuunnitelmassa esitetyt toimenpiteet; jos suunnitelmaa päivitetään a alakohdan mukaisesti, toteutettaviin toimenpiteisiin on sisällyttävä kaikki päivitetyt toimenpiteet;

c) jollei yrityksellä ole direktiivin (EU) xx/xx [julkaisutoimisto lisää vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä annetun direktiivin numeron] 5 artiklassa tarkoitettua ennakoivaa elvytyssuunnitelmaa, tällaisen yrityksen hallinto-, johto- tai valvontaelin tunnistaa sääntelyvaatimusten noudattamatta jättämisen tai todennäköisesti tapahtuvan noudattamatta jättämisen syyt ja määrittää asianmukaiset toimenpiteet ja aikataulun näiden sääntelyvaatimusten täytäntöönpanemiseksi;

d) yrityksen hallinto-, johto- tai valvontaelin keskeyttää muuttuvien palkkioiden ja bonusten maksamisen, omien varojen instrumentteihin liittyvän voitonjaon tai oman varallisuuden erien takaisinmaksun tai takaisinoston taikka rajoittaa niitä.

3. Jos yrityksen vakavavaisuusaseman heikkeneminen jatkuu 138 artiklan 1 kohdassa tai 139 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun ilmoituksen jälkeen, valvontaviranomaisilla on toimivalta toteuttaa kaikki tarvittavat toimenpiteet, mukaan lukien 2 kohdassa tarkoitetut toimenpiteet, turvatakseen vakuutussopimusten tapauksessa vakuutuksenottajien edut tai jälleenvakuutussopimusten tapauksessa niistä johtuvat velvoitteet.

Toimenpiteiden on oltava oikeasuhteisia, eli niissä on huomioitava kyseisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen vakavaraisuusaseman heikkenemisen taso.

---

*1 Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) xx/xx [julkaisutoimisto lisää viittauksen vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä annettuun direktiiviin].";

(2) Lisätään 267 artiklaan kohdat seuraavasti:

"Sovellettaessa direktiivin (EU) xx/xx [julkaisutoimisto lisää vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä annetun direktiivin numeron] 26 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja kriisinratkaisuvälineitä ja käytettäessä mainitun direktiivin III osaston IV luvussa tarkoitettuja kriisinratkaisuvaltuuksia tätä osastoa sovelletaan myös vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksiin sekä kyseisen direktiivin 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitettuihin yhteisöihin.

Tämän direktiivin 270 ja 272 artiklaa ei sovelleta, kun direktiivin (EU) xx/xx [julkaisutoimisto lisää vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä annetun direktiivin numeron] 63 artiklaa sovelletaan.

Tämän direktiivin 295 artiklaa ei sovelleta, kun direktiivin (EU) xx/xx [julkaisutoimisto lisää vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä annetun direktiivin numeron] 64 artiklaa sovelletaan.";

(3) Muutetaan 268 artiklan 1 kohta seuraavasti:

a) Korvataan a alakohta seuraavasti:

"a) 'toimivaltaisilla viranomaisilla' joko niiden jäsenvaltioiden hallinnollisia viranomaisia tai oikeusviranomaisia, jotka ovat toimivaltaisia uudelleenjärjestelytoimenpiteiden ja likvidaatiomenettelyjen osalta, tai direktiivin (EU) xx/xx [julkaisutoimisto lisää vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä annetun direktiivin numeron] 2 artiklan 2 kohdan 7 alakohdassa määriteltyä kriisinratkaisuviranomaista kyseisen direktiivin nojalla toteutettujen uudelleenjärjestelytoimenpiteiden osalta;";

b) Korvataan c alakohta seuraavasti:

"c) 'uudelleenjärjestelytoimenpiteillä' toimenpiteitä, joihin liittyy toimivaltaisten viranomaisten mikä tahansa toimenpide ja joilla on tarkoitus säilyttää tai palauttaa ennalleen vakuutusyrityksen taloudellinen tilanne ja jotka vaikuttavat muiden osapuolien kuin vakuutusyrityksen itsensä olemassa oleviin oikeuksiin, mukaan lukien toimenpiteitä, joihin voi liittyä maksujen keskeyttäminen, täytäntöönpanotoimenpiteiden keskeyttäminen tai saatavien alentaminen, tai direktiivin (EU) xx/xx [julkaisutoimisto lisää vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä annetun direktiivin numeron] 26 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen kriisinratkaisuvälineiden soveltamista tai direktiivin (EU) xx/xx [julkaisutoimisto lisää vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja

kriisinratkaisukehyksestä annetun direktiivin numeron] III osaston IV luvussa tarkoitettujen kriisinratkaisuvaltuuksien käyttöä;”.

84 artikla

Direktiivin 2002/47/EY muuttaminen

Muutetaan direktiivi 2002/47/EY seuraavasti:

(1) Korvataan 1 artiklan 6 kohta seuraavasti:

”6. Tämän direktiivin 4–7 artiklaa ei sovelleta rahoitusvakuusjärjestelyn mihinkään täytäntöönpanon rajoitukseen, panttioikeuteen perustuvaa rahoitusvakuusjärjestelyä, sulkeutuvaa nettoutusta tai kuittausta koskevan lausekkeen voimaantulon rajoitukseen, joka on annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU[*2] IV osaston V tai VI luvun, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2021/23[*3] V osaston III luvun 3 jakson tai IV luvun taikka Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) xx/xx[*4] III osaston III luvun 4 jakson tai IV luvun nojalla, tai mihinkään rajoitukseen, joka on annettu jäsenvaltion lainsäädännössä vastaavien valtuuksien nojalla, jotta helpotetaan tämän artiklan 2 kohdan d alakohdassa tarkoitetun yhteisön asianmukaista kriisinratkaisua, johon sovelletaan suojatoimia, jotka vastaavat tasoltaan vähintään direktiivin 2014/59/EU IV osaston VII luvussa ja asetuksen (EU) 2021/23 V osaston V luvussa säädettyjä suojatoimia.

[*2] Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/59/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 190).

[*3] Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2021/23, annettu 16 päivänä joulukuuta 2020, keskusvastapuolten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä asetusten (EU) N:o 1095/2010, (EU) N:o 648/2012, (EU) N:o 600/2014, (EU) N:o 806/2014 ja (EU) 2015/2365 sekä direktiivien 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2007/36/EY, 2014/59/EU ja (EU) 2017/1132 muuttamisesta (EUVL L 22, 22.1.2021, s. 1).

[*4] [Julkaisutoimisto lisää viittauksen vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä annettuun direktiiviin].”;

(2) Korvataan 9 a artikla seuraavasti:

”9 a artikla

Direktiivit 2008/48/EY, 2014/59/EU ja (EU) xx/xx ja asetus (EU) 2021/23

Tämä direktiivi ei rajoita direktiivien 2008/48/EY ja 2014/59/EU, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) xx/xx[*5] [julkaisutoimisto lisää vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä annetun direktiivin numeron] ja asetuksen (EU) 2021/23 soveltamista.

[*5] Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi xx/xx/EU [julkaisutoimisto lisää viittauksen vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä annettuun direktiiviin]”.

85 artikla

Direktiivin 2004/25/EY muuttaminen

Lisätään direktiivin 2004/25/EY 4 artiklan 5 kohtaan alakohta seuraavasti:

”Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tämän direktiivin 5 artiklan 1 kohtaa ei sovelleta, jos sovelletaan Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU IV osastossa, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2021/23[*6] V osastossa tai Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) xx/xx[*7] [julkaisutoimisto lisää vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä annetun direktiivin numeron] III osastossa säädettyjä kriisinratkaisuvälineitä, -valtuuksia ja -mekanismeja.

---

*6 Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2021/23, annettu 16 päivänä joulukuuta 2020, keskusvastapuolten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä asetusten (EU) N:o 1095/2010, (EU) N:o 648/2012, (EU) N:o 600/2014, (EU) N:o 806/2014 ja (EU) 2015/2365 sekä direktiivien 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2007/36/EY, 2014/59/EU ja (EU) 2017/1132 muuttamisesta (EUVL L 22, 22.1.2021, s. 1).

*7 Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi xx/xx/EU [julkaisutoimisto lisää viittauksen vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä annettuun direktiiviin]”.

86 artikla

Direktiivin 2007/36/EY muuttaminen

Korvataan direktiivin 2007/36/EY 1 artiklan 4 kohta seuraavasti:

”4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tätä direktiiviä ei sovelleta, jos käytetään Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU[*8] IV osastossa, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2021/23[*9] V osastossa tai Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) xx/xx[*10] [julkaisutoimisto lisää vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä annetun direktiivin numeron] III osastossa säädettyjä kriisinratkaisuvälineitä, -valtuuksia ja -mekanismeja.

---

*8 Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/59/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 190).

*9 Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2021/23, annettu 16 päivänä joulukuuta 2020, keskusvastapuolten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä asetusten (EU) N:o 1095/2010, (EU) N:o 648/2012, (EU) N:o 600/2014, (EU) N:o 806/2014 ja (EU) 2015/2365 sekä direktiivien 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2007/36/EY, 2014/59/EU ja (EU) 2017/1132 muuttamisesta (EUVL L 22, 22.1.2021, s. 1).

*10 Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi XX/XX/EU [julkaisutoimisto lisää viittauksen vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä annettuun direktiiviin].”

87 artikla

Direktiivin (EU) 2017/1132 muuttaminen

Muutetaan direktiivi (EU) 2017/1132 seuraavasti:

(1) Korvataan 84 artiklan 3 kohta seuraavasti:

”3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tämän artiklan 49 artiklaa, 58 artiklan 1 kohtaa, 68 artiklan 1, 2 ja 3 kohtaa, 70 artiklan 2 kohdan ensimmäistä alakohtaa, 72–75, 79, 80 ja 81 artiklaa ei sovelleta, jos sovelletaan Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU[*11] IV osastossa, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2021/23[*12] V osastossa tai Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) xx/xx[*13] III osastossa säädettyjä kriisinratkaisuvälineitä, -valtuuksia ja -mekanismeja.

---

*11 Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/59/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 190).

*12 Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2021/23, annettu 16 päivänä joulukuuta 2020, keskusvastapuolten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä asetusten (EU) N:o 1095/2010, (EU) N:o 648/2012, (EU) N:o 600/2014, (EU) N:o 806/2014 ja (EU) 2015/2365 sekä direktiivien 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2007/36/EY, 2014/59/EU ja (EU) 2017/1132 muuttamisesta (EUVL L 22, 22.1.2021, s. 1).

*13 Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) XX/XX [julkaisutoimisto lisää viittauksen vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä annettuun direktiiviin].”;

(2) Muutetaan 86 a artikla seuraavasti:

a) Korvataan 3 kohdan b alakohta seuraavasti:

”b) yhtiöön sovelletaan direktiivin 2014/59/EU IV osastossa, asetuksen (EU) 2021/23 V osastossa tai direktiivin (EU) xx/xx [julkaisutoimisto lisää vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä annetun direktiivin numeron] III osastossa säädettyjä kriisinratkaisuvälineitä, -valtuuksia ja -mekanismeja.”;

b) Korvataan 4 kohdan c alakohta seuraavasti:

”c) direktiivin 2014/59/EU 2 artiklan 1 kohdan 101 alakohdassa, asetuksen (EU) 2021/23 2 artiklan 48 kohdassa tai direktiivin (EU) xx/xx [julkaisutoimisto lisää vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä annetun direktiivin numeron] 2 artiklan 2 kohdan 75 alakohdassa määriteltyjä kriisinehkäisytoimia.”;

(3) Korvataan 87 artiklan 4 kohta seuraavasti:

”4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tätä lukua ei sovelleta yhtiöihin, joihin sovelletaan direktiivin 2014/59/EU IV osastossa, asetuksen (EU) 2021/23 V osastossa tai direktiivin (EU) xx/xx [julkaisutoimisto lisää vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä annetun direktiivin numeron] III osastossa säädettyjä kriisinratkaisuvälineitä, -valtuuksia ja -mekanismeja.”;

(4) Muutetaan 120 artikla seuraavasti:

a) Korvataan 4 kohdan b alakohta seuraavasti:

”b) yhtiöön sovelletaan direktiivin 2014/59/EU IV osastossa, asetuksen (EU) 2021/23 V osastossa tai direktiivin (EU) xx/xx [julkaisutoimisto lisää vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä annetun direktiivin numeron] III osastossa säädettyjä kriisinratkaisuvälineitä, -valtuuksia ja -mekanismeja.”;

b) Korvataan 5 kohdan c alakohta seuraavasti:

”c) direktiivin 2014/59/EU 2 artiklan 1 kohdan 101 alakohdassa, asetuksen (EU) 2021/23 2 artiklan 48 kohdassa tai direktiivin (EU) xx/xx [julkaisutoimisto lisää vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä annetun direktiivin numeron] 2 artiklan 2 kohdan 75 alakohdassa määriteltyjä kriisinehkäisytoimia.”;

(5) Muutetaan 160 a artikla seuraavasti:

a) Korvataan 4 kohdan b alakohta seuraavasti:

”b) yhtiöön sovelletaan direktiivin 2014/59/EU IV osastossa, asetuksen (EU) 2021/23 V osastossa tai direktiivin (EU) xx/xx [julkaisutoimisto lisää viittauksen vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä annettuun direktiiviin] III osastossa säädettyjä kriisinratkaisuvälineitä, -valtuuksia ja -mekanismeja.”;

b) Korvataan 5 kohdan c alakohta seuraavasti:

”c) direktiivin 2014/59/EU 2 artiklan 1 kohdan 101 alakohdassa, asetuksen (EU) 2021/23 2 artiklan 48 kohdassa tai direktiivin (EU) xx/xx [julkaisutoimisto lisää viittauksen vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä annettuun direktiiviin] 2 artiklan 2 kohdan 75 alakohdassa määriteltyjä kriisinehkäisytoimia.”.

88 artikla

Asetuksen (EU) N:o 1094/2010 muuttaminen

Muutetaan asetus (EU) N:o 1094/2010 seuraavasti:

(1) Korvataan 4 artiklan 2 kohdan i alakohta seuraavasti:

”i) valvontaviranomaisia siten kuin ne on määritelty direktiivin 2009/138/EY 13 artiklan 10 kohdassa, kriisinratkaisuviranomaisia siten kuin ne on määritelty Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) xx/xx[*14] 2 artiklan 7 kohdassa ja toimivaltaisia viranomaisia siten kuin ne on määritelty Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2016/2341[*15] 6 artiklan 8 kohdassa ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä (EU) 2016/97[*16];”.

(2) Lisätään 40 artiklan 6 kohtaan alakohta seuraavasti:

”Kun toimitaan direktiivin (EU) xx/xx [julkaisutoimisto lisää vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä annetun direktiivin numeron] soveltamisalalla, 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetun hallintoneuvoston jäsenen mukana voi tarvittaessa olla kyseisen jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomaisen edustaja, joka ei osallistu äänestyksiin.

*14 [Julkaisutoimisto lisää viittauksen vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä annettuun direktiiviin.]

*15 Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2016/2341, annettu 14 päivänä joulukuuta 2016, ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten toiminnasta ja valvonnasta (EUVL L 354, 23.12.2016, s. 37).

*16 Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2016/97, annettu 20 päivänä tammikuuta 2016, vakuutusten tarjoamisesta (EUVL L 26, 2.2.2016, s. 19).”.

89 artikla

Asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttaminen

Lisätään asetuksen (EU) N:o 648/2012 81 artiklan 3 kohtaan alakohta seuraavasti:

”r) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) xx/xx*17 3 artiklan nojalla nimetyt kriisinratkaisuviranomaiset.

*17 [Julkaisutoimisto lisää viittauksen vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä annettuun direktiiviin.]”.

VIII OSASTO
LOPPUSÄÄNNÖKSET

90 artikla

EIOPAn kriisinratkaisukomitea

1. EIOPA perustaa asetuksen (EU) N:o 1094/2010 41 artiklan nojalla pysyvän sisäisen komitean valmistelemaan mainitun asetuksen 44 artiklan mukaisesti tehtävät EIOPAn päätökset, mukaan lukien päätökset luonnoksista teknisiksi sääntelystandardeiksi ja teknisiksi täytäntöönpanostandardeiksi, kriisinratkaisuviranomaisille tämän direktiivin mukaisesti annetuista tehtävistä. Sisäinen komitea on muodostettava siten, että sen jäseninä ovat tämän direktiivin 3 artiklassa tarkoitetut kriisinratkaisuviranomaiset.

2. Tämän direktiivin soveltamiseksi EIOPA tekee yhteistyötä Euroopan pankkiviranomaisen ja Euroopan arvopaperimarkkinaviranomaisen kanssa asetuksen (EU) N:o 1093/2010 54 artiklalla, asetuksen (EU) N:o 1094/2010 54 artiklalla ja asetuksen (EU) N:o 1095/2010 54 artiklalla perustetun Euroopan valvontaviranomaisten yhteiskomitean puitteissa.

3. Tämän direktiivin soveltamiseksi EIOPA varmistaa, että kriisinratkaisukomitea ja muut asetuksessa (EU) N:o 1094/2010 tarkoitetut tehtävät on rakenteellisesti erotettu toisistaan. Kriisinratkaisukomitean on edistettävä kriisinratkaisusuunnitelmien laatimista ja koordinointia ja kehitettävä menetelmiä tämän direktiivin 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen, lähellä kaatumista olevien yritysten kriisinratkaisua varten.

91 artikla

Yhteistyö EIOPAn kanssa

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että valvonta- ja kriisinratkaisuviranomaiset tekevät tätä direktiiviä sovellettaessa yhteistyötä EIOPAn kanssa asetuksen (EU) N:o 1094/2010 mukaisesti.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että valvonta- ja kriisinratkaisuviranomaiset toimittavat EIOPAlle asetuksen (EU) N:o 1094/2010 35 artiklan mukaisesti viipymättä kaikki tiedot, jotka ovat tarpeen sen tehtävien hoitamiseksi.

92 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on annettava ja julkaistava tämän direktiivin 1–87, 90 ja 91 artiklan noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset viimeistään [julkaisutoimisto lisää päivämäärän, joka on 18 kuukautta voimaantulopäivän jälkeen]. Niiden on viipymättä toimitettava nämä säännökset kirjallisina komissiolle. Tämän direktiivin 88 ja 89 artikla ovat kuitenkin kaikilta osiltaan velvoittavia, ja niitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

   Jäsenvaltioiden on sovellettava 1–87, 90 ja 91 artiklaa [julkaisutoimisto lisää päivämäärän, joka on 18 kuukautta ja yksi päivä voimaantulon jälkeen].

Näissä jäsenvaltioiden 1–87, 90 ja 91 artiklan soveltamiseksi antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne julkaistaan virallisesti. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä säännellyistä kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

93 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

94 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Brysselissä

Euroopan parlamentin puolesta	*Neuvoston puolesta*
Puhemies	*Puheenjohtaja*